

Cecil N. Wright

The Sabbath

A Change of Law?

Daniel 7:25 refers to man's changing God's laws – a thing that is wrong. But, if God has changed his own law, that is an altogether different matter – and wrong not to recognize and adjust to it. So, what I wish to do now is to point out that God did make such a change when making Jesus Christ to be our high priest after the order of Melchizedek, and not after the Levitical order of Aaron as he had legislated for priests under the law of which he made Moses mediator and by which he also gave the Ten commandments at Mount Sinai.

1. Hebrews (7:11-25) (American Standard Version):

a. "Now if there was perfection [referring to salvation to the uttermost, v. 25] through the Levitical priesthood (for under it hath the people received the law), what further need was there that another priest should arise after the order of Melchizedek, and not be reckoned after the order of Aaron? For the priesthood being changed, there is made of necessity a change also of the law. For he of whom these things are said belongeth to another tribe, from which no man hath given attendance at the altar. For it is evident that our Lord hath sprung out of Judah; as to which tribe Moses [through whom God gave the Old Covenant law] spake nothing concerning priests. And what we say is more abundantly evident, if after the likeness of Melchizedek there ariseth another priest, who hath been made, not after the law of a carnal [fleshly] commandment [the Old Covenant law], but after the power of an endless life [of Christ after his resurrection]: for it is witnessed of him, Thou art a priest for ever, after the order of Melchizedek. For there is a disannulling of the former commandment, because of its weakness and unprofitableness (for the law made nothing perfect), and a bringing in thereupon of a better hope, through which we draw nigh unto God. And inasmuch as it is not without the taking of an oath (for they [after the order of Aaron, the Levitical priest] indeed have been made priest without an oath; but he [Christ] with an oath him that saith of him), The Lord sware and will not repent himself, Thou art a priest for ever; By so much also hath Jesus become the surety of a better covenant. And they have been made priest many in number [successively], because that by death they are hindered from continuing: but he, because he abideth for ever, hath his priesthood unchangeable. "Wherefore He Is Able To Save To The Uttermost Them That Draw

English TAmilசினில் என். ரைட்

சப்பாத்த்

சட்ட மாற்றம்?

டேனியல் 7:25 மனிதனின் கடவுளின் சட்டங்களை மாற்றுவதைக் குறிக்கிறது - இது ஒரு தவறான விஷயம். ஆனால், கடவுள் தனது சொந்த சட்டத்தை மாற்றியிருந்தால், அது முற்றிலும் வேறுபட்ட விஷயம் - அதை அடையாளம் கண்டு சரிசெய்யாமல் இருப்பது தவறு. ஆகவே, நான் இப்போது செய்ய விரும்புவது என்னவென்றால், இயேசு கிறிஸ்துவை மெல்கிசேதேக்கின் கட்டளைக்குப் பிறகு நம் பிரதான ஆசாரியராக ஆக்கும்போது கடவுள் அத்தகைய மாற்றத்தை செய்தார், மேலும் ஆரோனின் லேவியர் முறைப்படி அல்ல. அவர் மோசையை மத்தியஸ்தராக ஆக்கிய சட்டம் மற்றும் அதன் மூலம் அவர் சீனாய் மலையில் பத்து கட்டளைகளை வழங்கினார்.

1. எபிரேயர் (7:11-25) (அமெரிக்கன் ஸ்டாண்டர்ட் பதிப்பு):

அ. "இப்போது லேவிய ஆசாரியத்துவத்தின் மூலம் பரிபூரணம் [முழுமையான இரட்சிப்பைக் குறிக்கிறது, வ. 25] இருந்தால் (அதன் கீழ் மக்கள் நியாயப்பிரமாணத்தைப் பெற்றனர்), மெல்கிசேதேக்கின் கட்டளைக்குப் பிறகு மற்றொரு ஆசாரியர் எழுவதற்கு மேலும் என்ன தேவை? ஆரோனின் முறைப்படி எண்ணப்பட வேண்டாமா? ஆசாரியத்துவம் மாற்றப்படுவதால், சட்டத்திலும் மாற்றம் தேவையாயிருக்கிறது, இப்படிச் சொல்லப்பட்டவன் வேறொரு கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவன்; பலிபீடம், நம்முடைய கர்த்தர் யூதாவிலிருந்து தோன்றினார் என்பது தெளிவாகிறது; மோசே எந்தக் கோத்திரத்தைப் பற்றி

Near Unto God Through Him, Seeing He Liveth To Make Intercession For Them.”

The above passage is saying there is no "salvation to the uttermost" (no eternal salvation) under the Levitical priesthood of the Old Covenant. No one priest, and not even the entire succession of the mortal priest, could provide salvation beyond their lifetime upon earth, for the sacrifices they offered year by year availed for no more than a year at a time – hence, not beyond life on earth. Therefore, even those living under the Old Covenant could have eternal life only through the later and perpetual priesthood of Jesus Christ, the benefit of whose one-time sacrifice of himself for sins was retroactive to provide their salvation in eternity (noted in c. below in 9:15) – because the blood of animals that the Levitical priests repeatedly offered could not "take away sins" (10:4) to the extent of being "remembered no more," as under the New Covenant (8:12; 10:17-18).

b. "But now he [Christ] hath obtained a ministry the more excellent, by so much as he is also the mediator of a better covenant [than that of which Moses was the mediator], which has been enacted upon better promises. For if the first covenant had been faultless [that is, had it not been inadequate for 'salvation to the uttermost'], then would no place have been sought for a second. For finding fault with them [the nation of Israel, which had come to be divided into the kingdom of Israel and the kingdom of Judah], he saith, Behold, the days come, saith the Lord, that I will make a New Covenant with the house of Israel and with the house of Judah; Not according to the covenant that I made with their fathers in the day that I took by the hand to lead them out forth out of the land of Egypt; For they continued not in my covenant, and I regarded them not, saith the Lord [see Jeremiah 31:31-34] ... In that he saith, A new covenant, he hath made the first old. But that which is becoming old and waxeth aged is nigh unto vanishing away." (8:6-13)

c. Already referred to above: "And for this cause he [Christ] is the mediator of a new covenant, that a death having taken place for the redemption of the transgressions that were under the first covenant, they that have been called may receive the promise of eternal inheritance ['salvation to the uttermost']." (9:15)

Please read carefully Chapters 7-10 of Hebrews, from which I have taken only excerpts and notice particularly that:

(a) what occurred under the Old Covenant were types and shadows of "good things to come" (10:1) under the New Covenant, and

[கடவுள் பழைய உடன்படிக்கையின் சட்டத்தைக் கொடுத்தார்] ஆசாரியர்களைப் பற்றி எதுவும் பேசவில்லை, மேலும் நாம் சொல்வது மெல்கிசேதேக்கின் உருவத்திற்குப் பிறகு மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. உருவாக்கப்பட்ட மற்றொரு பாதிரியார் எழுகிறார். சரீர [மாம்ச] கட்டளையின் [பழைய உடன்படிக்கையின்] சட்டத்திற்குப் பிறகு அல்ல, ஆனால் [கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு] முடிவில்லாத வாழ்க்கையின் சக்திக்குப் பிறகு: அது அவருக்கு சாட்சியாக இருக்கிறது, நீங்கள் என்றென்றும் ஒரு ஆசாரியர், மெல்கிசேதேக்கின் வரிசை. ஏனென்றால், முந்தைய கட்டளையின் பலவீனம் மற்றும் பயனற்ற தன்மையின் காரணமாக (சட்டம் எதையும் முழுமையாக்கவில்லை), மேலும் ஒரு சிறந்த நம்பிக்கையைக் கொண்டுவருகிறது, அதன் மூலம் நாம் கடவுளிடம் நெருங்கி வருகிறோம். மேலும் சத்தியம் செய்யாமல் இல்லை (ஏனென்றால், அவர்கள் [ஆரோனின் கட்டளையின்படி, லேவிய ஆசாரியர்] சத்தியம் செய்யாமலேயே ஆசாரியராக ஆக்கப்பட்டார்கள்; ஆனால் அவர் [கிறிஸ்து] அவரைப் பற்றிச் சொல்லும் ஒரு ஆணையைக் கொண்டு) கர்த்தர் சத்தியம் செய்தார், தன்னைத் தானே மனந்திரும்பமாட்டார், நீ என்றென்றும் ஆசாரியனே; இயேசு ஒரு சிறந்த உடன்படிக்கையின் உத்தரவாதமாக மாறினார். மேலும் அவர்கள் எண்ணிக்கையில் [தொடர்ந்து] ஆசாரியரானார்கள், ஏனென்றால் மரணத்தால் அவர்கள் தொடர்வதற்கு இடையூறாக இருக்கிறார்கள்; "ஆகையால், அவர் அவர்களுக்காகப் பரிந்துபேசுவதற்கு அவர் பிழைத்திருப்பதைக் கண்டு, தம் மூலமாகக் கடவுளிடம் நெருங்கிவருகிறவர்களைக் காப்பாற்ற வல்லவராயிருக்கிறார்."

- (b) He taketh away the first, that he may establish the second. (10:9)
2. Please read also the 2 Corinthians 3 and notice the following:
- What is "written, and engraven on stones," namely the Ten Commandments of the Old Covenant, containing the Sabbath commandment (Exodus 31:18; 32:15; 34:28), passed away (vs. 4-16).
 - It is specifically stated that "the Old Covenant... is done away in Christ" (v. 14).
3. Please note Colossians 2:16-17, which reads as follows:
"Let no man therefore judge you in meat, or in drink, or in respect of a feast day or a new moon or a sabbath day [all of which pertained to the Old Covenant]: which are a shadow of things to come; but the body [casting the shadow, so to speak] is Christ's [literally, 'of Christ,' as in the King James Version]."

Are The Ten Commandments Still Binding?

Now, as to whether "the Ten Commandments are still as true today as nearly two thousand years ago," if you mean they are still as "binding" today as they were then, it depends on whether they were also incorporated into the New Covenant law, or law of Christ. It is freely conceded that all of them have been thus incorporated, except for the Sabbath command. But in Colossians 2:16-17, cited above, we see it specifically included in the category of things by which we are not to be judged – that is, not to be condemned for not observing them – meaning, therefore, that they are not binding under Christ.

That is basic, and means there has been a change of law by God himself, so that under Christ the sabbath command is no longer binding – a conclusion I think is beyond successful contradiction. And, logically, I could stop with that alone.

But I promised to "endeavor to be comprehensive enough to provide a sufficiently detailed overview for a clear and proper perspective of what I believe to be the teaching of scripture on the subject under consideration" -- an enhancement, and further confirmation of divine rational, if you please. And that I now attempt from both Old and New Covenant scriptures, though it means a much, much longer treatment.

- Status of the Sabbath Under New Covenant Law.
In Galatians 4:10-11, the apostle Paul, when writing to Gentile Christians who were being influenced by Judaizing teachers to be circumcised and keep the Old Covenant law of Moses in order to be saved (see Acts

பழைய உடன்படிக்கையின் லேவிய ஆசாரியத்துவத்தின் கீழ் "முற்றிலும் இரட்சிப்பு" (நித்திய இரட்சிப்பு இல்லை) இல்லை என்று மேலே உள்ள பகுதி கூறுகிறது. எந்த ஒரு பாதிரியாரும், மரணமடையும் பாதிரியாரின் முழு வாரிசும் கூட, பூமியில் தங்கள் வாழ்நாளைத் தாண்டி இரட்சிப்பை வழங்க முடியாது, ஏனென்றால் அவர்கள் ஆண்டுதோறும் செலுத்தும் தியாகங்கள் ஒரு வருடத்திற்கு மேல் ஒரு நேரத்தில் பலனளிக்கவில்லை - எனவே, பூமியில் வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்டது அல்ல. . எனவே, பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் வாழ்பவர்களும் கூட இயேசு கிறிஸ்துவின் பிற்கால மற்றும் நிரந்தர ஆசாரியத்துவத்தின் மூலம் மட்டுமே நித்திய ஜீவனைப் பெற முடியும், பாவங்களுக்காக ஒரு முறை தன்னையே தியாகம் செய்ததன் பலன் நித்தியத்தில் அவர்களின் இரட்சிப்பை வழங்குவதற்கு முன்னோடியாக இருந்தது (கீழே உள்ள c. இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இல் 9:15) – ஏனெனில் லேவிய குருக்கள் பலமுறை செலுத்திய மிருகங்களின் இரத்தம் "இனி நினைவில் கொள்ளாத அளவிற்கு" (10:4) "பாவங்களைப் போக்க" முடியவில்லை.

பி. "ஆனால் இப்போது அவர் [கிறிஸ்து] ஒரு சிறந்த ஊழியத்தைப் பெற்றுள்ளார், மேலும் அவர் ஒரு சிறந்த உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தராகவும் இருக்கிறார், அது சிறந்த வாக்குறுதிகளின் அடிப்படையில் இயற்றப்பட்டது. முதல் உடன்படிக்கை குறையற்றதாக இருந்தது [அதாவது, 'முழுமையான இரட்சிப்புக்கு' அது போதுமானதாக இல்லாவிட்டால், ஒரு நொடி கூட இடம் தேடியிருக்காது. இஸ்ரவேல் ராஜ்யம் என்றும் யூதா ராஜ்யம் என்றும் பிரிக்கப்பட்டு], இதோ, நாட்கள் வரும் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார், நான் இஸ்ரவேல் குடும்பத்தோடும் யூதா குடும்பத்தோடும் ஒரு புதிய உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்துவேன்; உடன்படிக்கையின்படி அல்ல. நான் அவர்களுடைய பிதாக்களை

15:1-5), said: "Ye observe days [which would include sabbath days], and months, and seasons, and years. I am afraid of you, lest by any means I have bestowed labor upon you in vain." And, in regard to circumcision, which had been required under the Old Covenant, he said: "...if ye receive circumcision, Christ will profit you nothing. Yes, I testify again to every man that receiveth circumcision, that he is a debtor to do the whole law. Ye are severed from Christ, ye who would be justified by the law. Ye are fallen from grace. ... For in Christ Jesus neither circumcision availeth anything, nor un-circumcision; but faith working through love" (Gal. 5:2-6).

The principle seen in the foregoing is this: Under Christ "circumcision" is not commanded, neither is it forbidden if not done to obey Old Covenant law to be saved. But if it is done because required under Old covenant law, and to be justified or saved, that obligates us to keep all that law, yet severs us from Christ and therefore from the grace of God through Christ, without which we cannot be saved. That principle, applying to any command of the Old Covenant not incorporated into New Covenant law, INCLUDES THE "SABBATH" COMMAND, ALREADY NOTED IN Colossians 2:16-17.

And, since in that passage the "sabbath" is listed among items that "are a shadow of things to come" – "the law having a shadow of the good things to come" (Hebrews 10:1) – that is, to come through Christ, who is mediator of the New Covenant– that makes it important to examine the sabbath more fully under both Old and New Covenants, for a still broader perspective and clearer perception of it.

2. The Sabbath in the Old Covenant scriptures: Genesis to Malachi.

a. First Mentioned (Genesis 2:1-3): "And the heavens and the earth were finished, and all the host of them [in the six days of Genesis 1]. And on the seventh day God finished his work which he had made; and he rested on the seventh day from all his work which he had made. And God blessed the seventh day, and hallowed it; because that in it he had rested from all his work which God had created and made."

The Hebrew verb here translated "rest" is *shabath*, meaning to cease, or rest. The seventh day, which marked the cessation of God's work of creation, came to be referred to as the "sabbath" (*shabbath*) or "sabbath day." It marked the end of the first week of the earth's existence, and the beginning of a weekly succession of seventh-days, later spoken of by God as "my sabbaths" (Exodus 31:13; Leviticus 19:3, 30; 26:2).

எகிப்து தேசத்திலிருந்து வெளியே கொண்டுபோகக் கையைப் பிடித்த நாளில் அவர்களைச் செய்தேன்; அவர்கள் என் உடன்படிக்கையில் நிலைத்திருக்கவில்லை. நான் அவற்றைக் கருதவில்லை என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் [எரேமியா 31:31-34 ஐப் பார்க்கவும்] ... புதிய உடன்படிக்கையை அவர் பழையதாக்கி விட்டார் என்று கூறுகிறார். ஆனால் முதுமை அடைந்து முதுமை அடைந்து விடுவது அழியும் நிலைக்கு அருகில் உள்ளது" (8:6-13)

c. ஏற்கனவே மேலே குறிப்பிட்டது: "இதற்காக அவர் [கிறிஸ்து] ஒரு புதிய உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தராக இருக்கிறார், முதல் உடன்படிக்கையின் கீழ் இருந்த மீறல்களை மீட்பதற்காக ஒரு மரணம் நிகழ்ந்தது, அழைக்கப்பட்டவர்கள் வாக்குறுதியைப் பெறலாம். நித்திய பரம்பரை ['முழுமையான இரட்சிப்பு']." (9:15)

தயவு செய்து எபிரேயத்தின் 7-10 அத்தியாயங்களை கவனமாகப் படியுங்கள், அதில் இருந்து நான் சில பகுதிகளை மட்டுமே எடுத்துள்ளேன், குறிப்பாக கவனிக்கவும்:

(அ) பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் நிகழ்ந்தவை வகைகள் மற்றும் நிழல்கள்

புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் "நல்ல விஷயங்கள்" (10:1) மற்றும்

(ஆ) அவர் இரண்டாவது ஸ்தாபிக்க, அவர் முதல் எடுத்து. (10:9)

2. தயவுசெய்து 2 கொரிந்தியர் 3ஐயும் படித்து பின்வருவனவற்றைக் கவனிக்கவும்:

அ. பழைய உடன்படிக்கையின் பத்துக் கட்டளைகள் "எழுதப்பட்டு, கற்களில் பொறிக்கப்பட்டவை", அதாவது

b. Second Mentioned (Exodus 16): Israel, recently delivered from Egyptian bondage and was in the early stages of its long trek to the promised land of Canaan, had been led into the wilderness of Sin, not far distance from Mt. Sinai, where they would be encamped for a year and receive the Old Covenant law, with its famous Ten Commandments, which included the sabbath legislation with which we are now concerned.

Food had given out in the wilderness of Sin, and the people murmured. "then said Jehovah unto Moses, Behold I will rain bread down from heaven for you; and the people shall go out and gather a day's portion every day, that I may prove them, whether they will walk in my law, or not. And it shall come to pass on the sixth day, that they shall prepare that which they shall bring in, and it shall be twice as much as they gather daily" (16:4-5).

And on the first sixth day, Moses explained to the people as follows: "This is that which Jehovah hath spoken, Tomorrow is a solemn rest, a holy sabbath unto Jehovah: Bake [today] that which ye will bake, and boil that which ye shall boil; and all that remaineth over lay up for you to be kept until the morning" (16:23). And when morning came Moses further said: "Eat that today; for today is a sabbath unto Jehovah: today ye shall not find it in the field. Six days ye shall gather it; but on the seventh day is the sabbath, in it there shall be none" (vs. 25-26).

Some of the people went out anyhow on the sabbath day to gather, but found none. "And Jehovah said unto Moses [to be delivered to the people], How long refuse ye to keep my commandments and my laws? For that Jehovah hath given you the sabbath, therefore he giveth you the sixth day the bread for two days; abide ye every man in his place, let no man go out of his place on the seventh day. So the people rested on the seventh day" (vs. 28-39).

That was a prelude to, and a conditioning for, the sabbath command as an especially significant part of the covenant between God and Israel, soon to be made at Sinai.

c. Third Mentioned (Exodus 20); On the third day after Israel had arrived in the wilderness of Sinai, God awesomely spoke from the summit of Mount Sinai the Ten Commandments that he later wrote on two tables of stone and delivered to Moses. He began by saying, "I am Jehovah thy God, who brought you out of the land of Egypt and out of the house of bondage" (v. 2). The first command was to have no other gods

ஓய்வநாள் கட்டளை (யாத்திராகமம் 31:18; 32:15; 34:28) மறைந்துவிட்டன (Vs. 4-16).

பி. "பழைய உடன்படிக்கை... கிறிஸ்துவுக்குள் ஒழிந்தது" (வ. 14) என்று குறிப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

3. தயவு செய்து கொலோசெயர் 2:16-17ஐக் கவனியுங்கள், அது பின்வருமாறு வாசிக்கிறது: "ஆகையால், இறைச்சி, பாணங்கள், பண்டிகை நாள், அமாவாசை, ஓய்வு நாள் ஆகியவற்றைப் பற்றி யாரும் உங்களைத் தீர்ப்பளிக்க வேண்டாம். பழைய உடன்படிக்கைக்கு: அவை வரவிருக்கும் விஷயங்களின் நிழல்; ஆனால் உடல் [நிழலை வீசுவது, பேசுவது] கிறிஸ்துவின் [அதாவது, கிங் ஜேம்ஸ் பதிப்பில் உள்ளதைப் போல, 'கிறிஸ்துவின்']."

பத்துக் கட்டளைகள் இன்னும் கட்டுப்படுகிறதா?

இப்போது, "பத்து கட்டளைகள் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்ததைப் போலவே இன்றும் உண்மையாக இருக்கிறதா" என்று நீங்கள் அர்த்தப்படுத்துகிறீர்கள் என்றால், அவை அன்று இருந்ததைப் போலவே இன்றும் "பிணைக்கப்பட்டவை" என்றால், அது புதிய உடன்படிக்கையில் இணைக்கப்பட்டதா என்பதைப் பொறுத்தது. சட்டம், அல்லது கிறிஸ்துவின் சட்டம். சப்பாத் கட்டளையைத் தவிர, அவை அனைத்தும் இவ்வாறு இணைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது சுதந்திரமாக ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கொலோசெயர் 2:16-17ல், நாம் தீர்மானிக்கப்படக் கூடாதவை - அதாவது, அவற்றைக் கவனிக்காததற்காக கண்டனம் செய்யக் கூடாது - அதாவது, அவைகள் என்று

before (or besides) him. And the fourth was: "remember the sabbath day, to keep it holy. Six days shalt thou labor, and do all thy work; but the seventh day is a sabbath unto Jehovah thy God: in it thou shalt not do any work, thou, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates: for in six days Jehovah made heaven and earth, the sea, and all that in them is, and rested the seventh day, and hallowed it" (vs. 8-11).

- d. Further Explanatory Scriptures – that emphasize the tremendous significance and importance of the seventh-day sabbath for Israel: Exodus 31:12-17: "Verily ye shall keep my sabbaths: for it is a sign between me and you throughout your generations; that ye may know that I am Jehovah who sanctified you. ... Wherefore the children of Israel shall keep the sabbath, to observe the sabbath throughout their generations for a perpetual covenant. It is a sign between me and the children of Israel throughout their generations for ever: for in six days Jehovah made heaven and earth, and on the seventh day he rested and was refreshed.

The plural, "sabbaths," refers simply to the seventh-day sabbath in its weekly recurrences (each week having a sabbath) – hence, "Verily ye shall keep my sabbaths: for it is a sign between me and you throughout your generations."

Deuteronomy 4:7-8: "For what great nation is there, that hath a god so nigh unto them, as Jehovah our God is whenever we call upon him? And what great nation is there that hath statutes and ordinances so righteous as all this law, which I set before you this day?" This Moses said in his farewell address to Israel forty years after giving of the law initially at Sinai, which he was now repeating just before his death and their then entering Canaan under the leadership of Joshua.

Deuteronomy 5:12-15: When Moses had repeated the sabbath commandment of Exodus 20:8-11, requiring rest from labor on the sabbath day even for their "man-servant" and "maid-servant," he added: "And thou shalt remember that thou wast a servant in the land of Egypt, and Jehovah thy God brought thee out thence by a mighty hand and outstretched arm: therefore Jehovah thy God commandeth thee to keep the sabbath day" (v. 15).

Ezekiel 20: Centuries later, when elders of Israel had come to the prophet Ezekiel to enquire of Jehovah through him, Jehovah had him to remind them twice of the fact stated above in Exodus 31:12-17, as follows:

பொருள் கிறிஸ்துவின் கீழ் பிணைக்கப்படவில்லை.

அது அடிப்படையானது, மேலும் கடவுளாலேயே சட்டத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்று அர்த்தம், அதனால் கிறிஸ்துவின் கீழ் ஓய்வுநாள் கட்டளை பிணைக்கப்படாது - இது வெற்றிகரமான முரண்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டது என்று நான் நினைக்கிறேன். மற்றும், தர்க்கரீதியாக, நான் அதை மட்டும் நிறுத்த முடியும்.

ஆனால், "பரிசீலனையில் உள்ள விஷயத்தின் மீது வேதத்தின் போதனை என்று நான் நம்புவதைப் பற்றிய தெளிவான மற்றும் சரியான கண்ணோட்டத்திற்கு போதுமான விரிவான கண்ணோட்டத்தை வழங்குவதற்கு போதுமான விரிவானதாக இருக்க முயற்சிப்பேன்" -- ஒரு மேம்பாடு மற்றும் தெய்வீக பகுத்தறிவின் மேலும் உறுதிப்படுத்தல், நீங்கள் தயவு செய்து. நான் இப்போது பழைய மற்றும் புதிய உடன்படிக்கை வேதங்களில் இருந்து முயற்சி செய்கிறேன், இது மிகவும் நீண்ட சிகிச்சையைக் குறிக்கிறது.

1. புதிய உடன்படிக்கை சட்டத்தின் கீழ் ஓய்வுநாளின் நிலை.

கலாத்தியர் 4:10-11 இல், அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், யூத மத போதகர்களால் செல்வாக்கு பெற்ற புறஜாதி கிறிஸ்தவர்களுக்கு விருத்தசேதனம் செய்து, இரட்சிக்கப்படுவதற்காக மோசேயின் பழைய உடன்படிக்கை சட்டத்தை கடைப்பிடிக்க எழுதும் போது (அப்போஸ்தலர் 15:1-5 பார்க்கவும்), "நீங்கள் நாட்களை [ஓய்வு நாட்களை உள்ளடக்கும்], மாதங்கள், பருவங்கள் மற்றும் வருடங்களைக் கடைப்பிடிக்கிறீர்கள். நான் உங்களுக்குப் பயந்திருக்கிறேன், எந்த வகையிலும் நான் உங்கள் உழைப்பை

- (a) "Moreover also I gave them my sabbaths, to be a sign between me and them, that they might know that I am Jehovah that sanctifieth them" (v. 12); and
- (b) "my sabbaths ... shall be a sign between me and you, that ye may know that I am Jehovah your God" (v. 20).

Nehemiah 9:12-15: About another century and half later, after the return of Israel from Babylonian captivity, when in a general assembly in Jerusalem a lone prayer of thanksgiving was addressed to God in which general history of his dealings with Israel were recounted from the call of their ancestor Abraham to the then present time, among other things it was said: "Thou camest down also upon Sinai, and spakest with them from heaven, and gavest them right ordinances and true laws, good statutes and commandments, and madest known to them thy holy sabbath, them commandments, and statutes, and a law, by Moses thy servant, and gavest them bread from heaven for their hunger, and broughtest forth water for them out of the rock for their thirst, and commandest them that they should go in to possess the land which thou hadest sworn to give them."

Isaiah 66:23-24, now mentioned lastly though chronologically about a century earlier than the text from Ezekiel, is different from all the foregoing, being a prophetic promise to Israel of a time when "all flesh" (all nations) will worship Israel's God "from sabbath to sabbath," as follows: "For as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, saith Jehovah, so shall your seed and your name remain. And it shall come to pass, that from one new moon to another, and from one sabbath to another, shall all flesh [Gentiles as well as Israelites] come to worship before me, saith Jehovah."

By way of summary of the foregoing we have the following:

- (1) God gave his sabbaths to fleshly Israel as a sign between him and them of the covenant made with them at Sinai as his specially chosen people (Exodus 31:12-17; Ezekiel 20:12, 20), setting them apart from all others. There is no record of human observance of the seventh day of the week as a day of solemn rest unto Jehovah prior to its being given to Israel as such – a period of no less than 2500 years of human history – not before the flood, by Adam, Abel, Seth, Enoch, Noah, or any other – and not after the flood, by Abraham, Isaac, Jacob, or any other person or people.

However, the word "week" (Hebrew *shabua*, a seven) occurs in Genesis 29:27-28, reporting

வீணாகக் கொடுத்துவிடுவேனோ என்று." மேலும், பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் தேவைப்பட்ட விருத்தசேதனத்தைப் பற்றி, அவர் கூறினார்: "... நீங்கள் விருத்தசேதனம் செய்துகொண்டால், கிறிஸ்து உங்களுக்கு ஒன்றும் செய்யமாட்டார். ஆம், விருத்தசேதனம் செய்துகொள்ளும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நான் கடனாளி என்று மீண்டும் சாட்சியமளிக்கிறேன். நியாயப்பிரமாணத்தை முழுவதுமாகச் செய்யுங்கள், நியாயப்பிரமாணத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்படுகிறவர்களே, கிறிஸ்துவை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறீர்கள், நீங்கள் கிருபையினின்று வீழ்ந்திருக்கிறீர்கள்.... கிறிஸ்து இயேசுவில் விருத்தசேதனமோ, விருத்தசேதனமோ ஒன்றும் பலிக்காது;

மேற்கூறியவற்றில் காணப்படும் கொள்கை இதுதான்: கிறிஸ்துவின் கீழ் "விருத்தசேதனம்" கட்டளையிடப்படவில்லை, இரட்சிக்கப்படுவதற்கு பழைய உடன்படிக்கையின் சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படியவில்லை என்றால் அது தடைசெய்யப்படவில்லை. ஆனால் பழைய உடன்படிக்கை சட்டத்தின் கீழ் தேவைப்படுவதால், அது நியாயப்படுத்தப்பட வேண்டும் அல்லது இரட்சிக்கப்பட வேண்டும் என்றால், அது அந்தச் சட்டம் அனைத்தையும் கடைப்பிடிக்க நம்மைக் கடமையாக்குகிறது, ஆனால் கிறிஸ்துவிடமிருந்து நம்மைப் பிரிக்கிறது, எனவே கிறிஸ்துவின் மூலம் கடவுளின் கிருபையிலிருந்து, அது இல்லாமல் நாம் இரட்சிக்கப்பட முடியாது. அந்தக் கொள்கை, புதிய உடன்படிக்கை சட்டத்தில் இணைக்கப்படாத பழைய உடன்படிக்கையின் எந்தக் கட்டளைக்கும் பொருந்தும், கொலோசெயர் 2:16-17ல் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள "சபாத்" கட்டளையும் அடங்கும்.

languages used by Laban in conversation with Jacob more than 250 years before the giving of Jehovah's "sabbath" to Israel at Sinai. So, no doubt the seven-day cycle was derived from the six days of creation plus the day of God's rest from creation on the seventh day – yet without any record of the seventh's day being enjoined upon man as a rest unto Jehovah, until given to Israel as a sign of the covenant between him and them as his then special chosen people, as stated above.

- (2) No other great nation had such a god or covenant as Israel's God and covenant, and, by implication, no sabbath to keep. (Deuteronomy 4:7-8; 5:12-15) By way of analogy, it was as when a husband gives his wife a wedding ring as a sign of the covenant of marriage between him and her, and them alone, setting her apart from all others. And God himself likened it unto such a covenant, saying: "which my covenant they brake, although I was a husband unto them" (Jeremiah 31:32).

Moreover, the seventh-day sabbath was especially appropriate as such a sign between God and Israel of the covenant they entered into at Sinai. For his sabbath signified the end of all the work he had done during the six days of creation, and memorialized it (Genesis 2:1-3). And giving his sabbaths to Israel likewise symbolized and memorialized his ending their servitude in Egypt, per Deuteronomy 5:15. This symbolized the fact that the God of creation was now Israel's God, and they were to have no other – just as no other nation shared such in history, or the sabbath to keep as a solemn rest to Jehovah.

- (3) Making known to Israel his "holy sabbath" was one of the events clustering around and upon God's coming down "upon mount Sinai" and speaking to them from heaven (Nehemiah 9:13-15). And their previous ignorance of it is evidenced by the conduct of some of them when its observance was preliminarily enjoined in the wilderness of Sin in connection with God's beginning to feed them with manna (Exodus 16).
- (4) The reference in (2) above to Israel's breaking the marriage covenant between Jehovah and them, included also their "profaning" the sabbath day, the sign of the covenant between them and him, by not keeping it holy, as a day of rest unto Jehovah. The first mention of such profaning is found in Numbers 15:32-36. But further references are too numerous to recite here.
- (5) Lastly, the prophetic promise in Isaiah 66:22-23 to Israel involving sabbatism on the new earth he would

மேலும், அந்த பத்தியில் "ஓய்வுநாள்" என்பது "வரவிருக்கும் காரியங்களின் நிழலாக" இருக்கும் பொருட்களில் பட்டியலிடப்பட்டிருப்பதால் - "வரவிருக்கும் நன்மைகளின் நிழலைக் கொண்ட சட்டம்" (எபிரேயர் 10:1) - அதாவது, வரவிருக்கும். புதிய உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தராக இருக்கும் கிறிஸ்து மூலம் - பழைய மற்றும் புதிய உடன்படிக்கைகள் இரண்டின் கீழும் ஓய்வுநாளை இன்னும் முழுமையாக ஆராய்வது முக்கியம், இன்னும் பரந்த கண்ணோட்டம் மற்றும் அதைப் பற்றிய தெளிவான கருத்து.

2. பழைய உடன்படிக்கை வசனங்களில் உள்ள ஓய்வுநாள்: ஆதியாகமம்

மலாச்சி.

அ. முதலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (ஆதியாகமம் 2:1-3): "வானமும் பூமியும், அவைகளின் அனைத்துப் படைகளும் [ஆதியாகமம் 1-ன் ஆறு நாட்களில்] முடிந்தது. ஏழாவது நாளில் கடவுள் தாம் செய்த வேலையை முடித்தார். ; தான் செய்த எல்லா வேலைகளிலிருந்தும் அவர் ஏழாம் நாளில் ஓய்வெடுத்தார், மேலும் கடவுள் ஏழாம் நாளை ஆசீர்வதித்து, அதைக் குழிபொருத்தினார்; ஏனென்றால், கடவுள் உருவாக்கிய மற்றும் உருவாக்கிய அனைத்து வேலைகளிலிருந்தும் அவர் ஓய்வெடுத்தார்."

இங்கே "ஓய்வு" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள எபிரேய வினைச்சொல் ஷபாத், அதாவது நிறுத்துதல் அல்லது ஓய்வெடுப்பது. ஏழாவது நாள், படைப்பின் கடவுளின் வேலையை நிறுத்துவதைக் குறிக்கிறது, இது "சப்பாத்" (சப்பாத்)

make, does not refer to sabbath keeping on this present earth under the New Covenant of which Christ is the mediator, superseding the Old Covenant of which Moses was mediator, but to the ultimate sabbatism for the redeemed of all nations in the world yet to come. While said promise was couched in language of the then present sabbatism under the Old Covenant (as coming to worship him "from one sabbath to another," and "from one new moon to another"), it had to be figuratively used though nonetheless expressive of the perpetual sabbatism.

For, as the apostle John saw in his vision on Patmos, of the "new earth," with its "holy city, new Jerusalem" (Revelation 21:1 - 22:5), "the city hath no need of the sun, neither of the moon to shine upon it: for the glory of God did lighten it, And the light thereof is the Lamb" (21:23); "and the gates thereof shall in no wise be shut by day (for there shall be no night there)" (v. 25); "and there shall be night no more; and they need no light of lamp, neither light of sun; for the Lord God shall give them light" (22:5). Moreover, the foregoing three verses are followed by a final verse reading as follows, which, being simultaneous in time, likewise has to be figurative: "And they shall go forth, and look upon the dead bodies of the men that have transgressed against me: for their worm shall not die, neither shall their fire be quenched; and they shall be an abhorring unto all flesh" (Isaiah 66:24).

The underscored phrases [for their worm shall not die, neither shall their fire be quenched] were later employed by Jesus, as recorded in the New Covenant scripture of Mark 9:43-48, as applying to the "worm" and "fire" of "hell" (Gehenna). The latter was literally the Valley of Hinnom, which had come to be used as the city dump on the outskirts of earthly Jerusalem, not only of garbage but also for unburied carcasses, "where worms gnawed and fires burned" (as expressed in A. T. Robertson's Word Pictures in the New Testament). But it was employed by our Lord figuratively of "the eternal fire which was prepared for the devil and his angel's" (Matthew 25:41), – called "the lake of fire" in Revelation 20:14-15 – where the unrighteous "shall go away unto eternal punishment" (v. 26), from the universal judgment when Jesus comes again (Matthew 25:31-46), which is to follow the universal resurrection of the dead and the fleeing away of the present earth and heaven (evidently its atmospheric heaven and possibly the sidereal heavens, but not the abode of God) (Revelation 20:11-15). Surely, however, the lake of eternal fire will not be on the outskirts of, or accessible to the sights of the redeemed inhabitants

அல்லது "ஓய்வு நாள்" என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இது பூமியின் முதல் வாரத்தின் முடிவையும், ஏழாவது நாட்களின் வாராந்திர தொடர்ச்சியின் தொடக்கத்தையும் குறித்தது, பின்னர் கடவுளால் "எனது ஓய்வு நாட்கள்" என்று பேசப்பட்டது (யாத்திராகமம் 31:13; லேவியராகமம் 19:3, 30; 26: 2)

பி. இரண்டாவது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (யாத்திராகமம் 16): இஸ்ரேல், சமீபத்தில் எகிப்திய அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு, வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட கானான் தேசத்திற்கு அதன் நீண்ட பயணத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தில் இருந்தது, சினாய் மலையிலிருந்து வெகு தொலைவில் உள்ள சின் வனாந்தரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டது. ஒரு வருடம் முகாமிட்டு, பழைய உடன்படிக்கை சட்டத்தைப் பெறுவோம், அதன் புகழ்பெற்ற பத்துக் கட்டளைகள், இதில் நாம் இப்போது அக்கறை கொண்ட ஓய்வுநாள் சட்டமும் அடங்கும்.

சின் வனாந்தரத்தில் உணவு கொடுக்கப்பட்டது, மக்கள் முணுமுணுத்தனர். "அப்பொழுது கர்த்தர் மோசேயை நோக்கி: இதோ, நான் உனக்காக வானத்திலிருந்து அப்பத்தைப் பொழியப்பண்ணுவேன்; அவர்கள் என் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி நடப்பார்களா இல்லையா என்பதை நான் சோதிப்பதற்காக, ஜனங்கள் புறப்பட்டு, ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு நாளின் பங்கைச் சேகரிப்பார்கள். அது ஆறாம் நாளில் நடக்கும், அவர்கள் கொண்டு வர வேண்டியதை அவர்கள் தயார் செய்வார்கள், அது அவர்கள் தினமும் சேகரிக்கும் அளவை விட இரண்டு மடங்கு அதிகமாக இருக்கும்" (16:4-5).

of, the "holy city, New Jerusalem" (Revelation 21:1 - 22:5).

For such reasons, the passage of Isaiah 66:23-24 regarding the sabbath in the "new earth" which Jehovah would yet "make" seems to be appropriately characterized in Elliott's Commentary on the Whole Bible, as follows: "It lies in the nature of the case that the words never have received, and never can receive, a literal fulfillment. The true realization is found in the new Jerusalem of Revelation 21:22-27 of the perpetual sabbatism of Hebrews 4:9, and even that glorious vision is but a symbol of spiritual realities."

It has been aptly said that the Old Testament is the New Testament concealed, and the New is the Old revealed. So, we now return primarily to the New for the things foreshadowed by the Old.

Observations from New Covenant Scriptures

1. That the Old Covenant passage of Isaiah 66:22-23 cites us to a perpetual sabbatism that must be the ultimate rest for the people of God, to be enjoyed through Jesus Christ, and foreshadowed but not enjoyed under the Old Covenant, and not before our present earth has been superseded by a new and eternal one, after the second coming of Christ to this earth at the close of its history, is made evident, among other passages, by the following basic ones:

a. 2 Peter 3:10-13: "But the day of the Lord [the day of his 'coming.' v.4] will come as a thief; in which the heavens [evidently the atmospheric and possible the sidereal heavens, as already mentioned] shall pass away with a great noise, and the elements shall be dissolved with fervent heat, and the earth and the works that are therein shall be burned up. Seeing these things are thus all to be dissolved, what manner of person ought we to be in all holy living and godliness, looking for and earnestly desiring the coming of the day of God, by reason of which the heavens being on fire shall be dissolved and the elements shall melt with fervent heat? But according to his promise [where but in Isaiah 66:22-23?], we look for new heavens and a new earth wherein dwelleth righteousness."

b. Revelation 20:11-15: "And I saw a white throne, and him that sat upon it, from whose face the earth and the heaven fled away; and there was found no place for them and I saw the dead, the great and the small, standing before the throne; and the books were opened: and another book was opened. Which is the book of life: and the dead were judged out of things which were written in the books, according to their works. And the sea gave up the dead that were in them: and they were

முதல் ஆறாவது நாளில், மோசே மக்களுக்கு பின்வருமாறு விளக்கினார்: "யெகோவா சொன்னது இதுவே: நாளை புனிதமான ஓய்வு, யெகோவாவுக்குப் பரிசுத்த ஓய்வுநாள்: நீங்கள் சுடுவதை [இன்று] சுட்டுக்கொள்ளுங்கள், அதைக் கொதிக்க வைக்கவும். நீங்கள் கொதிக்க வேண்டும்; மீதமுள்ளவை அனைத்தும் காலை வரை வைக்கப்படும்" (16:23). காலை வந்ததும் மோசே மேலும் சொன்னார்: "இன்று அதைச் சாப்பிடுங்கள்; இன்று கர்த்தருக்கு ஓய்வுநாள்; இன்று நீங்கள் அதை வயலில் காணமாட்டீர்கள். ஆறு நாட்கள் அதைச் சேகரிக்க வேண்டும்; ஆனால் ஏழாம் நாளில் அது ஓய்வுநாள். இல்லை" (எதிர். 25-26).

ஜனங்களில் சிலர் எப்படியாவது ஓய்வுநாளில் கூடிவருவதற்காக வெளியே சென்றார்கள், ஆனால் ஒருவரையும் காணவில்லை. "அப்பொழுது கர்த்தர் மோசேயிடம் [மக்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுவதற்காக], நீங்கள் எவ்வளவு காலம் என் கட்டளைகளையும் என் சட்டங்களையும் கடைப்பிடிக்க மறுப்பீர்கள்? கர்த்தர் உங்களுக்கு ஓய்வுநாளைக் கொடுத்தார், ஆறாம் நாளில் இரண்டு நாட்களுக்கு அப்பத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்தார். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் இடத்தில், ஏழாம் நாளில் யாரும் அவரவர் இடத்தை விட்டுப் போக வேண்டாம். எனவே மக்கள் ஏழாம் நாளில் ஓய்வெடுத்தனர்" (வச. 28-39).

கடவுளுக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் இடையிலான உடன்படிக்கையின் குறிப்பாக குறிப்பிடத்தக்க பகுதியாக, சினாயில் விரைவில் செய்யப்படவிருக்கும் ஓய்வுநாள் கட்டளைக்கு இது ஒரு

judged every man according to their works. ... and if any was not found written in the book of life, he was cast into the lake of fire."

Thus, we have the present "earth and the heaven" fleeing away in connection with the universal resurrection and judgment of mankind, as seen by the apostle John in his visions of the future while exiled on the Isle of Patmos.

- c. Revelation 21:1 - 22:5: Though too much to quote here, it should be carefully read in its entirety. It is a vision of the above being followed by a new heaven and new earth for the righteous of all nations, with the "holy city, new Jerusalem [in contrast with the earthly Jerusalem of Palestine] coming down out of heaven from God" ("the city of the living God, the heavenly Jerusalem" (Hebrews 12:22).

This "new earth" and "the holy city, New Jerusalem," were evidently the "heavenly country" and "the city which hath the foundations, whose builder and maker is God," sought after by Abraham, Sarah, and Isaac and Jacob (Hebrews 11:8-16) as the ultimate for them rather than Canaan, which was only a type or "shadow" of that which was to come.

"And these all [including the persons just mentioned, plus many others also cited for their faith], having had witness borne to them through their faith, received not the promise [of the heavenly country and city], God having provided some better thing concerning us [than afforded on this earth], that apart from us they should not be made perfect" (Hebrews 11:39-40). That is, they will not enter into the perfection of the world to come before the resurrection when Christ comes to earth again, the same as will be true for us.

- d. Hebrews 3:1 - 4:11: Here again we have an extended passage (which please read in its entirety, noting its progression).

Beginning:

"Wherefore, holy brethren, partakers of the heavenly calling, consider the Apostle and High Priest of our confession, even Jesus, ... a son over his [God's] house [in the sense of 'household'], whose house are we, if we hold fast our boldness and the glorying of our hope firm unto the end" (3:1-6).

Continuing:

Reminding the readers of the disbelief and unfaithfulness of so many of fleshly Israel and therefore their never entering the rest intended for them in the earthly Canaan: also exhorting to take warning from this and not miss the rest intended for spiritual Israel in the heavenly Canaan (3:7 - 4:8).

முன்னுரையாகவும்,
நிபந்தனையாகவும் இருந்தது.

- c. மூன்றாவதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (யாத்திராகமம் 20); இஸ்ரவேலர் சினாய் வனாந்தரத்திற்கு வந்த மூன்றாம் நாளில், கடவுள் சீனாய் மலையின் உச்சியில் இருந்து அருமையாகப் பேசிய பத்துக் கட்டளைகளை அவர் இரண்டு கற்பலகைகளில் எழுதி மோசேயிடம் ஒப்படைத்தார். "உன்னை எகிப்து தேசத்திலிருந்தும் அடிமைத்தன வீட்டிலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்த உன் தேவனாகிய கர்த்தர் நானே" (வச. 2) என்று சொல்லி ஆரம்பித்தான். அவருக்கு முன் (அல்லது தவிர) வேறு கடவுள்கள் இல்லை என்பது முதல் கட்டளை. நான்காவது: "ஓய்வுநாளான நனைவுகூருங்கள், அதைப் பரிசுத்தமாகக் கொண்டாடுங்கள். நீ ஆறுநாள் உழைத்து, உன் வேலைகளையெல்லாம் செய்; ஏழாம் நாள் உன் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு ஓய்வுநாள்; அதில் நீயோ, உன் மகளோ, உன் வேலைக்காரனோ, உன் கால்நடையோ, உன் வாசல்களில் இருக்கிற உன் அந்நியனோ, எந்த வேலையும் செய்யவேண்டாம்; ஆறு நாட்களில் கர்த்தர். வானத்தையும் பூமியையும், கடலையும், அவற்றிலுள்ள அனைத்தையும் உண்டாக்கி, ஏழாம் நாள் ஓய்வெடுத்தார்.

- ஈ. இஸ்ரவேலுக்கான ஏழாம் நாள் ஓய்வுநாளின் மகத்தான முக்கியத்துவத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத்தும் மேலும் விளக்க நூல்கள்: யாத்திராகமம் 31:12-17: "நிச்சயமாக நீங்கள் என்னுடைய ஓய்வு நாட்களைக் கடைப்பிடிப்பீர்கள் நான் உன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திய கர்த்தர் என்று அறிந்துகொள்வாயாக....ஆகையால், இஸ்ரவேல் புத்திரர் ஓய்வுநாளைக் கடைப்பிடித்து, நித்திய

Concluding:

"There remaineth therefore a sabbath rest for the people of God. For he that hath entered into his rest hath himself also rested from his works, as God did from his. Let us therefore give diligence to enter into that rest, that no man fall after the same example of disobedience" (4:9-11).

The latter may remind us of Revelation 14:13: "Blessed are the dead who die in the Lord from henceforth: yea, saith the Spirit, that they may rest from their labors; for their works follow with them."

2. For a complete and clear over-all perspective, we need a further survey of relevant events and developments in the New Covenant era, between the first and second comings of Christ, when the Old Covenant "sabbath" was no longer binding, and why not, since all the other commands of the Decalogue (Exodus 20:1-17) were incorporated into the New Covenant law also. So we shall start with why not binding, after the following caution:

CAUTION: The reader may find some of the following to be more tedious and technical than parts of the foregoing, but he needs to know that each item is important to understanding what might otherwise seem to be conflicting bits of information here and there. At one time, in the midst of a series of parables pertaining to his coming kingdom (Matthew 13:1-58; Mark 4:1-34 and Luke 8:4-15), Jesus stated: "So is the kingdom of God, as if a man should cast seed upon the earth; and should sleep and rise night and day, and the seed should spring up and grow, he knoweth not how. The earth beareth fruit of herself; first the blade, then the ear, then the full grain in the ear. But when fruit is ripe, straightway he putteth forth the sickle, because the harvest is come" (Mark 4:26-29).

This suggests successive phases of stages of the kingdom, that need to be recognized if we are able to avoid confusion. And elsewhere in the above mentioned series of parables, "The seed is the word of God" (Luke 8 - 10), "the word of the kingdom" (Matthew 13:19); and "the harvest is the end of the world" (Matthew 13:39), when the wicked are "severed" from among the righteous, and cast "into the furnace of fire" (vs. 47-50) – which will be at the second coming of Christ (Matthew 25:31-46) – when the righteous shall "inherit the kingdom" (v. 34) and enter "into eternal life" (v. 46), "in the world to come" (Mark 10:29-30; Luke 18:29-30) – their "entrance into the eternal kingdom of our Lord and Savior Jesus Christ" (2 Peter 1:11) – into "an inheritance incorruptible. And undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven for you ... a salvation "to the uttermost," as has previously been mentioned from Hebrews 7:25.

உடன்படிக்கைக்காகத் தங்கள் தலைமுறைதோறும் ஓய்வுநாளைக் கடைப்பிடிப்பார்கள்; ஏனென்றால், ஆறு நாட்களில் யெகோவா வானத்தையும் பூமியையும் உண்டாக்கினார், ஏழாவது நாளில் அவர் ஓய்வெடுத்து, புத்துணர்ச்சியடைந்தார்.

பன்மை, "சப்பாத்துகள்", அதன் வாராந்திர மறுநிகழ்வுகளில் (ஒவ்வொரு வாரமும் ஒரு ஓய்வுநாளைக் கொண்டிருக்கும்) ஏழாவது நாள் ஓய்வுநாளைக் குறிக்கிறது - எனவே, "நிச்சயமாக நீங்கள் எனது ஓய்வுநாளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்: ஏனென்றால் இது உங்கள் தலைமுறைகள் முழுவதும் எனக்கும் உங்களுக்கும் இடையே ஒரு அடையாளமாகும்."

உபாகமம் 4:7-8: "நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தரை நாம் கூப்பிடும்போதெல்லாம், அவர்களுக்குச் சமீபமாய் ஒரு தேவன் இருக்கிற பெரிய ஜாதி என்ன? நான் விதித்த இந்த நியாயப்பிரமாணத்தைப்போல நீதியான சட்டங்களையும் நியாயங்களையும் உடைய பெரிய தேசம் எது? இன்று உன் முன்?" இந்த மோசே இஸ்ரேலுக்கு தனது பிரியாவிடை உரையில் நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சினாயில் ஆரம்பத்தில் சட்டம் கொடுத்தார், இப்போது அவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பும், யோசுவாவின் தலைமையில் அவர்கள் கானானுக்குள் நுழைவதற்கு முன்பும் அதை மீண்டும் மீண்டும் செய்தார்.

உபாகமம் 5:12-15: மோசே யாத்திராகமம் 20:8-11-ன் ஓய்வுநாள் கட்டளையை திரும்பத் திரும்பச்

In a nutshell, we shall discover

- (1) a preliminary stage and
- (2) a fully-come phase of the kingdom of heaven in this world, between the first and second comings of Christ; and then
- (3) a final stage (or rather the eternal ongoingness of the heavenly phase) in the world to come following the end of the world – the first being probationary, preparatory to entering the third.

We might also think of those entering stage No.1 as being charter citizens of No.2 (if faithful), and then the faithful citizens of the latter as entering and inheriting No.3. in which they will enjoy the "sabbath rest" that remains "for the people of God," as promised in Hebrews 4:9 and noted previously, as distinguished from the "seventh-day" sabbath of Old Covenant law but is not a part of the New Covenant law under Jesus Christ, as already seen.

Notice why the seventh-day sabbath is not a part of New Covenant law before proceeding to other relevant considerations.

- a. As already well documented, the seventh-day sabbath had been given to Israel according to the flesh, and it alone, at Sinai, as a sign of the covenant then being made by Jehovah with the people of Israel, setting them apart and distinguishing them from the rest of the nations of the world (Gentiles)., and was most appropriate historically for that purpose.

But in Christ that distinction and separation no longer exist. And the Old Covenant making and requiring such has given way to a New Covenant that not only does not require them, but obliterates them —embracing Gentiles as well as Jews, and on identical terms, thus making them all to be one nation, a spiritual Israel (see Ephesians 2:11-22; Romans 2:28-29; 9:6-8; Galatians 3:26-29; 6:16, this last passage specifically calling it "the Israel of God").

Jesus himself had said, "Other sheep [Gentiles] have I [in purpose and prospect] which are not of this [Jewish] fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and they shall become one flock [with Jewish sheep], [having] one shepherd" – or, alternate reading, "there shall be one flock, one shepherd" John 10:21). Also, he had said, "And I, if I be lifted up from the earth, will draw all men [Jews and Gentiles] unto myself" (John 12:32).

And before his ascension, he commissioned that the gospel be preached to all nationalities alike (Matthew 28:19-20; Mark 16:15-16 and Luke 24:46-47) – which it was, "to the Jew first, and also to the Greek [Gentile]" (Romans 1:16) – beginning in A.D. 34 to the former

சொன்னபோது, ஓய்வுநாளில் உழைப்பிலிருந்து ஓய்வு தேவைப்படுவதால், அவர்களது "வேலைக்காரி" மற்றும் "வேலைக்காரி" ஆகியோருக்கும் கூட, அவர் மேலும் கூறினார்: "நீங்கள் இருந்தீர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். எனக்கு தேசத்தில் ஒரு வேலைக்காரன், உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன்னை பலத்த கையினாலும் நீட்டிய புயத்தினாலும் அங்கிருந்து வெளியே கொண்டுவந்தார்; ஆகையால், ஓய்வுநாளைக் கடைப்பிடிக்கும்படி உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறார்" (வச. 15).

எசேக்கியேல் 20: பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, இஸ்ரவேலின் மூப்பர்கள் எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசியிடம் அவர் மூலமாக யெகோவாவிடம் விசாரிக்க வந்தபோது, யாத்திராகமம் 31:12-17-ல் மேலே கூறப்பட்டுள்ள உண்மையைப் பின்வருமாறு அவர்களுக்கு இரண்டு முறை நினைவூட்டும்படி யெகோவா சொன்னார்:

(அ) "மேலும், நான் அவர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிற கர்த்தர் என்று அவர்கள் அறியும்படி, எனக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே அடையாளமாக இருக்கும்படி, அவர்களுக்கு என் ஓய்வு நாட்களைக் கொடுத்தேன்" (வச. 12); மற்றும்

(ஆ) "நான் உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தர் என்பதை நீங்கள் அறியும்படிக்கு, என் ஓய்வுநாட்கள் ... எனக்கும் உங்களுக்கும் நடுவே அடையாளமாயிருக்கும்" (வச. 20).

நெகேமியா 9:12-15: சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, பாபிலோனிய சிறையிலிருந்து இஸ்ரேல் திரும்பிய பிறகு,

(Acts 2), and apparently about A.D. 41 to the latter (Acts 10-11).

Therefore, to continue to bind the sign of that Old Covenant between God and Israel according to the flesh in the New Covenant era (after Christ's death, resurrection, and ascension) would be an anomaly – on par with binding circumcision of the flesh under the Old Covenant as a sign of the descendants of Abraham according to the flesh, which Gentile Christians are not. On the other hand, all the commandments of the Decalogue of the Old Covenant, except for the sabbath commandment, would be as appropriate for Christians, whether of Jewish or Gentile background, as they were for fleshly Israel under the Old Covenant– and have therefore been incorporated into New Covenant law.

With that highly relevant reason we could again close our study. But we shall continue with relevant events and developments in connection with New Covenant era, between the first and second coming of Christ, when the sabbath command of the Old Covenant law ceased to be binding. For said development and events will give a still better perspective in some respects and help us to avoid some very common errors. (Some repetition, but for different emphasis, may be noticed.)

- b. "The law and the prophets [representing the Old Covenant] were until John [the Baptist, the forerunner of Jesus]: from that time the gospel of the kingdom of God [superseding the kingdom of fleshly Israel] is preached, and every man entereth violently into it," said Jesus (Luke 16:16). That is, those who entered do so against much opposition. For, he also said: "Woe unto you lawyers! For ye took away the key of knowledge: and them that were entering in ye hindered" (Luke 11:52); also, "But woe unto you, scribes and Pharisees, hypocrites! Because ye shut up the kingdom of heaven against men: for ye enter not in yourselves, neither suffer ye them that are entering in to enter" (Matthew 23:13).
- c. That "entering," however, was only into the preliminary and preparatory phase of the kingdom on earth, preached first by John and then by Jesus as "at hand" (Matthew 3:1-2; 4:1) – not yet fully come. For that reason Jesus could say to the Pharisees who asked when the kingdom of God would come, "the kingdom of God is within you" (Luke 17:21), or "in the midst of you," as in the margin of the American Standard Version, or "among you," as the New English Bible and some other versions have it – likely meaning among them in the person of himself, its king-to-be, and maybe also those already described as "entering" into it. Yet he taught his disciple to pray, "Thy kingdom

ஜெருசலேமில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தும் ஒரு தனி ஜெபம் செய்யப்பட்டது, அதில் அவர் இஸ்ரேலுடன் தொடர்பு கொண்ட பொதுவான வரலாறு அவர்களின் மூதாதையரின் அழைப்பிலிருந்து விவரிக்கப்பட்டது. ஆபிரகாம் அன்றைய காலம் வரை, மற்ற விஷயங்களுக்கிடையில் கூறப்பட்டது: "நீ சீனாய் மீது இறங்கி, வானத்திலிருந்து அவர்களுடன் பேசி, அவர்களுக்கு சரியான சட்டங்களையும் உண்மையான சட்டங்களையும், நல்ல சட்டங்களையும், கட்டளைகளையும் அளித்து, உமது பரிசுத்தமானவர் என்பதை அவர்களுக்கு அறிவித்தார். ஓய்வுநாளும், உமது அடியான் மோசேயால் அவர்களுக்குக் கட்டளைகளையும், சட்டங்களையும், சட்டங்களையும் அளித்து, அவர்கள் பசிக்கு வானத்திலிருந்து அப்பத்தைக் கொடுத்து, அவர்கள் தாகத்திற்குப் பாறையிலிருந்து தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து, அவர்கள் உள்ளே செல்லுமாறு அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். நீ அவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகச் சத்தியம் செய்த நிலத்தைச் சொந்தமாக்கிக்கொள்."

ஏசாயா 66:23-24, எசேக்கியேலின் வாசகத்தை விட ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய காலவரிசைப்படி இப்போது கடைசியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, இது மேற்கூறிய எல்லாவற்றிலிருந்தும் வேறுபட்டது, "எல்லா மாம்சமும்" (அனைத்து நாடுகளும்) இஸ்ரவேலின் கடவுளை "ஓய்வுநாளில் இருந்து ஓய்வுநாள் வரை" வணங்கும் ஒரு காலத்தின் தீர்க்கதரிசன வாக்குறுதியாக இருந்தது. "பின்வருமாறு: "நான் உண்டாக்கும் புதிய வானமும் புதிய பூமியும் எனக்கு முன்பாக நிலைத்திருப்பதுபோல, உங்கள் சந்ததியும் உங்கள் பெயரும் நிலைத்திருக்கும் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். அது நிகழும், அது ஒரு அமாவாசை முதல் மற்றொன்று, ஒரு

come" (Matthew 6:10), because not yet fully come as promised.

Later, however, six days before his transfiguration, Jesus made two significant statements:

(1) To the apostle Peter, after he had confessed him as "the Christ, the son of the living God," saying, "... upon this rock [evidently the truth Peter had confessed about him] I will build my church; and ... I will give unto thee the keys of the kingdom of heaven" (Matthew 16:16-19).

(2) Then to all his apostles, saying, "There are some here of them that stand by, who shall in no wise taste death [but Judas Iscariot would, committing suicide], till they see the kingdom come with power" (Mark 9:1; cf. Matthew 16:28) – which occurred on Pentecost, forty days after his resurrection and about ten days after his ascension (Acts 1:1-9 and Chapter 2), to be noticed more at length later.

NOTE: (1) The "kingdom" spoken of many times interchangeably as "kingdom of God" or "kingdom of heaven," is also referred to as Christ's kingdom (see Matthew 16:28; Luke 1:31-32; 22:29-30; 23:42; John 18:36-37; Colossians 1:13; 2 Peter 2:11 and Revelation 1:9), and is also called "the kingdom of Christ and God" (Ephesians 5:5; cf. Revelation 11:15) – with Christ sitting on "the right hand of God [as co-regent]" (Mark 16:19; Acts 2:33; Romans 8:34; Colossians 3:1; Hebrews 10:12; 1 Peter 3:22 and Revelation 3:21).

(3) Moreover, the terms "church" and "kingdom," occurring in consecutive verses (Matthew 6:18 and 19), are also used interchangeably because the members of one are the citizens of the other on earth and in that sense are the same. Hence, in Colossians 1:13 the apostle Paul spoke of the "saints" at Colossae (the "body" of Christ's people and therefore his "church" there (1:1, 24) as having been "translated [by God] ... into the kingdom of the Son of his love." And the apostle John, who addressed the Book of Revelation to "the seven churches which are in Asia" (1:4), also describes himself as "your brother and partaker with you in the tribulation and kingdom and patience which are in Jesus" (v. 9).

d. In the passage first mentioned above, "the law and the prophets" were representatives of the Old Covenant between God and Israel (which was unto God "a kingdom," Exodus 19:6 of whom David was its most nearly ideal king, ruling over the covenant people of

ஓய்வுநாள் முதல் மற்றொன்று வரை, எல்லா மாம்சமும் [புறஜாதியார் மற்றும் இஸ்ரவேலர்கள்] எனக்கு முன்பாக ஆராதிக்க வருவார்கள் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.

மேற்கூறியவற்றின் சுருக்கமாக, பின்வருவனவற்றைக் கொண்டுள்ளோம்:

(1) தேவன் தம்முடைய ஓய்வுநாட்களை மாம்சப்பிரகாரமான இஸ்ரவேலருக்குக் கொடுத்தார், அவருக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே சினாயில் அவர்களுடன் செய்த உடன்படிக்கையின் அடையாளமாக அவர் சிறப்பாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் (யாத்திராகமம் 31:12-17; எசேக்கியேல் 20:12, 20), அவர்களைப் பிரித்து வைத்தார். மற்ற அனைத்தும். வாரத்தின் ஏழாவது நாளை, இஸ்ரவேலுக்குக் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன்பு, அது யெகோவாவுக்குப் புனிதமான நாளாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டதாக எந்தப் பதிவும் இல்லை - மனித வரலாற்றின் 2500 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாத காலம் - வெள்ளத்திற்கு முன் அல்ல. ஆதாம், ஆபேல், சேத், ஏனோக், நோவா அல்லது வேறு யாரேனும் - வெள்ளத்திற்குப் பிறகு, ஆபிரகாம், ஐசக், ஜெக்கப் அல்லது வேறு எந்த நபர் அல்லது மக்களால் அல்ல.

இருப்பினும், "வாரம்" (ஹீப்ரு ஷபுவா, ஏழு) என்ற வாரத்தை ஆதியாகமம் 29:27-28 இல் வருகிறது, சினாயில் இஸ்ரவேலுக்கு யெகோவாவின் "ஓய்வுநாளை" கொடுப்பதற்கு 250 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, யாக்கோபுடன் உரையாடியபோது லாபான் பயன்படுத்திய மொழிகளைப் புகாரளிக்கிறது. எனவே, ஏழு நாள் சுழற்சி என்பது படைப்பின் ஆறு நாட்களிலிருந்தும் ஏழாவது நாளில் இருந்து கடவுள் ஓய்வெடுக்கும்

God on earth for God, and leading them to victory over their enemies), of which covenant Moses was mediator and the prophets were among other things, interpreters of its law to the people. On the other hand, "the kingdom of God" or "kingdom of heaven" mentioned in the above and other New Testament texts, represents the New Covenant, of which Christ is the mediator (Hebrews 8:6; 9:15; 12:24), and under which He is king, ruling over the people of God for God, and conquering enemies, as his fleshly ancestor David did. His mother-to-be was promised, "He shall be great, and shall be called the Son of the Most High: and the Lord God shall give him the throne of his father David: and he shall reign over the house of Jacob [Israel] for ever; and of his kingdom there shall be no end" (Luke 1:32-33). (Compare also the Old Testament prophecy of Isaiah 9:6-7).

- e. Christ's reign, however, would not be over "Israel after the flesh" (cf. 1 Corinthians 10:18), but over spiritual Israel (cf. Romans 2:17-29; 4:1-12). And it would include all Gentiles as well as all Israelites who would embrace the New Covenant made by God with the "house of Israel and the house of Judah" (Hebrews 8:8-12). That would be after (1) the middle wall of partition between Jew and Gentile had been broken down "through the cross" of Christ, in order to "create in himself one new man" as it were (neither Jew nor Gentile according to the flesh, but Christian, constituting spiritual Israel), and (2) nailed it [Old Covenant law, distinguishing and separating Israelite from Gentile] to the cross as it were (see Ephesians 2:11-22; Colossians 2:8-15). That describes something of the nature of the kingdom that John first and then Jesus preached as being "at hand" (Matthew 3:1-2; 4:1).
- f. As previously mentioned, only six days before his transfiguration, Jesus said to his apostles, "There are some here of them that stand by, who shall in no wise taste death, till they see the kingdom of God come with power" (Mark 9:1; cf. Matthew 16:28) – which occurred on Pentecost after the crucifixion, resurrection, and ascension of Christ (see Acts 1:1-9, and Chapter 2). That was approximately six months after the above announcement of Jesus, and he had told the apostle Peter, "I will give unto you the keys of the kingdom of heaven" (Matthew 16:19), after Peter's confession of him as "the Christ, the Son of the living God." At that time, Jesus had also said, "upon this rock [evidently the truth Peter had confessed about him] I will build my church" (vs. 16-18).
- g. In harmony with Mark 9:1, mentioned above, in which Jesus had said that some then present would not taste death till seeing "the kingdom of God come with power," Luke in Acts 1:1-9 reports that between "his passion [his suffering and death, followed by his

நாளிலிருந்தும் பெறப்பட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை - இருப்பினும், ஏழாவது நாள் மனிதனுக்கு யெகோவாவுக்கு ஓய்வு என்று கட்டளையிடப்பட்டதற்கான எந்த பதிவும் இல்லாமல், கொடுக்கப்படும் வரை. மேலே கூறப்பட்டுள்ளபடி, அவருக்கும் அவர்களுக்கும் இடையேயான உடன்படிக்கையின் அடையாளமாக இஸ்ரேலுக்கு அவர் அப்போது குறிப்பிட்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களாக இருந்தார்.

- (2) இஸ்ரவேலின் கடவுள் மற்றும் உடன்படிக்கை போன்ற ஒரு கடவுள் அல்லது உடன்படிக்கையை வேறு எந்த பெரிய தேசமும் கொண்டிருக்கவில்லை. (உபாகமம் 4:7-8; 5:12-15) ஒப்புமையின் மூலம், கணவன் தனக்கும் அவருக்கும் இடையேயான திருமண உடன்படிக்கையின் அடையாளமாகத் தன் மனைவிக்கு திருமண மோதிரத்தைக் கொடுப்பது போல் இருந்தது. மற்ற அனைவரையும் தவிர. கடவுள் தாமே அதை அத்தகைய உடன்படிக்கைக்கு ஒப்பிட்டார்: "நான் அவர்களுக்கு கணவனாக இருந்தபோதிலும், அவர்கள் என் உடன்படிக்கையை மீறுகிறார்கள்" (எரேமியா 31:32).

மேலும், ஏழாம் நாள் ஓய்வுநாள், கடவுளுக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் இடையே அவர்கள் சினாயில் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின் அடையாளமாக மிகவும் பொருத்தமானது. அவருடைய ஓய்வுநாள் படைப்பின் ஆறு நாட்களில் அவர் செய்த அனைத்து வேலைகளின் முடிவையும் குறிக்கிறது, மேலும் அதை நினைவுபடுத்தியது (ஆதியாகமம் 2:1-3). உபாகமம் 5:15ன் படி, இஸ்ரவேலருக்கு அவருடைய ஓய்வு நாட்களைக் கொடுப்பது, எகிப்தில் அவர்களது

resurrection]" and being "received up [his ascension into heaven]," he charged his apostles "not to depart from Jerusalem, but wait for the promise of the Father [of the Holy Spirit as their comforter, or Helper, in his stead, after he had gone from them into heaven (see John 14:16-17)], which, said he, ye heard from me: for John [the Baptist] indeed baptized with water; but ye shall be baptized in the Holy Spirit not many days hence. ...[and] ye shall receive power when the Holy Spirit is come upon you: and [being thus empowered] ye shall be my witnesses both in Jerusalem, and in all Judea and Samaria, and unto the uttermost part of the earth."

The points to remember are:

- (1) Christ's apostles (except for Judas Iscariot) would see the kingdom come;
- (2) it would come with power;
- (3) they themselves would receive power when the Holy Spirit had come and they had been "baptized" in it not many days after Christ ascension. Therefore, when item (3) had occurred, items (1) and (2) would have had their fulfillment.

h. Accordingly, as recorded in Acts 2, when the day of Pentecost was come, about ten days after the ascension of Christ, and the apostles were all together in one place, the following dramatic events occurred:

- (1) "... suddenly there came from heaven a sound as of a rushing mighty wind," filling all the house where the apostles were sitting.
- (2) "And there appeared unto them tongues parting asunder, like as of fire; and ... sat upon each one of them."
- (3) "And they were all filled with the Holy Spirit, and began to speak with other tongues [other languages] as the Spirit gave them utterances."

i. And the apostle Peter, who had been given "the keys of the kingdom of heaven," delivered the keynote address of that beginning day, in the city of Jerusalem, where their first labors would be for an extended period of time. On that day "about three thousand souls" responded. And from that day "The Lord added to the church daily those who were being saved" (Acts 2:27, New King James Version). So, on the Pentecost day the "church" had been established; the "kingdom of heaven" had come. And Peter's Pentecost sermon of Acts 2:22-40 had in it further points relevant to our present study.

j. In his sermon, the apostle Peter declared that Christ had been "raised up" (from the dead) and exalted to the right hand of God in heaven; that he had received of the Father the promise of the Holy Spirit, responsible for the

அடிமைத்தனத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்ததை அடையாளப்படுத்தியது மற்றும் நினைவுபடுத்தியது. படைப்பின் கடவுள் இப்போது இஸ்ரவேலின் கடவுள் என்பதை இது அடையாளப்படுத்தியது, மேலும் அவர்களுக்கு வேறு யாரும் இருக்கக்கூடாது - வரலாற்றில் வேறு எந்த தேசமும் பகிர்ந்து கொள்ளாதது போல, அல்லது ஓய்வுநாளையெகோவாவுக்கு ஒரு புனிதமான ஓய்வாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

(3) இஸ்ரவேலுக்கு அவருடைய "பரிசுத்த ஓய்வுநாளைய" தெரியப்படுத்துவது, கடவுள் "சினாய் மலையில்" இறங்கி வந்து, பரலோகத்திலிருந்து அவர்களுடன் பேசும் நிகழ்வுகளில் ஒன்று (நெகேமியா 9:13-15). மற்றும் அவர்களின் முந்தைய அறியாமை அவர்களில் சிலரின் நடத்தை மூலம் சாட்சியமளிக்கப்படுகிறது, இது முதலில் பாவத்தின் வனாந்தரத்தில் கடவுள் அவர்களுக்கு மன்னாவுடன் உணவளிக்கத் தொடங்கியது (யாத்திராகமம் 16) தொடர்பாக கட்டளையிடப்பட்டது.

(4) யெகோவாவுக்கும் அவர்களுக்கும் இடையேயான திருமண உடன்படிக்கையை இஸ்ரவேலர் முறித்துக் கொண்டதற்கு மேலே உள்ள (2) குறிப்பு, அவர்களுக்கும் அவருக்கும் இடையேயான உடன்படிக்கையின் அடையாளமான ஓய்வுநாளைய ஒரு நாளாகப் பரிசுத்தமாகக் கடைப்பிடிக்காமல் "அசுத்தப்படுத்துவது" அடங்கும். யெகோவாவுக்கு ஓய்வு. இத்தகைய அவமதிப்பு பற்றிய முதல் குறிப்பு எண்கள் 15:32-36 இல் காணப்படுகிறது. ஆனால் மேலதிக குறிப்புகள் இங்கு கூற முடியாத அளவுக்கு அதிகமாக உள்ளன.

miraculous manifestations seen and heard that day; and that he would "sit at God's right hand till his enemies are made the footstool of his feet – Jesus having been made "both Lord and Christ" (Acts 2:22-36).

In 1 Corinthians 15:24-28, the apostle Paul later expanded on the part we have underscored {and that he would "sit" at God's right hand till his enemies are made the footstool of his feet}, as follows "Then cometh the end [that is, of time on the present earth and of the earth itself, and therefore of the earthly phase of the kingdom of heaven, but not of the kingdom itself. For the latter is eternal and its glorious heavenly phase will then be entered by its faithful citizens, per 2 Peter 1:11; cf. Matthew 25:31-46; Acts 14:21-22; 2 Timothy 4:18], when he shall deliver up the kingdom to God, even the Father; when he shall have abolished all [opposing] rule and authority and power. For he must reign, till he hath put all enemies under his feet. The last enemy to be abolished is death [by the universal resurrection of the dead (Revelation 20:13-20) and the transforming of the bodies of living saints unto incorruptible and immortal ones (1 Corinthians 15:50 - 57)]. ... And when all things have been subjected unto him, then shall the Son also himself be subjected to him that did subject all things unto him, that God may be all in all" – as the Father has made the Son to be for the present – with "all authority ... in heaven and on earth" (Matthew 28:18) – "angels and authorities and powers being made subject unto him" (1 Peter 3:22).

That does not mean Christ will no longer reign in any sense, for "the throne of God and of the Lamb [Christ] shall be therein [that is, in the 'holy city, new Jerusalem, coming down out of heaven' to the 'new earth']: and his servants shall serve him; ... and they shall reign for ever and ever" (Revelation 22:3-5) – they also being co-regents as it were with him, see 3:21; cf. 2 Timothy 2:12). Though he will still be co-regent with the Father as he is now (Revelation 3:21), his reign will not be distinguished then as now by the assigned role of conquering all enemies of the divine rule – that assignment having then already been accomplished.

- k. In his sermon on Pentecost, the apostle Peter also quoted from David in Psalm 16:8-10, and then commented as follows: "Brethren, may I say unto you freely of the patriarch David, that he both died and was buried, and his tomb is with us unto this day. Being therefore a prophet [as well as king over Israel], and knowing that God had sworn with an oath to him, that of the fruit of his loins he would set one upon his throne; he foreseeing this spake of the resurrection of the Christ, that neither was he ['his soul,' v. 27] left unto Hades, nor did his flesh see corruption. This Jesus did God raise up, whereof we all [Peter and the other apostles]

(5) கடைசியாக, ஏசாயா 66:22-23-ல் உள்ள தீர்க்கதரிசன வாக்குத்தத்தம் இஸ்ரேலுக்கு அவர் உருவாக்கும் புதிய பூமியில் சப்பாத்திசம் சம்பந்தப்பட்டது, கிறிஸ்து மத்தியஸ்தராக இருக்கும் புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் தற்போதைய பூமியில் ஓய்வுநாளாகக் கடைப்பிடிப்பதைக் குறிக்கவில்லை. மோசஸ் மத்தியஸ்தராக இருந்த பழைய உடன்படிக்கை, ஆனால் இன்னும் வரவிருக்கும் உலகில் உள்ள அனைத்து நாடுகளின் மீட்பிற்கான இறுதி ஓய்வுக்காலத்திற்கு. பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் அப்போதைய தற்போதைய ஓய்வுக்காலத்தின் மொழியில் வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டாலும் ("ஒரு ஓய்வுநாளில் இருந்து மற்றொன்றுக்கு" மற்றும் "ஒரு அமாவாசையிலிருந்து மற்றொருவரை" அவரை வழிபடுவது போல்), அது வெளிப்பாடாக இருந்தாலும் அடையாளப்பூர்வமாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். நிரந்தர சப்பாத்தியின்.

ஏனெனில், அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் பத்மோஸ் மீதான தனது தரிசனத்தில் பார்த்தது போல், "புதிய பூமி", அதன் "புனித நகரம், புதிய எருசலேம்" (வெளிப்படுத்துதல் 21:1 - 22:5), "நகரத்திற்கு சூரியன் தேவையில்லை, சந்திரனும் அதில் பிரகாசிக்கவில்லை: ஏனென்றால் கடவுளின் மகிமை அதை ஒளிர்ச் செய்தது, அதன் ஒளி ஆட்டுக்குட்டி" (21:23); "அதன் வாயில்கள் பகலில் மூடப்படாது (இரவு இருக்காது)" (வச. 25); "இனி இரவு இருக்காது; அவர்களுக்கு விளக்கு வெளிச்சமும் தேவையில்லை, சூரிய ஒளியும் தேவையில்லை; கர்த்தராகிய ஆண்டவர் அவர்களுக்கு ஒளி கொடுப்பார்" (22:5).

are witnesses. Being therefore by the right hand of God exalted, and having received of the father the promise of the Holy Spirit, he hath poured forth this, which ye see and hear" (Acts 2:25-33).

In other words, God had raised Jesus from the dead and exhaled him to his own right hand to "set" him on the throne of David, as promised both to David, as per the above, and to Mary, the mother-to-be of his fleshly body (Luke 1:16-33).

If that should seem strange because David reigned on earth, and Christ would reign from heaven, it should be recognized that the authority and not the location is signified by the word "throne". Note the following: "Now David the son of Jesse reigned over Israel. And the time that he reigned over Israel was forty years; seven years reigned he in Hebron, and thirty and three years reigned in Jerusalem. And he died in a good old age, ...and Solomon his son reigned in his stead" (1 Chronicles 29:26-28). Also: "Then Solomon sat on the throne of Jehovah as king instead of David his father" (v. 33) – and it was in Jerusalem that Solomon reigned.

Solomon's throne was Jehovah's throne, which he occupied instead of David his father; therefore, David's throne was God's throne, which he sat upon first at Hebron, then in Jerusalem. And the throne Jesus occupies in heaven is God's throne. Which he occupies jointly with him, at his right hand – where "of his kingdom there shall be no end," according to promise to the virgin Mary (Luke 1:33), though the earthly phase of it would end, as already noted.

1. As Solomon was a son of David and heir to his throne, so was Christ according to the flesh many years later. The last occupant of David's throne before Christ occupied it was Jehoiachin (2 Kings 24:8) – also called Jeconiah (1 Chronicles 3:16), and Coniah (Jeremiah 22:24) – who was taken into Babylonian captivity by king Nebuchadnezzar about 597 B.C., where he died about 37 years later. Nebuchadnezzar had replaced him by Zedekiah, a brother but not a son, who later rebelled and was also taken into Babylonian captivity (2 Chronicles 36:10-21). And to the prophet Jeremiah, God said of Coniah: "Write thee this man childless, a man that shall not prosper in his days; for no more shall a man of his seed prosper, sitting upon the throne of David, and ruling Judah" (Jeremiah 22:30).

He was not childless in the sense of having no prosperity, for in captivity he had a son Shealtiel, who was one of the ancestors of Jesus (Matthew 1:12-16); but he was childless in the sense of having no posterity to succeed him "sitting on the throne of David, and ruling Judah." Though Christ evidently succeeded him to the throne of David, in accord with God's decree he

மேலும், மேற்கூறிய மூன்று வசனங்களைத் தொடர்ந்து ஒரு இறுதி வசனம் பின்வருமாறு வாசிக்கப்படுகிறது, இது ஒரே நேரத்தில், அதே நேரத்தில் உருவகமாக இருக்க வேண்டும்: "அவர்கள் வெளியே சென்று, எனக்கு எதிராக மீறும் மனிதர்களின் சடலங்களைப் பார்ப்பார்கள். : அவர்களுடைய புழு சாகாது, அவர்களுடைய நெருப்பு அணையாது; அவர்கள் எல்லா மாம்சத்துக்கும் அருவருப்பானவர்கள்" (ஏசாயா 66:24).

அடிக்கோடிட்ட சொற்றொடர்கள் [அவர்களின் புழு இறக்காது, அவற்றின் நெருப்பு அணைக்கப்படாது] பின்னர் இயேசுவால் பயன்படுத்தப்பட்டது, மாற்கு 9:43-48 இன் புதிய உடன்படிக்கை வேதத்தில் "புழு" மற்றும் "நெருப்பு" ஆகியவற்றிற்கு பொருந்தும். "நரகம்" (கெஹன்னா). பிந்தையது உண்மையில் ஹின்னோம் பள்ளத்தாக்கு ஆகும், இது பூமிக்குரிய ஜெருசலேமின் புறநகரில் உள்ள நகரக் குப்பையாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது, குப்பைகள் மட்டுமின்றி புதைக்கப்படாத சடலங்களுக்கும், "புழுக்கள் கடித்து தீ எரிந்தது" (ஏடி ராபர்ட்சனின் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. புதிய ஏற்பாட்டில் வார்த்தை படங்கள்). ஆனால் இது "பிசாசுக்கும் அவனுடைய தூதனுக்கும் ஆயத்தமாக்கப்பட்ட நித்திய அக்கினி" (மத்தேயு 25:41), - வெளிப்படுத்துதல் 20:14-15-ல் "அக்கினி ஏரி" என்று அழைக்கப்படும் - அநீதியுள்ளவர்கள் "என்று அடையாளப்பூர்வமாக நம் ஆண்டவரால் பயன்படுத்தப்பட்டது. நித்திய தண்டனைக்குப் போகும்" (வச. 26), இயேசு மீண்டும் வரும்போது உலகளாவிய தீர்ப்பிலிருந்து (மத்தேயு 25:31-46), இது இறந்தவர்களின் உலகளாவிய உயிர்த்தெழுதலைப் பின்பற்றுவது மற்றும் தற்போதைய பூமி மற்றும் வானத்திலிருந்து தப்பி ஓடுவதைப் பின்பற்றுவது

did not rule in Judah, but in heaven, and will never return to earth for the purpose of ruling on David's throne in Judah and Jerusalem as many today teach.

m. Moreover, since Christ was to be a "high priest for ever after the order of Melchizedek" (Hebrews 6:20), as learned early on (p.2 above), he was to be both king and priest, for Melchizedek was "king of Salem [later called Jerusalem], priest of God Most High" (Hebrews 7:1). And in Zechariah 6:12-13, believed to be prophetic of Christ, it is said that "he shall be a priest upon his throne." However, "if he were on earth, he would not be a priest at all" (Hebrews 8:4), and was not made priest before "suffering" on earth (Hebrews 5:7-10) and before entering "within the veil [that is, into heaven itself]" (Hebrews 7:17-20). That means he was not yet king, and therefore not on the throne of David, until after his ascension into heaven – where he still is, and always will be except for his second coming for judgment and to receive his own into eternal glory with himself in the world to come.

n. That accords with what was foreseen by the prophet Daniel, namely, his ascension and receiving his kingdom, as follows: "I saw in the night-visions, and behold, there came with the clouds of heaven one like a son of man [cf. Acts 1:9-11], and he came even to the ancient of days, and they brought him near before him. And there was given him dominion, and glory, and a kingdom, that all the peoples, nations, and languages should serve him: His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom that which shall not be destroyed" (Daniel 7:13-14).

o. It accords also with a parable that Jesus spoke as he was nearing Jerusalem for the last week before his crucifixion, as recorded in Luke 19:11-30, though the latter covers more detail than the foregoing. For he spoke it "because he was nigh unto Jerusalem, and because they supposed that the kingdom of God was immediately to appear" – the popular concept being that it would be an earthly kingdom, that Rome would be defeated by the Messiah, who would restore the kingdom to Israel, make it world-wide, and occupy the throne of David again in Jerusalem after more than 600 years as of then, which may have been shared by Christ's own apostles up to the time of his ascension (Acts 1:6).

"He said therefore, A certain nobleman went into a far country, to receive for himself a kingdom, and to return would" (vs. 11-12) – (the return not having been included in Daniel's vision); and upon his return, he had a reckoning with both his servants and his enemies (vs. 13-30).

(வெளிப்படையாக அதன் வளிமண்டல வானம் மற்றும் ஒருவேளை பக்கவாட்டு வானங்கள், ஆனால் இல்லை கடவுளின் இருப்பிடம்) (வெளிப்படுத்துதல் 20:11-15). எவ்வாறாயினும், நித்திய அக்கினி ஏரியானது "புதிய எருசலேமின் புனித நகரத்தின்" (வெளிப்படுத்துதல் 21:1 - 22:5) மீட்கப்பட்ட குடிமக்களின் பார்வைக்கு வெளியில் அல்லது அணுகக்கூடியதாக இருக்காது.

இத்தகைய காரணங்களுக்காக, ஏசாயா 66:23-24ன் பகுதியின் பகுதி "புதிய பூமியில்" யெகோவா இன்னும் "உருவாக்க" செய்யப்போவது, எலியட்டின் முழு பைபிளுக்கான வர்ணனையில் பின்வருமாறு சரியான முறையில் வகைப்படுத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது: "இது வார்த்தைகள் ஒருபோதும் பெறாத மற்றும் பெற முடியாத வழக்கின் தன்மை, ஒரு நேரடியான நிறைவேற்றம். எபிரேயர் 4:9 இன் நிரந்தர ஓய்வுக்காலத்தின் வெளிப்படுத்தல் 21:22-27 இன் புதிய ஜெருசலேமில் உண்மையான உணர்தல் காணப்படுகிறது, மேலும் அந்த மகிமையும் கூட பார்வை என்பது ஆன்மீக உண்மைகளின் சின்னம்."

பழைய ஏற்பாடு மறைக்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு என்றும், புதியது வெளிப்படுத்தப்பட்ட பழைய ஏற்பாடு என்றும் பொருத்தமாக கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, பழையவற்றால் முன்னறிவிக்கப்பட்ட விஷயங்களுக்காக நாம் இப்போது முதன்மையாக புதியவற்றுக்குத் திரும்புகிறோம்.

**புதிய உடன்படிக்கை
வேதாகமத்திலிருந்து
அவதானிப்புகள்**

Christ himself was the nobleman, heaven the far country, and the return would be his second coming – described in partially similar parables as after "a long time" (Luke 20:9; Matthew 25:19); also the reckoning upon his return would be final and universal judgment at the end of the world, with reward for the righteous and punishment for the wicked to be experienced in eternity.

The apostle Paul speaks of that as "his appearing and his kingdom" (2 Timothy 4:1) – that is, of his appearing and manifestation of his kingdom in his and its heavenly glory. Matthew states it this way: "But when the Son of man shall come in his glory, and all the angels with him, then shall he sit upon the throne of his glory [previously received], and before him shall be gathered all nations" (that is, for judgment) – when the wicked "shall go away into eternal punishment: but the righteous into eternal life" (25:31-32, 46) – "eternal life" being the experience of the righteous in the heavenly phase of the kingdom, and "eternal punishment" that of the wicked in the lake of fire.

Other scriptures already noticed indicate that the kingdom would be received by Christ shortly upon arrival in heaven after his death, resurrection, and ascension, when he would receive "all authority ... in heaven and on earth" as had been promised him (Matthew 28:19), and was indicated on Pentecost after his ascension as having already been accomplished. This means, then, that any references after that to the kingdom as yet future (as Acts 14:23; 2 Timothy 4:1, 18; and 2 Peter 1:11, already mentioned) have to do with it, not on earth between his first and second comings, but to its eternal continuation in heavenly glory in the world to come – when and where "THERE REMAINETH A SABBATH REST FOR THE PEOPLE OF GOD" Hebrews 4:8) – prefigured by the seventh-day sabbath of Israel according to the flesh, but not retained under the New Covenant mediated by Christ for spiritual Israel (consisting of both Jews and Gentiles according to the flesh, who accept it). **Final Observations**

1. Christ and the Sabbath till His Death (The Gospels).

Christ lived and died on earth under the Old Covenant law of Moses, and he and his disciples kept the seventh-day, Sabbath of the Decalogue, though at times he and they violated what had come to be the traditional Jewish interpretations of its intended restrictions -- he being divine as well as human, and knowing the divine intent of it, declared himself to be "lord of the sabbath" (Mark 2:28; Luke 6:5).

1. ஏசாயா 66:22-23 இன் பழைய உடன்படிக்கைப் பகுதியானது, இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் அனுபவித்துமகிழ்வதற்கும், பழைய உடன்படிக்கையின்கீழ் முன்றிழலாக ஆனால் அனுபவிக்காததற்கும், கடவுளின் மக்களுக்கு இறுதி ஓய்வாக இருக்க வேண்டிய ஒரு நிரந்தர ஓய்வுக்காலத்தை மேற்கோள் காட்டுகிறது. நமது தற்போதைய பூமி ஒரு புதிய மற்றும் நித்திய பூமியால் முறியடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு அல்ல, அதன் வரலாற்றின் முடிவில் இந்த பூமிக்கு கிறிஸ்துவின் இரண்டாவது வருகைக்குப் பிறகு, பின்வரும் அடிப்படைப் பகுதிகளால் மற்ற பத்திகளில் தெளிவாகத் தெரிகிறது:

அ. 2 பேதுரு 3:10-13: "ஆனால் கர்த்தருடைய நாள் [அவர் வரும் நாள்.' v.4] ஒரு திருடனாக வருவார்; அதில் வானங்கள் [வெளிப்படையாக வளிமண்டல மற்றும் சாத்தியமான பக்கவாட்டு வானங்கள், ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி] ஒரு பெரிய இரைச்சலுடன் மறைந்துவிடும், மேலும் உறுப்புகள் கடுமையான வெப்பத்துடன் கரைந்துவிடும், மற்றும் பூமி மற்றும் அதிலுள்ள கிரியைகள் எரிந்துபோகும், இவையெல்லாம் இப்படிக்கரைந்துபோகப்படுவதைப் பார்க்கும்போது, எல்லாப் பரிசுத்த வாழ்விலும், தேவபக்தியிலும் நாம் எப்படிப்பட்டவர்களாய் இருக்க வேண்டும், கடவுளுடைய நாள் வரப்போகிறது என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து, ஆவலுடன் விரும்புகிறோம். அதில் வானங்கள் தீப்பிடித்து எரியும், மூலக்கூறுகள் உஷ்ணத்தால் உருகும்? ஆனால் அவருடைய வாக்குத்தத்தத்தின்படி [ஏசாயா 66:22-23 இல் தவிர வேறெங்கே?], நீதி வாசமாயிருக்கும் புதிய வானங்களையும் புதிய பூமியையும் எதிர்பார்க்கிறோம். "

பி. வெளிப்படுத்துதல் 20:11-15: "நான் ஒரு வெள்ளைச் சிங்காசனத்தையும், அதின்மேல் வீற்றிருக்கிறவரையும் கண்டேன், யாருடைய முகத்திலிருந்து

But as already documented, at his death the Old Covenant law was abrogated and his shed blood was the blood of the New Covenant, which did not incorporate the sabbath command as it did in the other nine commandments of the Decalogue of the Old Covenant, for reasons that have already been noted. After his resurrection, which occurred on the first day of the week, that day begins to be featured.

2. The First Day of the Week Featured after His Resurrection (Gospels through Revelation).

On resurrection Sunday, the risen Christ appeared to Mary Magdalene, a group of women, the apostle Peter, two disciples on the road to Emmaus, and to all his apostles that evening except for Thomas, who was absent from the others at that time, but was present a week later when Jesus made his next recorded appearance.

The Pentecost day, when the kingdom came that had been preached by John the Baptist and then by Jesus as "at hand," was the first day of the week – occurring fifty days after the sabbath of Passover week (Leviticus 23:15-16). And following that, when about three thousand were baptized and added to the number of Christ's disciples, "they continued steadfastly in the apostles' teaching and fellowship, in the breaking of bread and the prayers" (Acts 2:42) – with "the breaking of bread" in the context obviously referring to partaking of "the Lord's supper" (1 Corinthians 11:20), instituted by Christ the night before his death (Matthew 26:26-28; Mark 14:22-24; Luke 22:19-20; 1 Corinthians 11:23-25).

In Acts 20:6-7, we have a record of Paul and his company, who had arrived seven days earlier in Troas and tarried till "the first day of the week, when we were gathered to break bread, [and] Paul discoursed with them [with the disciples at Troas], intending to depart on the morrow" – implying a weekly practice of meeting together on the first day of the week to "break bread" or partake of the Lord's supper.

In 1 Corinthians 16:1-4, we have the apostle Paul giving directions to the saints in Corinth, as he had given to the churches in Galatia, for a collection for the needy saints in Jerusalem, saying: "Upon the first day of the week [literally, 'of every week'] let each one of you lay by him in store [perhaps more accurately, put into the treasury by itself, that is in a separate fund], as he may prosper, that no collections be made when I come" to take or send "your bounty unto Jerusalem" – the implication being that their contributions be made on every first day of the week before his arrival, because of the regularly coming together on that day for Christian worship. (See Macknight, Apostolical Epistles, and McGarvey and Pendleton, Thessalonians, Corinthians, Galatians, and

பூமியும் வானமும் ஓடிப்போனதோ, அங்கே அவர்களுக்கு இடமில்லை, இறந்தவர்களையும் பெரியவர்களையும் பார்த்தேன். சிறியவர்கள் சிம்மாசனத்திற்கு முன்பாக நிற்கிறார்கள், புத்தகங்கள் திறக்கப்பட்டன, மற்றொரு புத்தகம் திறக்கப்பட்டது, இது வாழ்க்கை புத்தகம்: இறந்தவர்கள் தங்கள் படைப்புகளின்படி புத்தகங்களில் எழுதப்பட்டவற்றிலிருந்து நியாயந்தீர்க்கப்பட்டனர். தங்களுக்குள் இருந்த மரித்தோரை ஒப்புக்கொடுத்து, ஒவ்வொருவரும் அவரவர் கிரியைகளின்படி நியாயந்தீர்க்கப்பட்டார்கள். ... ஜீவபுத்தகத்தில் எழுதப்பட்டவை காணப்படாவிட்டால், அவர் அக்கினிக் கடலில் தள்ளப்பட்டார்."

ஆகவே, மனிதகுலத்தின் உலகளாவிய உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் நியாயத்தீர்ப்புடன் தொடர்புடைய தற்போதைய "பூமியும் வானமும்" தப்பி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன, அப்போஸ்தலன் ஜான் தனது எதிர்கால தரிசனங்களில் பாட்மோஸ் தீவில் நாடுகடத்தப்பட்டபோது பார்த்ததைப் போல.

- c. வெளிப்படுத்துதல் 21:1 - 22:5: இங்கே மேற்கோள் காட்டுவதற்கு அதிகமாக இருந்தாலும், அதை கவனமாக முழுமையாக படிக்க வேண்டும். அனைத்து நாடுகளின் நீதிமன்களுக்காக ஒரு புதிய வானமும் புதிய பூமியும் பின்பற்றப்படுவதைப் பற்றிய ஒரு பார்வை இது, "புனித நகரம், புதிய ஜெருசலேம் [பாலஸ்தீனத்தின் பூமிக்குரிய ஜெருசலேமுக்கு மாறாக] கடவுளிடமிருந்து பரலோகத்திலிருந்து இறங்கி வருகிறது" ("ஜீவனுள்ள தேவனுடைய நகரம், பரலோக ஜெருசலேம்" (எபிரேயர் 12:22).

Romans, with reference to 1 Corinthians 16:2 in particular.)

In Revelation 1:9, likely written about A.D. 96, the apostle John speaks of being "in the Spirit on the Lord's day" (*te kuriake hemera*) when having his first vision during exile on the isle of Patmos, understood by early Christians as referring to the first day of the week, also called "the eighth day" – the day following the Jewish sabbath, the seventh day. To them it was a day in memory of the resurrection of Christ, as "the Lord's supper" was a supper in memory of the death of Christ; and they assembled on "the Lord's day" to observe "the Lord's supper" – their "Lord" being Christ, and him alone.

That distinguished Christians

(a) from Jews religiously speaking, whose weekly worship assembly day was Saturday, their sabbath, on one hand,

(b) from pagans on the other hand, who in Egypt and Asia Minor had a similar phrase, *te sebste herma*, for the first day of the month, in honor of the Roman emperor, Caesar, whom they worshipped as divine, employing the Greek word *sebaste*, a symbol of *kuriake* used instead by Christians of Christ. (See Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol. KQ, p.152).

Sebaste is the genitive of *sabastos*, from *sebas*, meaning reverential awe, and is a cognate of *sebazomai*, to worship, and *sebasma*, an object of worship. So, in the final analysis and in particular usage, the two words as applied to Christ and Caesar, respectively, were equivalents. And those who believed in Christ as Lord could not acknowledge Caesar as such, often resulting in the severest of persecution for Christians – which they were beginning to suffer in Asia Minor at the time of John's banishment to the isle of Patmos, where he wrote the Book of Revelation at the behest of Christ for the immediate edification and encouragement of the seven churches in the Roman province of Asia (in the western part of Asia Minor, now Turkey).

The following excerpts of quotations from decades of the second Christian century will demonstrate the use of "Lord's day" for the "first day of the week," the day Christ's resurrection from the dead, and being a weekly assembly day of early Christians – instead of being "the day of the Lord" (1 Corinthians 5:5; 2 Corinthians 1:14; 1 Thessalonians 5:2; 2 Peter 34:10), when the Lord Jesus Christ returns at the end of time on earth for the universal resurrection and judgment of mankind, as claimed by some in our day.

இந்த "புதிய பூமி" மற்றும் "புனித நகரம், புதிய ஜெருசலேம்" ஆகியவை வெளிப்படையாக "பரலோக தேசம்" மற்றும் "அஸ்திவாரங்களைக் கொண்ட நகரம், அதைக் கட்டியவரும் படைத்தவரும் கடவுள்," ஆபிரகாம், சாரா மற்றும் ஈசாக் மற்றும் ஜெக்கப் ஆகியோரால் தேடப்பட்டது. (எபிரேயர் 11:8-16) கானானை விட அவர்களுக்கு இறுதியானது, இது வரவிருந்தவற்றின் ஒரு வகை அல்லது "நிழல்" மட்டுமே.

"இவர்கள் அனைவரும் [இப்போது குறிப்பிடப்பட்ட நபர்கள் உட்பட, மேலும் பலர் தங்கள் விசுவாசத்திற்காக மேற்கோள் காட்டப்பட்டவர்கள்], தங்கள் விசுவாசத்தின் மூலம் அவர்களுக்கு சாட்சியமளிக்கப்பட்டதால், [பரலோக நாடு மற்றும் நகரத்தின்] வாக்குறுதியைப் பெறவில்லை, கடவுள் சில சிறந்த விஷயங்களை வழங்கியுள்ளார். நம்மையன்றி அவர்கள் பரிபூரணராகிவிடக்கூடாது என்பதற்காக [இந்த பூமியில் கொடுக்கப்பட்டதை விட] நம்மைக் குறித்து" (எபிரேயர் 11:39-40). அதாவது, கிறிஸ்து மீண்டும் பூமிக்கு வரும்போது உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன் வரப்போகும் உலகத்தின் பரிபூரணத்திற்குள் அவர்கள் நுழைய மாட்டார்கள், அது நமக்கு உண்மையாக இருக்கும்.

ஈ. எபிரேயர் 3:1 - 4:11: இங்கே மீண்டும் ஒரு நீட்டிக்கப்பட்ட பத்தியைக் கொண்டுள்ளோம் (தயவுசெய்து அதன் முன்னேற்றத்தைக் குறிப்பிட்டு முழுமையாகப் படிக்கவும்).

ஆரம்பம்:

"எனவே, பரிசுத்த சகோதரர்களே, பரலோக அழைப்பில் பங்கேற்பவர்களே,

DIDACHE: " ... Come together each Lord's day of the Lord, eat bread, and give thanks "(14:1) – late first or early second century A.D.

NOTE: The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol. KQ, p. 152, states this, to us, curious wording "seems to mean 'meeting for worship on the Lord's Day – his special day.' In contrast to the sabbath." That interpretation is confirmed by the following considerations:

Although the expression "the Lord's day" in Revelation 1:9 is *he kuriake hemera*, it became common to omit the word day, leaving it to be understood from context, with the adjective "Lord's" actually coming to be used as a noun for "Sunday" or "first day of the week." which is the case in the above quotation from the Didache. "Thus in modern Greek the word for Sunday or the first day of the week is *kuriake*. This usage was well established at an early date, for the Christian Latin word for Sunday was *dominica*, the exact translation of the Greek, 'Lord's.' The word for Sunday in modern Romance languages is derived from this usage – *dominica* (Italian), *domingo* (Spanish), and *dimanche* (French)." (Everett Ferguson, *Early Christians Speak*, p.71.)

IGNATIUS: " ... no longer observing the Sabbath but living according to the Lord's day, in which also our life arose through him ..." (Magnesians 9) – 110 A.D.

BARNABAS: "Wherefore we [Christians] keep the eighth day with joy, on which Jesus arose from the dead and when he appeared ascended into heaven" (15:8f) – about 130 A.D.

NOTE: If the 40 days of Acts 1:3 were exclusive of resurrection and ascension days, which is possible, then his ascension was also on the same day of the week as his resurrection – "eighth" (= "first"), as indicated in the quotation from Barnabas.

3. Christians and the Sabbath after Pentecost (Acts through the Epistles).

While Christians observed the first day of the week as their regular assembly day for their own distinctive worship, Jewish Christians usually still lived as Jews as a matter of custom and culture in whatever respects {it} did not conflict with Christian principles. Also, the apostle Paul; conformed in such respects to the customs or culture of whatever people he might be among – whether

- Jews or Jewish proselytes, who lived according to the law of Moses, that he might gain them for Christ;
- non-Jewish, who were without that law (though not being without law himself to Christ), that he might gain them also for Christ

நம்முடைய வாக்குமூலத்தின் அப்போஸ்தலரும் பிரதான ஆசாரியருமான இயேசுவைக் கவனியுங்கள். நாங்கள் எங்கள் தைரியத்தையும் நம்பிக்கையின் மகிமையையும் இறுதிவரை உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்கிறோம்" (3:1-6).

தொடர்கிறது:

மாம்சமான இஸ்ரவேலின் பலரின் அவநம்பிக்கை மற்றும் துரோகத்தை வாசகர்களுக்கு நினைவூட்டுகிறது, எனவே பூமிக்குரிய கானானில் அவர்களுக்காக அவர்கள் ஒருபோதும் நுழையவில்லை: இதிலிருந்து எச்சரிக்கையை எடுக்கவும், பரலோக கானானில் ஆன்மீக இஸ்ரவேலுக்கான மீதமுள்ளவற்றைத் தவறவிடாமல் இருக்கவும் அறிவுறுத்துகிறது (3:7 - 4:8).

முடிவடைகிறது:

"ஆகையால், தேவனுடைய ஜனங்களுக்கு ஓய்வுநாள் ஓய்வு உண்டு; தேவன் தம்முடைய இளைப்பாறுதலைப் பிரவேசித்ததுபோல, தானும் தன் கிரியைகளிலிருந்து இளைப்பாறினான். ஆகையால், ஒருவனும் விழாதபடிக்கு, அந்த இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிக்க ஜாக்கிரதையாயிருப்போம். கீழ்ப்படியாமையின் அதே உதாரணத்திற்குப் பிறகு" (4:9-11).

பிந்தையது வெளிப்படுத்துதல் 14:13 ஐ நமக்கு நினைவூட்டலாம்: "இனிமேல் கர்த்தருக்குள் மரித்தவர்கள் பாக்கியவான்கள்; ஆம், அவர்கள் தங்கள் பிரயாசங்களை விட்டு இளைப்பாறும்படிக்கு ஆவியானவர் சொல்லுகிறார்; அவர்களுடைய கிரியைகள் அவர்களோடு பின்பற்றுகின்றன."

(c) those he called "weak," that he might likewise gain them (1 Corinthians 9:19-23).

For example, Paul observed the Mosaic law in regard to Nazirite vows, found in Numbers 6:1-21 (see Acts 18:8; 21:17-26). He circumcised Timothy, a half Jew, to make him acceptable in Jewish as well as Gentile society (Acts 16:1-3). But he refused to circumcise Titus, a non-Jew, in order not to compromise the gospel when a Jewish faction was attempting to bind circumcision on Gentile converts (Galatians 2:1-5; cf. Acts 15:1-31). Yet he did not teach Jewish Christians not to circumcise their children as a matter of custom (Acts 21:17-26, as already cited) – but did teach that "in Christ Jesus neither circumcision availeth anything, nor un-circumcision; but faith [in Christ] working through love" (Galatians 5:6) – which principle he applied broadly, saying, "Let no man therefore judge you in meat, or in drink, or in respect of feast days or a new moon or a sabbath day" (Colossians 2:16), because such were not binding on Christians, as previously discussed more fully.

The gospel was preached first to the Jews, and then to the Gentiles (Romans 1:16). And to Jews it was first preached in Jerusalem, not only in the temple, by the apostles, but also in the synagogues of the city by others. A notable example of the latter was that by Stephen in the synagogue "of the Libertines, and of the Cyretians, and of the Alexandrians, and of them of Cilicia and Asia" (a synagogue of Jews outside of Palestine), who disputed with him but could not "withstand the wisdom and the Spirit by which he spake." Yet they succeeded in bringing him into the "council" (Sanhedrin), and getting him stoned to death as the first Christian martyr. It is probable that Saul of Tarsus, who later converted and became the apostle Paul, was of that synagogue, for he was of Cilicia and held the garments of those who did the stoning. (See Acts 6:8 - 8:1; 22:3-21).

After Paul became an apostle to the Gentiles, when in a city where there was a Jewish synagogue, he would go to it first (for it was God's will that all Jews as well as all Gentiles have opportunity to hear and obey the gospel of Christ and thus become Christians, and Gentiles would usually initially be reached through God-fearers attending Jewish synagogue services) – as in Antioch in Pisidia (Acts 13:13-51), in Iconium (14:1-7), in Thessalonica (17:1-9), in Berea (17:10-14), in Corinth (18:1-17), in Ephesus, where he left his helpers, Aquilla and Priscilla, until his return (Acts 18:18-19:20). In some instances, Christians continued attending synagogue services as long as allowed to do so, but likely assembling in some member's home for their own Lord's day services (cf. Acts 18:7; Romans 16:5; 1 Corinthians 16:9 and Philemon 1-2), or some other welcome place, as the school of Tyrannus in Ephesus, where there was daily access (Acts 19:9-10).

2. ஒரு முழுமையான மற்றும் தெளிவான ஒட்டுமொத்த கண்ணோட்டத்திற்கு, புதிய உடன்படிக்கை சகாப்தத்தில், கிறிஸ்துவின் முதல் மற்றும் இரண்டாவது வருகைகளுக்கு இடையில், பழைய உடன்படிக்கை "ஓய்வுநாள்" இனி பிணைக்கப்படாதபோது, தொடர்புடைய நிகழ்வுகள் மற்றும் முன்னேற்றங்கள் பற்றிய மேலும் ஆய்வு தேவை. ஏன் இல்லை, ஏனெனில் Decalogue இன் மற்ற அனைத்து கட்டளைகளும் (யாத்திராகமம் 20:1-17) புதிய உடன்படிக்கை சட்டத்திலும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, பின்வரும் எச்சரிக்கைக்குப் பிறகு ஏன் பிணைக்கக் கூடாது என்பதிலிருந்து தொடங்குவோம்:

எச்சரிக்கை: மேற்கூறியவற்றின் சில பகுதிகளை விட, பின்வருவனவற்றில் சிலவற்றை வாசகருக்கு மிகவும் கடினமானதாகவும், தொழில்நுட்ப ரீதியாகவும் காணலாம், ஆனால் ஒவ்வொரு உருப்படியும் இங்கும் அங்கும் முரண்பட்ட தகவல்களாகத் தோன்றுவதைப் புரிந்துகொள்வது முக்கியம் என்பதை அவர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு சமயம், தம்முடைய வரவிருக்கும் ராஜ்யத்தைப் பற்றிய தொடர் உவமைகளின் மத்தியில் (மத்தேயு 13:1-58; மாற்கு 4:1-34 மற்றும் லூக்கா 8:4-15), இயேசு இவ்வாறு கூறினார்: "கடவுளுடைய ராஜ்யமும் அவ்வாறே. ஒரு மனிதன் பூமியில் விதையை விதைத்து, இரவும் பகலும் தூங்கி எழுந்து, விதை துளிர்விட்டு வளருவதைப் போல, அவனுக்குத் தெரியாது, பூமி தானே கனியைத் தருகிறது, முதலில் கத்தி, பின்னர் காது, காதில் முழு தானியம் இருந்தது, ஆனால் பழம் பழுத்தவுடன், அவர் அரிவாளை வெளியே போடுகிறார், ஏனென்றால் அறுவடை வந்துவிட்டது" (மாற்கு 4:26-29).

So, according to principles involved in what has been noted, if a Jewish Christian as an individual wished not only to observe the first day of the week as the "Lord's day," which was not necessarily a rest day as the sabbath had been under Moses, and in that sense "every day" could be "esteemed alike," but also felt constrained to continue observing the "seventh day as a day of rest and worship, he must not be forbidden to do so, yet he must not attempt to bind its observance on others – with the same thing true in reverse in regard to meats, which Gentile Christians could eat without reservations of conscience, that the Jewish Christians might still have scruples against though he need not have (Romans 14:1-23) – which principle, however, applies only to matters optional – only to what is permissible, but neither commanded nor forbidden.

On the other hand, if Gentile Christians were allowing themselves to be brought into bondage to (that is, bound to observe) that from which Christ had liberated even the Jews (including the "sabbath day" observance, Colossians 2:16), that was reason for the apostle Paul to be concerned about their salvation – a very insignificant faith (see Galatians 4:8-10; 5:1-8, also exegeted much earlier). The bottom line: "FOR FREEDOM DID CHRIST SET US FREE [in regard to such]: STAND FAST THEREFORE, AND BE NOT ENTANGLED AGAIN IN A YOKE OF BONDAGE" (Galatians 5:1).

Hence, although Christians ought to have private devotions daily, and may assemble for worship and edification at any time or at various times, or even daily for extended periods, as is possible and may seem expedient, only the first day of the week is featured for them in the New Testament scriptures as a day of regular and general assembly, observed as the "Lord's day," when the "Lord's supper" is a special and added feature of their worship.

Adapted from God's Sabbath, Searching the Scriptures. Cecil N.

Wright **The Lord's Day** **The First Day of the Week**

.... "The Lord's Day or the First Day of the Week" is the theme that has been announced for discussion on this occasion. Since the Sabbath day has ceased by divine authority when the Old Covenant was taken out of the way, since a special day of worship under the law of Moses has ceased, and since we live under the new covenant, better established on better promises, the question arises: "Is there a special day of worship designated in the New Covenant for Christian worship?" It is not the Christian Sabbath. There is no Scripture in the New Covenant that teaches that the Sabbath day has been set apart as a special day of worship for Christians; neither is there any Scripture that teaches that the special day set apart for Christians to worship should be called the Christian Sabbath. The Lord's day, or the first day of the week, is never called by divine

ராஜ்யத்தின் நிலைகளின் தொடர்ச்சியான கட்டங்களை இது அறிவுறுத்துகிறது, குழப்பத்தைத் தவிர்க்க முடிந்தால் அது அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். மேலும் மேற்கூறிய உவமைகளின் மற்ற இடங்களில், "விதை கடவுளின் வார்த்தை" (லூக்கா 8 - 10), "ராஜ்யத்தின் வார்த்தை" (மத்தேயு 13:19); மற்றும் "அறுவடை உலகின் முடிவு" (மத்தேயு 13:39), துன்மார்க்கர்கள் நீதிமாண்களிடமிருந்து "துண்டிக்கப்பட்டு", "அக்கினி சூளையில்" (Vs. 47-50) தள்ளப்படும் போது - இது கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையில் (மத்தேயு 25:31-46) - நீதிமாண்கள் "ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரித்து" (வச. 34) "நித்திய ஜீவனுக்குள்" (வச. 46) நுழையும் போது, "வரவிருக்கும் உலகில்" (மாற்கு 10:29-30; லூக்கா 18:29-30) - அவர்கள் "நம் கர்த்தரும் இரட்சகருமான இயேசு கிறிஸ்துவின் நித்திய ராஜ்யத்திற்குள் நுழைதல்" (2 பேதுரு 1:11) - "க்குள் அழியாத ஒரு பரம்பரை. எபிரேயர் 7:25 இலிருந்து முன்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி, மாசுபடாதது, மற்றும் அது மறைந்து போகாதது, பரலோகத்தில் உங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது ... ஒரு இரட்சிப்பு "முற்றிலும்".

சுருக்கமாக, நாம் கண்டுபிடிப்போம்

- (1) ஒரு ஆரம்ப நிலை மற்றும்
- (2) கிறிஸ்துவின் முதல் மற்றும் இரண்டாவது வருகைகளுக்கு இடையில், இந்த உலகில் பரலோக ராஜ்யத்தின் முழுமையாக வந்த கட்டம்; பின்னர்
- (3) உலகத்தின் முடிவைத் தொடர்ந்து வரவிருக்கும் உலகில் ஒரு இறுதி நிலை (அல்லது மாறாக பரலோகக் கட்டத்தின் நித்திய தொடர்ச்சி) - முதலாவது தகுதிகாண், மூன்றாம் கட்டத்திற்குள் நுழைவதற்கான ஆயத்தம்.

authority the Sabbath day or the Christian Sabbath. The special day set apart and known as the Lord's day is not a substitute for the Sabbath day under the law. The New Covenant is not in the true sense a substitute for the old covenant; the Old Covenant served its purpose and Christ took it out of the way. He then gave a **New Covenant with new promises, new purposes, new requirements, and a new day for worship.** It should be kept clear in mind that the Lord's day or the first day of the week does not take the place of anything or any day under the law of Moses. [emphasis added]

The Lord's day, or the first day of the week, is not a day of rest.' The Sabbath was a day of rest for the Children of Israel, but the Lord's day is in no sense a day of rest as was the Jewish Sabbath. Under the Old Covenant the Sabbath day was designated as a day of rest for man and beast; it was a memorial day of the deliverance from Egyptian bondage and Egyptian taskmasters; it was a sign between Jehovah and the Children of Israel that God through his goodness had delivered the children of Israel from the ceaseless toil to which they were subjected while in Egypt. They were to rest and tell their children that they had this rest day because of the goodness of God in delivering them from the bondage in Egypt. Under the New Covenant the Lord's day has a higher and a holier purpose than that of merely giving physical rest to man and beast. We let this point rest at this time, as it will be brought up further on in this speech. All of the babbling and prattling that you hear about changing the Sabbath day to the first day of the week is out of place and serves only to confuse the minds of people and prejudice them against the truth.

NEW THINGS IN THE NEW COVENANT

The New Covenant is true to its name; it is truly new in all of its parts. We have but to notice a few of the new things that are included in the new covenant. The teachings of Jesus while in the flesh was designated as "new teaching." (Mark 1:27.) Christ did not reiterate any of the law of Moses to impose it upon people; throughout the Sermon on the Mount he brings into contrast his teachings with the traditions and interpretations of the rabbis; he fulfilled the law and then gave something new in its stead. "He taught them as one having authority, and not as their scribes." (Matthew 7:29.) There never had been such teachings as Jesus gave: there never has been any new teaching that is comparable to the teaching of the Lord Jesus Christ. He came to reveal the Father's will, the will of the Father as expressed in the new covenant. Again we have "a new commandment" (John 13:34), which expresses a higher degree of love among the Lord's people than had ever been taught before. Christians are new creatures in Christ. (2 Corinthians 5:17.) Old things have passed away, and all

நிலை எண்.1 க்குள் நுழைபவர்கள் எண்.2 இன் பட்டயக் குடிமக்களாகவும் (விசுவாசமானவர்களாக இருந்தால்), பின்னர் நம்பத்தகுந்த குடிமக்கள் எண்.3 இல் நுழைந்து வாரிசாக இருப்பதாகவும் நாம் நினைக்கலாம். எபிரேயர் 4:9 இல் வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டபடி, பழைய உடன்படிக்கையின் சட்டத்தின் "ஏழாம் நாள்" ஓய்வுநாளில் இருந்து வேறுபடுத்தி, ஆனால் ஒரு பகுதியாக இல்லாதபடி, "கடவுளின் மக்களுக்காக" இருக்கும் "ஓய்வுநாளை" அவர்கள் அனுபவிப்பார்கள். ஏற்கனவே பார்த்தபடி, இயேசு கிறிஸ்துவின் கீழ் புதிய உடன்படிக்கை சட்டம்.

ஏழாவது நாள் ஓய்வுநாள் ஏன் புதிய உடன்படிக்கை சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லை என்பதைக் கவனியுங்கள்.

அ. ஏற்கனவே நன்கு ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளபடி, ஏழாம் நாள் ஓய்வுநாள் மாம்சத்தின்படி இஸ்ரவேலுக்கு வழங்கப்பட்டது, அது மட்டும் சினாயில், இஸ்ரவேல் மக்களுடன் யெகோவாவால் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கையின் அடையாளமாக, அவர்களைப் பிரித்து அவர்களை வேறுபடுத்துகிறது. உலகின் பிற நாடுகளிலிருந்து (புறஜாதியினர்), மற்றும் அந்த நோக்கத்திற்காக வரலாற்று ரீதியாக மிகவும் பொருத்தமானது.

ஆனால் கிறிஸ்துவில் அந்த வேறுபாடும் பிரிப்பும் இல்லை. பழைய உடன்படிக்கையை உருவாக்குவதும் தேவைப்படுவதும் ஒரு புதிய உடன்படிக்கைக்கு வழிவகுத்தது, அது அவர்களுக்குத் தேவையில்லை, ஆனால் அவர்களை அழிக்கிறது -- புறஜாதிகளையும் யூதர்களையும் தழுவி, ஒரே மாதிரியான சொற்களில், இதனால் அவர்கள் அனைவரையும் ஒரே தேசமாக ஆக்குகிறது. ஆன்மீக இஸ்ரேல் (பார்க்க

things become new. The church is composed of converts from all nations; Jews and Gentiles were converted by the gospel and constituted into "one new man." (Ephesians 2:15.) Again, we read of "a new and living way." (Hebrews 10:20.) Young Christians are called "new babes in Christ." (1 Peter. 2:2.) We have a "new Passover." (1 Corinthians 5:7.) We offer up "new sacrifices" (1 Peter 2:5) and give "new praise offerings" unto God (Hebrews 13:15). The prophet Isaiah said that God's people should be given "a new name." (Isaiah 62:2.) This prophecy was fulfilled when the disciples were called "Christians first at Antioch." (Acts 11:26.) Moreover, in the New Covenant we have a "new day of worship" (1 Corinthians 16:1-2; Revelation 1:10), which is the first day of the week or the Lord's day. It will be seen that everything in the New Covenant is new.

THE LORD'S THINGS

In the New Covenant there are so many things which are designated as belonging to the Lord --- "the Lord's things." A recitation of a few of these things will, help us to appreciate the "Lord's day." We have mentioned in the New Testament "the Lord's body" (1 Corinthians 11:27-29), "the Lord's death" (1 Corinthians 11:26), "the Lord's table" (1 Corinthians 10:21), "the Lord's Supper" (1 Corinthians 11:20), "the Lord's disciples" (Acts 9:1), "the Lord's blood" (1 Corinthians 11:27), "the Lord's house" (1 Timothy 3:15), and "the Lord's day." (Revelation 1:10.) Other things could be mentioned as belonging to the Lord, but these are enough to show that when we speak of "the Lord's day" that we are putting it in the class of many, many other important things that belong to the Lord under the new covenant. In fact, the New Covenant came through the Lord Jesus Christ; he is the mediator of a better covenant. Moses was the mediator of the old covenant, but Christ is the mediator of the new covenant. The Old Covenant was sealed and sanctified by the blood of animals, but the New Covenant is sealed and sanctified by the blood of the Lord Jesus Christ. It is the Lord's covenant, his last will and testament to man. It would be strange if a new day of worship was designated in the New Covenant and it not be called "the Lord's day." We know that "day" is used in different senses in the Bible, but the first day of the week has been designated as the Lord's day and was recognized as the day of worship by the early Christians. In fact, since Pentecost the first day of the week has been used, the special day of worship under the new covenant.

THE FIRST DAY OF THE WEEK

"The first day of the week" has been called by the Holy Spirit "the Lord's day." "I was in the Spirit on the Lord's day." (Revelation 1:10) Here we have John stating that he was "in the Spirit" on a special day, "the Lord's day." There are many reasons for designating this day as "the Lord's

எபேசியர் 2:11-22; ரோமர் 2:28-29; 9:6-8; கலாத்தியர் 3:26-29; 6:16, இந்த கடைசி பகுதி குறிப்பாக "கடவுளின் இஸ்ரேல்" என்று அழைக்கிறது).

இயேசுவே சொன்னார், "இந்த [யூத] தொழுவத்தில் இல்லாத வேறு ஆடுகள் [நோக்கமும் எதிர்பார்ப்பும்] எனக்கு உண்டு; அவைகளையும் நான் கொண்டு வர வேண்டும், அவைகள் என் சத்தத்தைக் கேட்கும்; அவைகள் ஒரே மந்தையாக மாறும். யூத ஆடுகள், [ஒரு மேய்ப்பன்] - அல்லது, மாற்று வாசிப்பு, "ஒரே மந்தை, ஒரு மேய்ப்பன்" ஜான் 10:21). மேலும், "நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டால், எல்லா மனிதர்களையும் [யூதர்களையும் புறஜாதிகளையும்] என்னிடத்திற்கு இழுத்துக்கொள்வேன்" (யோவான் 12:32).

மேலும் அவர் விண்ணேற்றத்திற்கு முன், சுவிசேஷம் அனைத்து தேசத்தாருக்கும் ஒரே மாதிரியாகப் பிரசங்கிக்கப்பட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார் (மத்தேயு 28:19-20; மாற்கு 16:15-16 மற்றும் லூக்கா 24:46-47) - அது, "முதலில் யூதருக்கு, மற்றும் கிரேக்க [புறஜாதியாருக்கு]" (ரோமர் 1:16) - கி.பி. 34 முதல் முந்தையது (அப். 2), மற்றும் வெளிப்படையாக கி.பி 41 முதல் பிந்தையது (அப். 10-11).

எனவே, புதிய உடன்படிக்கை சகாப்தத்தில் (கிறிஸ்துவின் மரணம், உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் விண்ணேற்றத்திற்குப் பிறகு) மாம்சத்தின்படி கடவுளுக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் இடையிலான பழைய உடன்படிக்கையின் அடையாளத்தை தொடர்ந்து பிணைப்பது ஒரு ஒழுங்கின்மை - பழையபடி மாம்சத்தின் விருத்தசேதனத்திற்கு இணையாக மாம்சத்தின்படி ஆபிரகாமின் சந்ததியினரின் அடையாளமாக உடன்படிக்கை, இது புறஜாதி

day." First, the Lord was raised from the dead on "the first day of the week." (Matthew 28:1; Mark 16:2; Luke 24:1 and John 20:19) Here all four of the writers of the gospel tell us that Jesus was raised from the dead on the first day of the week. This is one reason for designating the first day of the week as the Lord's day. After his resurrection, he remained on earth for about forty days. (Acts 1:3) During these forty days he made a number of appearances; we have a record of about thirteen appearances that Jesus made after his resurrection and before his ascension. Every appearance where the time is mentioned it was on the first day of the week. There are some appearances where the time, is not mentioned, but when the time is mentioned, it is designated as being on the first day of the week. He made his ascension to the Father and then sent the Holy Spirit, according to promise, to the apostles on Pentecost, which was the first day of the week. (Leviticus 23:11, 15-21.) The church was organized on Pentecost, and the first gospel sermon in its fullness was preached by Peter on this Pentecost. Hence, since Pentecost was the first day of the week, the first day of the week becomes the birth day of the church of the Lord. The early disciples met on the first day of the week to eat the Lord's Supper. "And upon the first day of the week, when we were gathered together to break bread, Paul discoursed with them, intending to depart on the morrow; and prolonged his speech until midnight." (Acts 20:7) Moreover, the early disciples were commanded to make a special contribution on the first day of the week. "Now concerning the collection for the saints, as I gave order to the churches of Galatia, so also do ye. Upon the first day of the week let each one of you lay by him in store, as he may prosper, that no collections be made when I come." (1 Corinthians 16:1-2.) Here Paul gives instruction to the church at Corinth to do as he had commanded the churches in Galatia; they were to make this contribution on the first day of the week. This was to be done so that there would be no delay in collecting the contribution when Paul arrived. It shows that the early Christians were meeting on the first day of the week. "And let us consider one another to provoke unto love and good works; not forsaking our own assembling together, as the custom of some is, but exhorting one another; and so much the more, as ye see the day drawing nigh." (Hebrews 10:24-25.) These are some of the reasons that may be assigned for calling the first day of the week the Lord's day.

In Psalm 2:7 we have the following: "Thou art my son; this day have I begotten thee." Note carefully "this day" as mentioned here. In Acts 13:32-33 we learn that this was fulfilled in the resurrection of Christ. "And we bring you good tidings of the promise made unto the fathers, that God hath fulfilled the same unto our children, in that he raised up Jesus; as also it is written in the second psalm, Thou art my Son, this day have I begotten thee." Hence, Jesus was acknowledged as the begotten Son of God by his resurrection from the dead on the first day of the week. The

கிறிஸ்தவர்கள் அல்ல. மறுபுறம், பழைய உடன்படிக்கையின் பகுத்தறிவின் அனைத்து கட்டளைகளும், ஓய்வுநாள் கட்டளையைத் தவிர, யூத அல்லது புறஜாதி பின்னணியில் உள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கும், அவை பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் மாம்ச இஸ்ரவேலருக்கு இருந்ததைப் போலவே இருக்கும். புதிய உடன்படிக்கை சட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டது.

அந்த மிகவும் பொருத்தமான காரணத்துடன் நாங்கள் மீண்டும் எங்கள் படிப்பை முடிக்க முடியும். ஆனால் புதிய உடன்படிக்கை சகாப்தத்துடன் தொடர்புடைய நிகழ்வுகள் மற்றும் முன்னேற்றங்களை நாம் தொடர்வோம், கிறிஸ்துவின் முதல் மற்றும் இரண்டாவது வருகைக்கு இடையில், பழைய உடன்படிக்கை சட்டத்தின் ஓய்வுநாள் கட்டளை பிணைக்கப்படுவதை நிறுத்தியது. வளர்ச்சி மற்றும் நிகழ்வுகள் சில விஷயங்களில் இன்னும் சிறந்த முன்னோக்கைக் கொடுக்கும் மற்றும் சில பொதுவான பிழைகளைத் தவிர்க்க உதவும். (சில மறுபரிசீலனைகள், ஆனால் வேறுபட்ட வலியுறுத்தலுக்காக, கவனிக்கப்படலாம்.)

பி. "சட்டமும் தீர்க்கதரிசிகளும் [பழைய உடன்படிக்கையைக் குறிக்கும்] யோவான் [ஸ்நானகர், இயேசுவின் முன்னோடி] வரை இருந்தது: அதுமுதல் தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் சுவிசேஷம் [மாம்ச இஸ்ரவேலின் ராஜ்யத்தை மீறி] பிரசங்கிக்கப்படுகிறது, மேலும் ஒவ்வொரு மனிதனும் நுழைகிறார்கள். அதற்குள் மூர்க்கமாக" என்று இயேசு கூறினார் (லூக்கா 16:16). அதாவது, உள்ளே நுழைந்தவர்கள் அதிக எதிர்ப்புக்கு எதிராகச் செய்கிறார்கள். ஏனெனில், அவர் மேலும் கூறினார்: "வழக்கறிஞர்களே, நீங்கள் அறிவின் திறவுகோலை எடுத்துவிட்டீர்கள்: உள்ளே

prophecy of Joel (Joel 2:28; Acts 2:1-4, 16, 17) was fulfilled on Pentecost which is the first day of the week. Christ was crowned king on his throne on that day. (Zechariah 6:13; Acts 2:29-36.) The new law went into effect as the word of the Lord went forth from Jerusalem on that day. (Isaiah 2:3; Luke 24:47, 49 and Acts 2.) All of these events show that God honored the first day of the week as the day for the accomplishment of so many great things. No one should be astonished that the first day of the week has been called "the Lord's day." Peter said that "Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, who according to his great mercy begat us again unto a living hope by the resurrection of Jesus Christ from the dead." (1 Peter 1:3.) What does this mean? It simply means that by the resurrection of Jesus Christ that the apostles were begotten again unto a living hope by the resurrection of Christ; that is, his resurrection completed the act of their regeneration. They had gone back to their former calling after the crucifixion of Christ, but now they are revived in hope that their crucified Lord is now the risen Redeemer of man. It is interesting to note the important place that the resurrection has in the early preaching of the apostles; in fact, Peter never mentions the crucifixion of Jesus without mentioning his resurrection. Attention is called here to Psalm 118:22-24. "The stone which the builders rejected is become the head of the corner. This is Jehovah's doing; it is marvelous in our eyes. This is the day which Jehovah hath made; we will rejoice and be glad in it." What day? It is the resurrection day, the most important day in the plan of human redemption. There are those who celebrate his birthday without any divine authority. God has designated the first day of the week, the resurrection day of our Lord, as the special day of worship for his people under the new covenant. Hence, we have many reasons for calling the first day of the week the Lord's day.

WHAT ADVENTISTS TEACH

Adventists first met on the first day of the week. Joseph Bates visited some relatives who were members of the Seventh-Day Baptist Church. He learned some arguments from them for meeting on the Sabbath day; he brought these arguments back and introduced them to the Advent Church. Mrs. White contended against meeting on the Sabbath day until she was unable to answer the arguments which Joseph Bates produced. She then had a vision in which she saw that the Sabbath day was retained and was binding on Christians today. The Seventh-Day Advent Church was then founded in 1845. If keeping the first day of the week is a "mark of the beast," then the Advent Church had the mark of the beast; Mrs. Ellen G. White had the mark of the beast. We have a record in "Life Sketches of Ellen G. White" of the vision that Mrs. White had. "Elder Bates was resting upon Saturday, the seventh day of the week, and he urged it upon our attention as the true Sabbath. I did not feel its importance, and thought that he erred in dwelling upon the

நுழைபவர்களைத் தடுத்தீர்கள்" (லூக்கா 11:52); மேலும், "ஆனால், மறைநூல் அறிஞரே, பரிசேயர்களே, உங்களுக்கு ஐயோ! ஏனென்றால், நீங்கள் மனிதர்களுக்கு விரோதமாக பரலோகராஜ்யத்தை அடைத்துவிட்டீர்கள்: ஏனென்றால் நீங்கள் உங்களுக்குள் நுழையவில்லை, நுழைகிறவர்களை நுழைய விடாதீர்கள்" (மத்தேயு 23:13).

c. இருப்பினும், அந்த "நுழைவு" பூமியில் ராஜ்யத்தின் ஆரம்ப மற்றும் ஆயத்த கட்டத்தில் மட்டுமே இருந்தது, முதலில் யோவானால் பிரசங்கிக்கப்பட்டது, பின்னர் இயேசுவால் "கையில் உள்ளது" (மத்தேயு 3:1-2; 4:1) - இன்னும் முழுமையாக இல்லை. வாருங்கள். அதனால்தான், கடவுளுடைய ராஜ்யம் எப்போது வரும் என்று கேட்ட பரிசேயர்களிடம், "தேவனுடைய ராஜ்யம் உங்களுக்குள் இருக்கிறது" (லூக்கா 17:21), அல்லது "உங்கள் நடுவில்" என்று சொல்ல முடியும். அமெரிக்கன் ஸ்டாண்டர்ட் பதிப்பு, அல்லது "உங்களிடையே", புதிய ஆங்கில பைபிள் மற்றும் வேறு சில பதிப்புகள் உள்ளன - அவைகளில் அவர், அதன் ராஜாவாக இருக்கும் நபர் மற்றும் ஏற்கனவே "நுழைவு" என்று விவரிக்கப்பட்டவர்களில் இருக்கலாம். அது. ஆயினும், வாக்குறுதியளித்தபடி இன்னும் முழுமையாக வரவில்லை என்பதால், "உம்முடைய ராஜ்யம் வருக" (மத்தேயு 6:10) என்று ஜெபிக்கும்படி அவர் தம் சீடருக்குக் கற்பித்தார்.

இருப்பினும், பின்னர், அவருடைய உருமாற்றத்திற்கு ஆறு நாட்களுக்கு முன்பு, இயேசு இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க அறிக்கைகளை கூறினார்:

(1) அப்போஸ்தலன் பேதுருவுக்கு, அவரை "கிறிஸ்து, ஜீவனுள்ள தேவனுடைய

fourth commandment more than upon the other nine. But the Lord gave me a view of the heavenly sanctuary. The temple of God was opened in heaven, and I was shown the ark of God covered with the mercy seat. Two angels stood one at either end of the ark with their wings spread over the mercy seat, and their faces turned toward it. This, my accompanying angel informed me, represented all the heavenly host looking with reverential awe toward the law of God, which had been written by the finger of God. Jesus raised the cover of the ark, and I beheld the tables of stone on which the Ten Commandments were written. I was amazed as I saw the fourth commandment in the very center of the ten precepts with a soft halo of light encircling it. Said the angel, 'It is the only one of the ten which defines the living God who created the heavens and the earth and all things that are therein.'" (Pages 95 and 96.) Now such foolishness as is revealed in the visions of Mrs. White become the authority for the Seventh-Day Adventists worshipping on the Sabbath Day. She saw the two tables of stone upon which was written the Ten Commandments, she claims, and then she saw a halo around the fourth commandment which contains the Sabbath day, which placed this commandment above all of the others. She puts the fourth commandment which was given to the Jewish people above the commandment that thou shalt have no other God before me. To the Seventh-Day Adventists the Sabbath day is the only thing that differentiates the Adventist from all other denominations. There are six kinds of Adventists, and the Seventh-Day Adventist, founded by Mrs. White, are lacking in a representative who has the courage to defend her as a prophet of God; they claim that she was inspired of God, and she claims that she was inspired of God, but their cause is crying for a defender and not a one of them is willing to come to her defense. Why? Because they cannot defend her.

DID POPE OF ROME CHANGE THE SABBATH?

This claim that the pope of Rome changed the Sabbath day to the first day of the week was first made by Mrs. Ellen G. White. Mrs. White says, "In the ark was the golden pot of manna, Aaron's rod that budded, and the tables of stone, which folded together like a book. Jesus opened them, and I saw the Ten Commandments written on them with the finger of God. On one table were four and on the other six. The four on the first table shone brighter than the other six. But the fourth, the Sabbath commandment, shone above them all; for the Sabbath was set apart to be kept in honor of God's holy name. The holy Sabbath looked glorious-a halo of glory was all around it. I saw that the Sabbath commandment was not nailed to the cross. If it was, the other nine commandments were; and we are at liberty to break them all as well as to break the fourth. I saw that God had not changed the Sabbath, for he never changes. But the pope had changed it from the seventh day to the first day of

குமாரன்" என்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, "... இந்த பாறையின் மீது [வெளிப்படையாக, பீட்டர் அவரைப் பற்றி ஒப்புக்கொண்ட உண்மையை] நான் என் தேவாலயத்தைக் கட்டுவேன்; மேலும் ... நான் உங்களுக்குக் கொடுப்பேன். பரலோகராஜ்யத்தின் திறவுகோல்கள்" (மத்தேயு 16:16-19).

- (2) பின்னர் அவருடைய எல்லா அப்போஸ்தலர்களுக்கும், "இங்கே அவர்களில் சிலர் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் ராஜ்யம் வல்லமையுடன் வருவதைக் காணும் வரை மரணத்தை சுவைக்க மாட்டார்கள் [ஆனால் யூதாஸ் இஸ்காரியோட் தற்கொலை செய்துகொள்வார்]" (மாற்கு 9:1; cf. மத்தேயு 16:28) - இது பெந்தெகொஸ்தே நாளில் நிகழ்ந்தது, அவர் உயிர்த்தெழுந்த நாற்பது நாட்களுக்குப் பிறகும், அவர் விண்ணேற்றம் அடைந்து ஏறக்குறைய பத்து நாட்களுக்குப் பிறகும் (அப்போஸ்தலர் 1:1-9 மற்றும் அத்தியாயம் 2), பின்னர் இன்னும் விரிவாகக் கவனிக்கப்படும்.

குறிப்பு: (1) "கடவுளின் ராஜ்யம்" அல்லது "பரலோக ராஜ்யம்" என்று பலமுறை மாறி மாறி பேசப்படும் "ராஜ்யம்" கிறிஸ்துவின் ராஜ்யம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது (பார்க்க மத்தேயு 16:28; லூக்கா 1:31-32; 22: 29-30; 23:42; யோவான் 18:36-37; கொலோசெயர் 1:13; 2 பேதுரு 2:11 மற்றும் வெளிப்படுத்துதல் 1:9), மேலும் இது "கிறிஸ்து மற்றும் கடவுளின் ராஜ்யம்" என்றும் அழைக்கப்படுகிறது (எபேசியர் 5:5; cf. வெளிப்படுத்துதல் 11:15) - கிறிஸ்து "கடவுளின் வலது பாரிசத்தில் [இணை ஆட்சியாளராக]" அமர்ந்திருக்கிறார் (மாற்கு 16:19; அப்போஸ்தலர் 2:33; ரோமர் 8:34; கொலோசெயர் 3:1; எபிரெயர் 10:12 ; 1

the week; for he was to change times and laws." ("Early Writings of Ellen G. White," page 33.) Again on page 65 of the same book Mrs. White says, "The pope has changed the day of rest from the seventh to the first day." In different visions Mrs. White claimed that the pope changed the Sabbath day to the first day of the week. Let us examine her charge and see how much truth there is in it. Remember that the Lord showed her in a vision that the pope had changed the Sabbath to the first day of the week. Why did the Lord have to reveal to Mrs. White in a vision that the pope changed the Sabbath from the seventh day to the first day of the week if they can prove it has been changed by the New Testament? Why do not Seventh-Day Adventists not attempt to prove by the New Testament that the Sabbath day has been changed to the first day of the week? Seventh-Day Adventists admit that the Catholic Church was not founded until the fourth century; they admit that the Catholic Church was not fully developed until about A.D. 304. Christians were meeting on the first day of the week for three centuries before even Adventists claim that the Sabbath was changed to the first day of the week. How can they give any reason for Christians meeting on the first day of the week so long? They even now claim that they can give some evidence that the Catholic pope did make the change. They cannot tell us which pope made the change; they know there is no sacred or profane history that records the fact that the pope made a change. Even if the Catholics should make such a claim, how could the claim be proved? There is no evidence that the pope made any such change, and when Seventh-Day Adventists make the charge they do so without any evidence. They can only point to Mrs. White's vision that the pope made the change. Constantine was emperor of Rome, but he was not a pope; he was emperor from A.D. 306-337. He had laws passed regulating conduct on the first day of the week, but there is no law or edict in Roman history where he changed the Sabbath day to the first day of the week. It is one thing to make laws regulating the conduct of citizens on the first day of the week, and another thing to appoint the first day of the week as a day of worship. Again, they claim that the Council of Laodicea, which met A.D. 363, confirmed the first day of the week as the Lord's day. It should be remembered that the first day of the week was already observed from the earliest days of the church of our Lord down to that time by all Christians.

The speaker knew that from this platform it had been preached that the pope of the Catholic Church changed the Sabbath day from the seventh to the first day of the week; hence, he called on the highest authority in the Catholic Church in Nashville, Tennessee, to give the teachings of the Catholic Church on this matter. He asked this question: "Do Catholics teach that the pope of Rome changed the seventh day Sabbath to the first day of the week?" The answer came with an emphatic "No"! "They do not make such a claim; they never have made such a claim." The priest was then

பேதுரு 3:22 மற்றும் வெளிப்படுத்துதல் 3:21).

(3) மேலும், தொடர்ச்சியான வசனங்களில் (மத்தேயு 6:18 மற்றும் 19) நிகழும் "தேவாலயம்" மற்றும் "ராஜ்யம்" என்ற சொற்களும் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன, ஏனெனில் ஒருவரின் உறுப்பினர்கள் பூமியில் மற்றவரின் குடிமக்கள் மற்றும் அந்த அர்த்தத்தில் அதே. எனவே, கொலோசெயர் 1:13ல் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கொலோசேயில் உள்ள "துறவிகள்" (கிறிஸ்துவின் மக்களின் "உடல்" மற்றும் அதனால் அங்குள்ள அவரது "தேவாலயம்" (1:1, 24) "[கடவுளால்] மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாக" பேசினார். அவருடைய அன்பின் குமாரனுடைய ராஜ்யத்திற்குள்." மேலும் வெளிப்படுத்தல் புத்தகத்தை "ஆசியாவிலுள்ள ஏழு தேவாலயங்களுக்கு" (1:4) உரையாற்றிய அப்போஸ்தலன் ஜான், தன்னை "உங்கள் சகோதரரும் உங்களுடன் பங்குதாரரும்" என்றும் விவரிக்கிறார். இயேசுவில் உள்ள உபத்திரவமும் ராஜ்யமும் பொறுமையும்" (வச. 9).

ff. மேலே முதலில் குறிப்பிடப்பட்ட பத்தியில், "சட்டமும் தீர்க்கதரிசிகளும்" கடவுளுக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் இடையிலான பழைய உடன்படிக்கையின் பிரதிநிதிகள் (இது கடவுளுக்கு "ஒரு ராஜ்யம்," யாத்திராகமம் 19:6 அவர்களில் தாவீது அதன் மிகச் சிறந்த ராஜாவாக இருந்தார். கடவுளுக்காக பூமியில் கடவுளின் உடன்படிக்கை மக்கள், மற்றும் அவர்களின் எதிரிகள் மீது வெற்றி அவர்களை வழிநடத்தும்), இதில் உடன்படிக்கை மோசே மத்தியஸ்தராக இருந்தார் மற்றும் தீர்க்கதரிசிகள் மற்ற விஷயங்களில், அதன் சட்டத்தை

asked: "Will you put that statement in writing?" He then wrote the following letter, dated December 14, 1944.

"Doctor H. Leo Boles
Dear Sir:

"In answer to your query, Who changed the Sabbath to Sunday? I wish to say that, according to the best evidence, it was the apostles themselves in order to commemorate the resurrection of Christ. The practice of meeting together on, the first day of the week for the celebration of the Lord's Supper and the designation of that day as the Lord's day is indicated by St. Paul, Acts 20: 7 and 1 Corinthians 16: 2, and by St. John, Rev. 1: 10.

"In the 'Didache or the Teaching of the Twelve Apostles,' dating from the year A.D. 100 (that's back there just a few, maybe a few, years after John died), the command is given: 'On the Lord's day come together and break bread and give thanks, after confessing your sins, that your sacrifice may be pure. (Chapter 14.)

"St. Ignatius, martyr (year 107), speaks of Christians as 'no longer observing the Sabbath, but living in the observance of the Lord's day on which also Our Life rose again.'" (Ad Magnes IX.) In his Epistle to Barnabas, chapter XV, he says: "Wherefore also we keep the eighth day (i.e., the first of the week) with joyfulness, the day also on which Jesus rose again from the dead."

"St. Justin (year 165) is the first Christian writer to call the day Sunday in the celebrated passage in which he describes in detail the worship offered to God on that day by the early Christians-i.e., the offering up of the body and blood of Christ with the accompanying prayers, preaching, and reading of the Old and New Testaments. (Apol. 65.)

"Thus, it is clear from the most ancient and authentic testimonies we have that the practice of celebrating the Lord's Supper on Sunday originated with the apostles, and, therefore, it was in accordance with the will of Christ who gave them the power to make such accidental changes of time and manner of religious observance. They, of course, were not empowered to change the natural law obliging all men to devote a certain time exclusively to the worship of God which is the essential duty enjoined by the third commandment, but the time and details of its observance were subject to change. Certainly the practice would not have originated with the apostles and become universal throughout the Christian world if our Lord had not willed it. The fact that a small group of Christians (speaking of the Adventists), originating eighteen hundred years after the apostles, choose to worship on the seventh day is insignificant when compared to universal practice and ancient traditions in favor of Sunday." "I hope this is a satisfactory answer to your question.

Very sincerely yours,
"RT. Rev. MSGR. A. A. SIFNER, V.G."

It is fair to the Catholics to say that they do not claim that the pope of Rome changed the Sabbath to the first day of the week. Any literature that anyone may have from the Seventh-Day Adventists making the charge that the pope changed the Sabbath is false; if any of you have such literature, you may write on it, "This is not true."

மக்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பாளர்கள். மறுபுறம், மேலே உள்ள மற்றும் பிற புதிய ஏற்பாட்டு நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள "கடவுளின் இராஜ்யம்" அல்லது "பரலோக ராஜ்யம்" என்பது புதிய உடன்படிக்கையைக் குறிக்கிறது, அதில் கிறிஸ்து மத்தியஸ்தராக இருக்கிறார் (எபிரெயர் 8:6; 9:15; 12: 24), மேலும் அவர் ராஜாவாக இருக்கிறார், கடவுளுக்காக கடவுளின் மக்களை ஆட்சி செய்கிறார், அவருடைய மாம்ச மூதாதையரான தாவீது செய்ததைப் போல எதிரிகளை வெல்கிறார். அவரது தாயார் உறுதியளித்தார், " அவர் பெரியவராயிருப்பார், உன்னதமானவருடைய குமாரன் என்று அழைக்கப்படுவார்; கர்த்தராகிய ஆண்டவர் அவனுக்கு அவன் தகப்பனாகிய தாவீதின் சிங்காசனத்தைக் கொடுப்பார்; அவருடைய ராஜ்யத்திற்கு முடிவே இருக்காது" (லூக்கா 1:32-33). (ஏசாயா 9:6-7-ன் பழைய ஏற்பாட்டு தீர்க்கதரிசனத்தையும் ஒப்பிடவும்).

இ. இருப்பினும், கிறிஸ்துவின் ஆட்சியானது "மாம்சத்திற்குப் பிறகு இஸ்ரேல்" (cf. 1 கொரிந்தியர் 10:18) மீது அல்ல, ஆனால் ஆன்மீக இஸ்ரேலின் மீது (cf. ரோமர் 2:17-29; 4:1-12). "இஸ்ரவேல் வீட்டாரும் யூதா வீட்டாரும்" (எபிரெயர் 8:8-12) உடன் கடவுள் செய்த புதிய உடன்படிக்கையைத் தழுவும் அனைத்து புறஜாதிகளும், அனைத்து இஸ்ரவேலர்களும் இதில் அடங்குவர். அது (1) யூதருக்கும் புறஜாதியருக்கும் இடையேயான பிரிவினையின் நடுச் சுவர் கிறிஸ்துவின் "சிலுவையின் மூலம்" உடைக்கப்பட்ட பிறகு, "தனக்குள் ஒரு புதிய மனிதனை உருவாக்க" (யூதரோ அல்லது புறஜாதியரோ அல்ல) மாம்சம், ஆனால் கிறிஸ்தவம், ஆன்மீக இஸ்ரேலை உருவாக்குகிறது), மற்றும் (2) அதை [பழைய உடன்படிக்கை சட்டம், இஸ்ரவேலரை புறஜாதியாரிடமிருந்து பிரித்தறிதல் மற்றும் பிரித்தல்]

THE LORD'S SUPPER

Jesus commanded his disciples to eat the Lord's Supper. (Matthew 26:26; Luke 22:19; 1 Corinthians 11:24-25.) The Lord commanded his people to assemble. "Not forsaking the assembling of yourselves together, as the manner of some is." (Hebrews 10:25.) Never mind what the other part of this verse may mean, we do have the simple and clear teaching that Christians were not to forsake the assembling of themselves together. They are also commanded to eat the Lord's Supper; they must assemble in order to eat the supper together. They ate the supper when they assembled. (1 Corinthians 11:20-33.) Paul here says: "When therefore ye assemble yourselves together, it is not possible to eat the Lord's supper." Hence, then, they ate the supper when they assembled. Now they are commanded to eat it, and they are commanded to assemble; and we find that they ate the supper when they assembled. Why are they eating it? In commemoration of the Lord's death and suffering till he comes. Hence, then there is implied here his resurrection; he could not come again the second time if he were not alive, if he had not been raised from the dead. Hence, the Lord's Supper by its implication then is eaten on the first day of the week as a memorial institution of the Lord's death and second coming. This is clear enough. However, Christians came together for the purpose of eating the Lord's Supper. (1 Corinthians 11:33.) But they came together to break bread or eat the Lord's Supper on the first day of the week. The resurrection of the Lord on the first day of the week, the descent of the Holy Spirit on the first day of the week, and the eating of the Lord's Supper on the first day-all emphasize that this is the Lord's day. We have learned that the Holy Spirit came on the first day of the week, that the church was organized or began its operation on the first day of the week, that Christians met to eat the Lord's Supper on the first day of the week, and that John was in the Spirit on the Lord's day, all of which teach us that the first day of the week is the Lord's day.

God's people today assemble to eat the Lord's Supper on the first day of the week. The Sabbath of the law was an entirely different day and was kept for an entirely different purpose. There is as much difference in the purpose of Christians meeting on the Lord's day and the Jews resting on the Sabbath day as there is between day and night, Christ and Satan. The Lord's day does not take the place of the Jewish Sabbath; the Sabbath was taken out of the way when the Old Covenant was fulfilled; a new day, the first day of the week, was given for Christians under the new covenant. The eating of the Lord's Supper on the first day of the week is the only thing that distinguishes the first day of the week from any other day. We may sing the praises of God on the first day of the week, but we may sing his praises any day and every day. We read the Bible on the first day of the week, but we may and should read the Bible every day. We pray on the first day of the week, but we may pray and

சிலுவையில் இருந்தது (பார்க்க எபேசியர் 2:11-22; கொலோசெயர் 2:8-15).

f. முன்பு குறிப்பிட்டபடி, தம்முடைய உருமாற்றத்திற்கு ஆறு நாட்களுக்கு முன்பு, இயேசு தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களிடம், "இங்கே அவர்களில் சிலர் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் தேவனுடைய ராஜ்யம் வல்லமையுடன் வருவதைக் காணும் வரை மரணத்தை சுவைக்க மாட்டார்கள்" (மாற்கு 9) :1; cf. மத்தேயு 16:28) - கிறிஸ்துவின் சிலுவையில் அறையப்படுதல், உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் விண்ணேற்றத்திற்குப் பிறகு பெந்தெகொஸ்தே நாளில் நிகழ்ந்தது (அப் 1:1-9, மற்றும் அத்தியாயம் 2ஐப் பார்க்கவும்). இயேசுவின் மேற்கூறிய அறிவிப்புக்கு ஏறக்குறைய ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு, அவர் அப்போஸ்தலன் பேதுருவிடம், "பரலோகராஜ்யத்தின் திறவுகோல்களை உங்களுக்குத் தருவேன்" (மத்தேயு 16:19), "கிறிஸ்து" என்று பேதுரு ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, அவர் கூறினார். , ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரன்." அந்தச் சமயத்தில், "இந்தப் பாறையின் மேல் [வெளிப்படையாகவே பேதுரு அவரைப் பற்றி ஒப்புக்கொண்ட உண்மையை] நான் என் தேவாலயத்தைக் கட்டுவேன்" (Vs. 16-18) என்றும் இயேசு கூறியிருந்தார்.

g. "கடவுளுடைய ராஜ்யம் வல்லமையுடன் வருவதை" காணும் வரை மரணத்தை சுவைக்க மாட்டார்கள் என்று இயேசு கூறிய மாற்கு 9:1 க்கு இணங்க, அப்போஸ்தலர் 1:1-9 இல் லூக்கா "அவரது ஆர்வத்திற்கு இடையில் [அவருடைய துன்பமும் மரணமும், அதைத் தொடர்ந்து அவருடைய உயிர்த்தெழுதலும்]" மற்றும் "[பரலோகத்திற்கு அவர் ஏறுதல்] பெறப்பட்டும்," அவர் தனது அப்போஸ்தலர்களுக்கு "எருசலேமை விட்டுப் போகாமல், பிதாவின் வாக்குத்தத்தத்திற்காகக் காத்திருங்கள்"

should pray every day. We may give of our means on the first day of the week, but we may give as we have opportunity and as there is a need on any day. Hence, the eating of the Lord's Supper on the first day of the week is the only thing that differentiates this day from any other day. Upon this day and this day only may we eat the Lord's Supper.

There is just one thing further with respect to the first day of the week. God has arranged it so that his people can meet on the first day of the week. Man may change the calendar; he may construct a calendar with only six days to the week; Russia did this and lived for a quarter of a century on the six-day week schedule. Other nations have done the same. How would a Seventh-Day Adventist worship on the seventh day of the week when there are only six days in the week? God has fixed it so that man cannot construct a calendar of days in the week but that there will be "a first day of the week." Hence, he has fixed it so that his people-it matters not how many changes may take place-may meet on the first day of the week. If man should construct a schedule of only five days in the week, Christians would meet on the first day of the week for worship. Seventh-Day Adventists could not meet for worship, since the week does not have seven days. This shows the wisdom of God in the arrangement of the first day of the week, the Lord's day, as the special day for worship. (Speech Delivered by H. Leo Boles, December 21, 1944, in the War Memorial Building, Nashville, Tennessee)

என்று கட்டளையிட்டார். அவர் அவர்களை விட்டு பரலோகத்திற்குச் சென்ற பிறகு அவருக்குப் பதிலாக அவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிப்பவர் அல்லது உதவியாளர் (பார்க்க யோவான் 14:16-17)], இதை நீங்கள் என்னிடமிருந்து கேட்டீர்கள் என்று கூறினார்: ஜான் [ஸ்நானகர்] உண்மையில் தண்ணீரால் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்; ஆனால் நீங்கள் இன்னும் சில நாட்களுக்குள் பரிசுத்த ஆவியில் ஞானஸ்நானம் பெறுவீர்கள். [மேலும்] பரிசுத்த ஆவி உங்கள் மீது வரும்போது நீங்கள் வல்லமை பெறுவீர்கள்.

நினைவில் கொள்ள வேண்டிய புள்ளிகள்:

- (1) கிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலர்கள் (யூதாஸ் இஸ்காரியோத் தவிர) ராஜ்யம் வருவதைக் காண்பார்கள்;
- (2) அது சக்தியுடன் வரும்;
- (3) பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்து, கிறிஸ்து விண்ணேற்றத்திற்குப் பல நாட்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் அதில் "ஞானஸ்நானம்" பெற்றபோது அவர்களே வல்லமையைப் பெறுவார்கள். எனவே, உருப்படி (3) நிகழும்போது, உருப்படிகள் (1) மற்றும் (2) அவற்றின் நிறைவேற்றத்தைப் பெற்றிருக்கும்.

ம. அதன்படி, அப்போஸ்தலர் 2ல் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளபடி, பெந்தெகொஸ்தே நாள் வந்தபோது, கிறிஸ்து விண்ணேற்றம் அடைந்து சூமார் பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு, அப்போஸ்தலர்கள் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் ஒன்றாக இருந்தபோது, பின்வரும் வியத்தகு நிகழ்வுகள் நிகழ்ந்தன:

- (1) "... திடீரென்று வானத்திலிருந்து பலத்த காற்று அடிப்பதைப் போல ஒரு

சத்தம் வந்தது," அப்போஸ்தலர் அமர்ந்திருந்த வீடு முழுவதையும் நிரப்பியது.

(2) "அக்கினியைப் போல பிரிந்து செல்லும் நாக்குகள் அவர்களுக்குத் தோன்றின, மேலும் ... அவை ஒவ்வொன்றின் மீதும் அமர்ந்தன."

(3) "அவர்களெல்லாரும் பரிசுத்த ஆவியினாலே நிரப்பப்பட்டு, ஆவியானவர் தங்களுக்குக் கட்டளையிட்டபடியே மற்ற மொழிகளில் [வேறு மொழிகளில்] பேச ஆரம்பித்தார்கள்."

நான். மேலும், "பரலோகராஜ்யத்தின் திறவுகோல்கள்" கொடுக்கப்பட்ட அப்போஸ்தலன் பேதுரு, ஜெருசலேம் நகரத்தில், அந்த ஆரம்ப நாளின் முக்கிய உரையை வழங்கினார், அங்கு அவர்களின் முதல் வேலைகள் நீண்ட காலத்திற்கு இருக்கும். அன்று "சுமார் மூவாயிரம் ஆன்மாக்கள்" பதிலளித்தனர். அன்று முதல் "இரட்சிக்கப்படுபவர்களை ஆண்டவர் தினமும் சபையில் சேர்த்தார்" (அப் 2:27, நியூ கிங் ஜேம்ஸ் பதிப்பு). எனவே, பெந்தெகொஸ்தே நாளில் "சர்ச்" நிறுவப்பட்டது; "பரலோகராஜ்யம்" வந்தது. மேலும் அப்போஸ்தலர் 2:22-40 இன் பேதுருவின் பெந்தெகொஸ்தே பிரசங்கம் நமது தற்போதைய ஆய்வுக்கு பொருத்தமான கூடுதல் குறிப்புகளைக் கொண்டிருந்தது.

ஜே. அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு தனது பிரசங்கத்தில், கிறிஸ்து "உயிர்த்தெழுந்தார்" (இறந்தவர்களிடமிருந்து) மற்றும் பரலோகத்தில் கடவுள் வலதுபுறமாக உயர்த்தப்பட்டார் என்று அறிவித்தார்; அந்த நாளில் காணப்பட்ட மற்றும் கேட்ட அற்புத வெளிப்பாடுகளுக்குப் பொறுப்பான பரிசுத்த ஆவியின்

வாக்குறுதியை அவர் தந்தையிடமிருந்து பெற்றார்; மேலும் அவர் "அவருடைய எதிரிகள் தம்முடைய பாதபடிகளாக்கப்படும் வரை கடவுளின் வலது பாரிசத்தில் உட்காருவார் - இயேசு "ஆண்டவராகவும் கிறிஸ்துவாகவும்" ஆக்கப்பட்டார் (அப்போஸ்தலர் 2:22-36).

ஒழிக்கப்பட வேண்டிய கடைசி எதிரி மரணம் [இறந்தவர்களின் உலகளாவிய உயிர்த்தெழுதல் (வெளிப்படுத்துதல் 20:13-20) மற்றும் உயிருள்ள பரிசுத்தவான்களின் உடல்களை அழியாத மற்றும் அழியாதவைகளாக மாற்றுவதன் மூலம் (1 கொரிந்தியர் 15:50-57)]. ... எல்லாமே அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டபின்பு, குமாரனும் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்தவனுக்குக் கீழ்ப்படிவார், தேவன் எல்லாவற்றிலும் எல்லாமுமாய் இருப்பார்” - பிதா குமாரனை நிகழ்காலத்திற்கென்று உண்டாக்கினார். - "பரலோகத்திலும் பூமியிலும் எல்லா அதிகாரமும்" (மத்தேயு 28:18) - "தேவதூதர்களும் அதிகாரங்களும் அதிகாரங்களும் அவருக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்படுகின்றன" (1 பேதுரு 3:22).

கிறிஸ்து இனி எந்த அர்த்தத்திலும் ஆட்சி செய்ய மாட்டார் என்று அர்த்தமல்ல, ஏனென்றால் "கடவுள் மற்றும் ஆட்டுக்குட்டியின் [கிறிஸ்து] சிம்மாசனம் அதில் இருக்கும் [அதாவது, 'புதிய எருசலேம், பரிசுத்த நகரத்தில், பரலோகத்திலிருந்து இறங்கி வருகிறது' 'புதிய பூமி']: அவருடைய ஊழியர்கள் அவரைச் சேவிப்பார்கள்; ... அவர்கள் என்றென்றும் ஆட்சி செய்வார்கள்" (வெளிப்படுத்துதல் 22: 3-5) - அவர்களும் அவருடன் இருந்தது போலவே, 3:21 பார்க்கவும்; cf. 2 தீமோத்தேயு 2:12). அவர் இப்போது இருப்பதைப் போலவே தந்தையுடன் இணை ஆட்சியாளராக இருப்பார் என்றாலும் (வெளிப்படுத்துதல் 3:21), தெய்வீக ஆட்சியின் அனைத்து எதிரிகளையும் வெற்றிகொள்ளும்

பணியால் அவரது ஆட்சியை இப்போது
வேறுபடுத்த முடியாது - அந்த பணி
ஏற்கனவே இருந்தது.
நிறைவேற்றப்பட்டது.

கே. பெந்தெகொஸ்தே பற்றிய
பிரசங்கத்தில், அப்போஸ்தலன்
பேதுருவும் சங்கீதம் 16: 8-10 இல் தாவீதை
மேற்கோள் காட்டினார், பின்னர்
பின்வருமாறு கருத்துரைத்தார்:
"சகோதரரே, முற்பிதாவான தாவீதைக்
குறித்து நான் உங்களுக்கு சுதந்திரமாகச்
சொல்ல விரும்புகிறேன், அவர் இறந்து
அடக்கம் செய்யப்பட்டார். அவருடைய
கல்லறை இந்நாள்வரை நம்மிடையே
உள்ளது. ஆகையால் தீர்க்கதரிசியாக
[அதேபோல இஸ்ரவேலின் அரசராக]
இருந்து, தேவன் தம்முடைய இடுப்பின்
பலனாக ஒருவரைத் தம்முடைய
சிங்காசனத்தில் அமர்த்துவதாக
அவருக்கு ஆணையிட்டு ஆணையிட்டார்
என்பதை அறிந்து அவர் கிறிஸ்துவின்
உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி
முன்னறிவித்தபடி, அவர் ['அவருடைய
ஆத்துமா,' வ. 27] பாதாளத்திற்கு
விடப்படவில்லை, அவருடைய மாம்சம்
சிதைவைக் காணவில்லை, இந்த
இயேசுவை கடவுள் எழுப்பினார், அதில்
நாம் அனைவரும் [பேதுரு மற்றும்
மற்றவர். அப்போஸ்தலர்கள்]
சாட்சிகள். ஆகையால், தேவனுடைய
வலதுகரத்தால் உயர்த்தப்பட்டு, பரிசுத்த
ஆவியின் வாக்குத்தத்தத்தைப்
பிதாவினால் பெற்று, நீங்கள் பார்க்கிற,
கேட்கிற இதைப் பொழிந்தார்"
(அப்போஸ்தலர் 2:

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால்,
தேவன் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து
எழுப்பினார் மற்றும் தாவீதின்
சிம்மாசனத்தில் அவரை "அமர்த்த" தனது
சொந்த வலப்பக்கத்தில் சுவாசித்தார்,
மேலே கூறியபடி தாவீதுக்கும், தாயாகிய

மரியாளுக்கும். அவருடைய மாம்ச சரீரமாக இருங்கள் (லூக்கா 1:16-33).

தாவீது பூமியில் ஆட்சி செய்ததால் அது விசித்திரமாகத் தோன்றினால், கிறிஸ்து பரலோகத்திலிருந்து ஆட்சி செய்வார் என்றால், அதிகாரம் "சிம்மாசனம்" என்ற வார்த்தையால் குறிக்கப்படுகிறது, இடம் அல்ல என்பதை அங்கீகரிக்க வேண்டும். பின்வருவனவற்றைக் கவனியுங்கள்: "இப்போது ஈசாயின் மகன் தாவீது இஸ்ரவேலை அரசாண்டான். அவன் இஸ்ரவேலை அரசாண்ட காலம் நாற்பது வருஷம்; அவன் ஹெப்ரோனில் ஏழு வருஷமும், எருசலேமில் முப்பத்து மூன்று வருஷமும் அரசாண்டான். அவன் நல்ல வயதிலேயே இறந்துபோனான். வயது, ...அவருடைய குமாரனாகிய சாலமோன் அவனுக்குப் பதிலாக ராஜாவானான்" (1 நாளாகமம் 29:26-28). மேலும்: "பின்னர் சாலமோன் தனது தந்தை தாவீதுக்கு பதிலாக யெகோவாவின் சிம்மாசனத்தில் ராஜாவாக அமர்ந்தார்" (வச. 33) - மற்றும் சாலமோன் எருசலேமில் ஆட்சி செய்தார்.

சாலமோனின் சிம்மாசனம் யெகோவாவின் சிம்மாசனம், அவர் தனது தந்தை தாவீதுக்குப் பதிலாக ஆக்கிரமித்தார்; எனவே, தாவீதின் சிம்மாசனம் கடவுளின் சிம்மாசனம், அவர் முதலில் ஹெப்ரோனில் அமர்ந்தார், பின்னர் எருசலேமில் இருந்தார். மேலும் பரலோகத்தில் இயேசு ஆக்கிரமித்துள்ள சிம்மாசனம் கடவுளின் சிங்காசனம். கன்னி மேரிக்கு (லூக்கா 1:33) வாக்குறுதியின்படி, "அவருடைய ராஜ்யத்திற்கு முடிவே இருக்காது", ஆனால் பூமிக்குரிய கட்டம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி முடிவடையும். .

எல். சாலமோன் தாவீதின் குமாரனாகவும் அவனுடைய சிம்மாசனத்திற்கு வாரிசாகவும் இருந்ததைப் போலவே,

கிறிஸ்துவும் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மாம்சத்தின்படி இருந்தார். கிறிஸ்து அதை ஆக்கிரமிப்பதற்கு முன்பு தாவீதின் சிம்மாசனத்தில் கடைசியாக இருந்தவர் யோயாச்சின் (2 இராஜாக்கள் 24:8) - ஜெகோனியா (1 நாளாகமம் 3:16) என்றும் அழைக்கப்படுகிறார், மேலும் கோனியா (எரேமியா 22:24) - அவர் நேபுகாத்நேச்சார் அரசனால் பாபிலோனிய சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார். கிமு 597, அங்கு அவர் சுமார் 37 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இறந்தார். நேபுகாத்நேச்சார் அவருக்குப் பதிலாக சிதேக்கியா, ஒரு சகோதரர் ஆனால் ஒரு மகன் அல்ல, பின்னர் அவர் கலகம் செய்து பாபிலோனிய சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார் (2 நாளாகமம் 36:10-21). எரேமியா தீர்க்கதரிசியிடம், கடவுள் கோனியாவைப் பற்றி கூறினார்: "குழந்தை இல்லாத இந்த மனிதனை உனக்கு எழுது, அவன் நாட்களில் செழிக்க மாட்டான்; அவன் சந்ததியில் ஒரு மனிதன் இனி தாவீதின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து யூதாவை ஆளுவான்" (எரேமியா 22:30).

செழிப்பு இல்லை என்ற அர்த்தத்தில் அவர் குழந்தை இல்லாதவர் அல்ல, ஏனென்றால் சிறையிருப்பில் அவருக்கு ஒரு மகன் ஷெயால்டியேல் இருந்தார், அவர் இயேசுவின் மூதாதையர்களில் ஒருவராக இருந்தார் (மத்தேயு 1:12-16); ஆனால் அவருக்குப் பின் சந்ததி இல்லை என்ற அர்த்தத்தில் அவர் குழந்தை இல்லாதவராக இருந்தார், "தாவீதின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து யூதாவை ஆட்சி செய்கிறார்." கிறிஸ்து அவருக்குப் பிறகு தாவீதின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தாலும், கடவுளின் ஆணையின்படி அவர் யூதாவில் ஆட்சி செய்யவில்லை, ஆனால் பரலோகத்தில் ஆட்சி செய்தார், இன்று பலர் கற்பிப்பது போல யூதாவிலும் ஜெருசலேமிலும் தாவீதின் சிம்மாசனத்தில் ஆட்சி செய்யும் நோக்கத்திற்காக பூமிக்கு திரும்பமாட்டார்.

மீ. மேலும், கிறிஸ்து "மெல்கிசேதேக்கின் வரிசையில் என்றென்றும் பிரதான ஆசாரியராக" (எபிரெயர் 6:20) இருந்ததால், ஆரம்பத்தில் கற்றுக்கொண்டபடி (மேலே உள்ள ப.2), அவர் ராஜாவாகவும் ஆசாரியராகவும் இருக்க வேண்டும், ஏனென்றால் மெல்கிசேதேக் "சேலத்தின் ராஜா [பின்னர் ஜெருசலேம் என்று அழைக்கப்பட்டார்], உன்னதமான கடவுளின் பூசாரி" (எபிரெயர் 7:1). மற்றும் சகரியா 6:12-13, கிறிஸ்துவின் தீர்க்கதரிசனம் என்று நம்பப்படுகிறது, "அவர் தனது சிம்மாசனத்தில் ஒரு ஆசாரியராக இருப்பார்" என்று கூறப்படுகிறது. இருப்பினும், "அவர் பூமியில் இருந்தால், அவர் ஒரு ஆசாரியராக இருக்க மாட்டார்" (எபிரெயர் 8:4), மேலும் பூமியில் "துன்பத்திற்கு" முன் (எபிரெயர் 5:7-10) மற்றும் "உள்ளே" நுழைவதற்கு முன்பு அவர் ஆசாரியராக இருக்கவில்லை. முக்காடு [அதாவது, பரலோகத்திற்குள்]" (எபிரெயர் 7:17-20). அதாவது அவர் இன்னும் ராஜாவாக இருக்கவில்லை, எனவே தாவீதின் சிம்மாசனத்தில் இல்லை, அவர் பரலோகத்திற்கு ஏறும் வரை - அவர் இன்னும் இருக்கும் இடத்தில்,

ⁿ இது தானியேல் தீர்க்கதரிசியால் முன்னறிவிக்கப்பட்டதற்கு இணங்குகிறது, அதாவது, அவருடைய விண்ணேற்றம் மற்றும் அவரது ராஜ்யத்தைப் பெறுவது, பின்வருமாறு: "நான் இரவு தரிசனங்களில் பார்த்தேன், இதோ, வானத்தின் மேகங்களுடன் ஒரு மனித குமாரனைப் போல வந்ததைக் கண்டேன். அப்போஸ்தலர் 1: 9-11], அவர் பண்டைய காலங்களுக்குச் சென்றார், அவர்கள் அவரை அவருக்கு முன்பாகக் கொண்டு வந்தார்கள், மேலும் அவருக்கு ஆட்சியும், மகிமையும், ராஜ்யமும் வழங்கப்பட்டது, எல்லா மக்களும், தேசங்களும், மொழிகளும். அவரைச் சேவிக்க வேண்டும்: அவருடைய ஆட்சி

நித்திய ஆட்சி, அது ஒழிந்துபோகாதது, அவருடைய ராஜ்யம் அழியாதது" (தானியேல் 7:13-14).

ஓ. லூக்கா 19:11-30 இல் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளபடி, இயேசு சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்பு கடைசி வாரத்தில் ஜெருசலேமை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தபோது பேசிய ஒரு உவமையுடன் இது ஒத்துப்போகிறது, இருப்பினும் பிந்தையது மேற்கூறியதை விட அதிக விவரங்களை உள்ளடக்கியது. ஏனென்றால், "அவர் ஜெருசலேமுக்கு அருகில் இருந்ததாலும், கடவுளுடைய ராஜ்யம் உடனடியாகத் தோன்றும் என்று அவர்கள் நினைத்ததாலும்" அவர் அதைப் பேசினார் - இது ஒரு பூமிக்குரிய ராஜ்யமாக இருக்கும், ரோம் மேசியாவால் தோற்கடிக்கப்படும் என்பது பிரபலமான கருத்து. ராஜ்யத்தை இஸ்ரவேலுக்கு மீட்டு, அதை உலகளவில் உருவாக்கி, 600 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக எருசலேமில் மீண்டும் தாவீதின் சிம்மாசனத்தை ஆக்கிரமிக்கவும், இது கிறிஸ்துவின் விண்ணேற்றம் வரை அவரது சொந்த அப்போஸ்தலர்களால் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம் (அப். 1:6)

"எனவே, ஒரு குறிப்பிட்ட பிரபு தனக்காக ஒரு ராஜ்யத்தைப் பெறுவதற்காக ஒரு தூர நாட்டிற்குச் சென்றார், மேலும் திரும்பி வருவார்" (Vs. 11-12) - (டேனியலின் தரிசனத்தில் சேர்க்கப்படவில்லை); அவர் திரும்பி வந்ததும், அவர் தனது ஊழியர்கள் மற்றும் அவரது எதிரிகள் இருவருடனும் ஒரு கணக்கீடு செய்தார் (Vs. 13-30).

கிறிஸ்து தாமே பிரபு, பரலோகம் தூர தேசம், திரும்புவது அவரது இரண்டாவது வருகை - "நீண்ட காலத்திற்கு" பிறகு ஓரளவு ஒத்த உவமைகளில் விவரிக்கப்பட்டது (லூக்கா 20:9; மத்தேயு

25:19); மேலும் அவர் திரும்பி வருவதற்கான கணக்கீடு உலகின் முடிவில் இறுதி மற்றும் உலகளாவிய தீர்ப்பாக இருக்கும், நீதிமான்களுக்கான வெகுமதியும், தீயவர்களுக்கான தண்டனையும் நித்தியத்தில் அனுபவிக்கப்படும்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் அதைப் பற்றி "அவருடைய தோற்றமும் அவருடைய ராஜ்யமும்" (2 தீமோத்தேயு 4:1) என்று பேசுகிறார் - அதாவது, அவருடைய ராஜ்யத்தின் தோற்றம் மற்றும் அவரது மற்றும் அதன் பரலோக மகிமை. மத்தேயு இதை இவ்வாறு கூறுகிறார்: "ஆனால் மனுஷகுமாரன் தம்முடைய மகிமையில் வரும்போது, எல்லா தேவதூதர்களும் அவருடன் வரும்போது, அவர் தம்முடைய மகிமையின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருப்பார் [முன்பு பெற்றார்], அவருக்கு முன்பாக எல்லா ஜாதிகளும் கூடுவார்கள்." (அதாவது, நியாயத்தீர்ப்புக்காக) - துன்மார்க்கன் "நித்திய தண்டனைக்குப் போவார்கள்: ஆனால் நீதிமான்கள் நித்திய ஜீவனுக்குள் செல்வார்கள்" (25:31-32, 46) - "நித்திய ஜீவன்" என்பது பரலோக கட்டத்தில் நீதிமான்களின் அனுபவமாக இருப்பது. ராஜ்யத்தின், மற்றும் "நித்திய தண்டனை" தீ ஏரியில் துன்மார்க்கருக்கு என்று.

கிறிஸ்துவின் மரணம், உயிர்த்தெழுதல், மற்றும் பரமேறுதல் ஆகியவற்றிற்குப் பிறகு பரலோகத்திற்கு வந்த சிறிது நேரத்திலேயே கிறிஸ்து ராஜ்ஜியத்தைப் பெறுவார் என்று ஏற்கனவே கவனிக்கப்பட்ட பிற வேதங்கள் குறிப்பிடுகின்றன, அப்போது அவருக்கு வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டபடி "பரலோகத்திலும் பூமியிலும் ... எல்லா அதிகாரத்தையும்" பெறுவார் (மத்தேயு 28: 19), மற்றும் பெந்தெகொஸ்தே அன்று அவர் ஏறிய பிறகு ஏற்கனவே நிறைவேற்றப்பட்டதாகக்

குறிப்பிடப்பட்டது. அப்படியானால், அதற்குப் பிறகு இன்னும் எதிர்காலத்தில் இருக்கும் இராஜஜியத்தைப் பற்றிய எந்தக் குறிப்பும் (அப்போஸ்தலர் 14:23; 2 தீமோத்தேயு 4:1, 18; மற்றும் 2 பேதுரு 1:11, ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி) அதனுடன் தொடர்புடையது, பூமியில் அல்ல. அவரது முதல் மற்றும் இரண்டாவது வருகைகளுக்கு இடையில், ஆனால் வரவிருக்கும் உலகில் பரலோக மகிமையில் அதன் நித்திய தொடர்ச்சிக்கு - எப்போது, எங்கே "கடவுளின் மக்களுக்கு ஒரு சப்பாத் ஓய்வு உள்ளது" எபிரேயர் 4:8) - ஏழாவது நாள் ஓய்வுநாளால் முன்வைக்கப்பட்டது மாம்சத்தின்படி இஸ்ரவேல்,

இறுதி அவதானிப்புகள்

1. கிறிஸ்து மற்றும் அவரது மரணம் வரை ஓய்வுநாள் (நற்செய்திகள்).

கிறிஸ்து பூமியில் வாழ்ந்து
மரித்தார்மோசேயின் பழைய
உடன்படிக்கையின் சட்டத்தின் கீழ்,
அவரும் அவருடைய சீடர்களும் ஏழாவது நாள், சப்பாத்தின் சப்பாத்தை கடைபிடித்தனர், சில சமயங்களில் அவரும் அவர்களும் அதன் நோக்கம் கொண்ட கட்டுப்பாடுகளின் பாரம்பரிய யூத விளக்கங்களை மீறியிருந்தாலும் - அவர் தெய்வீகமாக இருந்தார். மனிதனாக, அதன் தெய்வீக நோக்கத்தை அறிந்து, தன்னை "ஓய்வுநாளின் எஜமானன்" என்று அறிவித்தான் (மாற்கு 2:28; லூக்கா 6:5).

ஆனால் ஏற்கனவே
ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, அவரது மரணத்தில் பழைய உடன்படிக்கை சட்டம் ரத்து செய்யப்பட்டது மற்றும் அவரது சிந்தப்பட்ட இரத்தம் புதிய உடன்படிக்கையின் இரத்தமாகும், இது பழைய உடன்படிக்கையின் பகுத்தறிவின் மற்ற ஒன்பது கட்டளைகளில் செய்தது போல்

ஓய்வுநாள் கட்டளையை
இணைக்கவில்லை.
குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வாரத்தின் முதல்
நாளில் நிகழ்ந்த அவரது
உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு, அந்த நாள்
இடம்பெறத் தொடங்குகிறது.

2. அவரது உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு
இடம்பெற்ற வாரத்தின் முதல் நாள்
(வெளிப்படுத்துதல் மூலம் சுவிசேஷங்கள்).

உயிர்த்தெழுதல் ஞாயிறு அன்று, உயிர்த்த
கிறிஸ்து மகதலேனா மரியாள், பெண்கள்
குழு, அப்போஸ்தலன் பீட்டர், எம்மாவுஸ்
செல்லும் வழியில் இரண்டு சீடர்கள் மற்றும்
அவரது அப்போஸ்தலர்கள்
அனைவருக்கும் தோன்றினார், அந்த
நேரத்தில் தாமஸைத் தவிர, அந்த
நேரத்தில் மற்றவர்களுக்கு இல்லாமல்,
ஆனால் உடனிருந்தார். ஒரு வாரம் கழித்து,
இயேசு தனது அடுத்த பதிவு செய்யப்பட்ட
தோற்றத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

பெந்தெகொஸ்தே நாள், யோவான்
ஸ்நானகரால் பிரசங்கிக்கப்பட்ட ராஜ்யம்
வந்தபோது, பின்னர் இயேசு "சமீபத்தில்"
என்று பிரசங்கித்தபோது, வாரத்தின் முதல்
நாள் - பஸ்கா வாரத்தின் ஓய்வுநாளுக்கு
ஐம்பது நாட்களுக்குப் பிறகு
(லேவியராகமம் 23:15-16). அதைத்
தொடர்ந்து, ஏறக்குறைய மூவாயிரம் பேர்
ஞானஸ்நானம் பெற்று கிறிஸ்துவின்
சீஷர்களின் எண்ணிக்கையில்
சேர்க்கப்பட்டபோது, "அவர்கள்
அப்போஸ்தலருடைய போதனையிலும்
ஐக்கியத்திலும், அப்பம் பிக்குதலிலும்
ஜெபங்களிலும் உறுதியாய்த்
தொடர்ந்தார்கள்" (அப் 2:42) - உடன் "
ரொட்டி பிக்குதல்" என்பது, கிறிஸ்துவின்
இறப்பிற்கு முந்தைய இரவில்
ஏற்படுத்தப்பட்ட "கர்த்தரின்
இராப்போஜனத்தில்" (1 கொரிந்தியர் 11:20)
பங்கேற்பதைக் குறிக்கிறது (மத்தேயு 26:26-

28; மாற்கு 14:22-24; லூக்கா 22 :19-20; 1 கொரிந்தியர் 11:23-25).

அப்போஸ்தலர் 20:6-7ல், பவுலும் அவருடைய குழுவினரும் ஏழு நாட்களுக்கு முன்பு துரோவாவுக்கு வந்து, "வாரத்தின் முதல் நாள் வரை, நாங்கள் அப்பம் பிட்கக் கூடியிருந்தோம், [மேலும்] பவுல் அவர்களுடன் [சீடர்களுடன்] சொற்பொழிவாற்றியதைப் பற்றிய பதிவு எங்களிடம் உள்ளது. Troas], நாளை புறப்பட வேண்டும்" - வாரத்தின் முதல் நாளில் ஒன்றாக கூடி "அப்பம் உடைக்க" அல்லது இறைவனின் இராப்போஜனத்தில் பங்குகொள்ளும் வாராந்திர நடைமுறையை குறிக்கிறது.

1 கொரிந்தியர் 16:1-4 இல், எருசலேமில் உள்ள தேவையுள்ள பரிசுத்தவான்களுக்கான சேகரிப்புக்காக, கலாத்தியாவில் உள்ள தேவாலயங்களுக்குக் கொடுத்தது போல, கொரிந்துவிலுள்ள பரிசுத்தவான்களுக்கு அப்போஸ்தலன் பவுல் வழிகாட்டுதல்களை வழங்குகிறார்: "வாரத்தின் முதல் நாளில் [அதாவது, ஒவ்வொரு வாரம்] நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் சேமித்து வைக்கட்டும் [ஒருவேளை இன்னும் துல்லியமாக, கருவூலத்தில் தானே போடுங்கள்,' அது ஒரு தனி நிதியில் உள்ளது], அவர் செழிக்க முடியும், நான் வரும்போது வசூல் செய்யக்கூடாது" அல்லது "ஜெருசலேமுக்கு உங்கள் அருளை அனுப்புங்கள்" - அவர் வருவதற்கு முன் வாரத்தின் ஒவ்வொரு முதல் நாளிலும் அவர்களின் பங்களிப்புகள் செய்யப்பட வேண்டும், ஏனெனில் கிறிஸ்தவ வழிபாட்டிற்காக அந்த நாளில் தவறாமல் கூடிவருவார்கள். (குறிப்பாக 1 கொரிந்தியர் 16:2ஐக் கொண்டு மேக்ரைட், அப்போஸ்தலிகல் எபிஸ்டல்கள், மற்றும் மெக்கார்வி மற்றும் பெண்டிட்லன், தெசலோனியர்கள், கொரிந்தியர்கள்,

கலாத்தியர்கள் மற்றும் ரோமர்களைப் பார்க்கவும்.)

வெளிப்படுத்துதல் 1:9 இல், கி.பி 96 இல் எழுதப்பட்டிருக்கலாம், அப்போஸ்தலன் ஜான், "ஆண்டவரின் நாளில் ஆவியில்" இருப்பதைப் பற்றி பேசுகிறார் (te kuriake hemera) பாட்மோஸ் தீவில் நாடுகடத்தப்பட்டபோது தனது முதல் தரிசனத்தைப் பெற்றபோது, ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களால் முதல் நாளைக் குறிப்பிடுவதாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டது. வாரத்தின், "எட்டாம் நாள்" என்றும் அழைக்கப்படுகிறது - யூத ஓய்வுநாளுக்கு அடுத்த நாள், ஏழாவது நாள். அவர்களுக்கு இது கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் நினைவாக இருந்தது, "ஆண்டவரின் இரவு உணவு" கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் நினைவாக ஒரு இரவு உணவாக இருந்தது; மேலும் அவர்கள் "கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை" அனுசரிக்க "ஆண்டவரின் நாளில்" கூடினர் - அவர்களின் "கர்த்தர்" கிறிஸ்து மற்றும் அவர் மட்டுமே.

இது கிறிஸ்தவர்களை உயர்த்தியது

(அ) மதரீதியாகப் பேசும் யூதர்களிடமிருந்து, வாராந்திர வழிபாட்டு அசெம்பிளி நாள் சனிக்கிழமை, அவர்களின் ஓய்வுநாள், ஒருபுறம்,

(ஆ) மறுபுறம், எகிப்திலும் ஆசியா மைனரிலும் இதேபோன்ற சொற்றொடரைக் கொண்டிருந்த புறமதத்தவர்களிடமிருந்து, மாதத்தின் முதல் நாளில், ரோமானியப் பேரரசர் சீசரின் நினைவாக, அவர்கள் தெய்வீகமாக வழிபட்டனர். கிரேக்க வார்த்தையான செபாஸ்ட், கிறிஸ்து கிறிஸ்தவர்களால் பயன்படுத்தப்படும் குரியாக்கின் சின்னம். (பைபிளின் மொழிபெயர்ப்பாளர்

அகராதியைப் பார்க்கவும், தொகுதி KQ, ப.152).

செபாஸ்ட்இது சபாஸ்டோஸின் மரபணுவாகும், இது செபஸ் என்பதிலிருந்து, மரியாதைக்குரிய பிரமிப்பு என்று பொருள்படும், மேலும் இது செபசோமை, வழிபாடு மற்றும் செபஸ்மா, வழிபாட்டுப் பொருளாகும். எனவே, இறுதி ஆய்வு மற்றும் குறிப்பாக பயன்பாட்டில், முறையே கிறிஸ்து மற்றும் சீசருக்குப் பயன்படுத்தப்படும் இரண்டு சொற்கள் சமமானவை. கிறிஸ்துவை ஆண்டவராக நம்புபவர்கள் சீசரை அப்படி ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை, பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு கடுமையான துன்புறுத்தலுக்கு வழிவகுத்தது - ஜான் பாட்மோஸ் தீவுக்கு நாடுகடத்தப்பட்ட நேரத்தில் ஆசியா மைனரில் அவர்கள் துன்பப்படத் தொடங்கினர், அங்கு அவர் எழுதினார். ஆசியாவின் ரோமானிய மாகாணத்தில் (ஆசியா மைனரின் மேற்குப் பகுதியில், இப்போது துருக்கி) ஏழு தேவாலயங்களை உடனடியாக மேம்படுத்துவதற்கும் ஊக்குவிப்பதற்காகவும் கிறிஸ்துவின் கட்டளைப்படி வெளிப்படுத்தல் புத்தகம்.

இரண்டாம் கிறித்துவ நூற்றாண்டின் தசாப்தங்களில் இருந்து மேற்கோள்களின் பின்வரும் பகுதிகள் "வாரத்தின் முதல் நாள்", கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்த நாள் மற்றும் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களின் வாராந்திர அசெம்பிளி நாளுக்கு "ஆண்டவரின் நாள்" பயன்படுத்துவதை நிரூபிக்கும். "கர்த்தருடைய நாள்" (1 கொரிந்தியர் 5:5; 2 கொரிந்தியர் 1:14; 1 தெசலோனிகேயர் 5:2; 2 பேதுரு 34:10), கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பூமியில் காலத்தின் முடிவில் திரும்பும்போது மனிதகுலத்தின் உலகளாவிய உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் நியாயத்தீர்ப்பு, நம் நாளில் சிலரால் கூறப்பட்டது.

டிடாச்சே: "... கர்த்தருடைய ஒவ்வொரு கர்த்தருடைய நாளிலும் ஒன்றாக வாருங்கள், ரொட்டி சாப்பிட்டு, நன்றி செலுத்துங்கள்" (14:1) - கி.பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம்

குறிப்பு: பைபிளின் மொழிபெயர்ப்பாளர் அகராதி, தொகுதி. KQ, ப. 152, இதை நமக்குக் கூறுகிறது, ஆர்வமுள்ள வார்த்தைகள் "இறைவன் நாளில் வணக்கத்திற்காக - அவருடைய சிறப்பு நாள்" என்று பொருள்படும். சப்பாத்திற்கு மாறாக." அந்த விளக்கம் பின்வரும் கருத்துகளால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது:

வெளிப்படுத்துதல் 1:9 இல் உள்ள "கர்த்தருடைய நாள்" என்ற வெளிப்பாடு he kuriake hemera என்றாலும், "Lord's" என்ற பெயரடை உண்மையில் ஒரு பெயர்ச்சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு, சூழலில் இருந்து புரிந்து கொள்ளும்படி விட்டு, நாள் என்ற சொல்லைத் தவிர்ப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. "ஞாயிறு" அல்லது "வாரத்தின் முதல் நாள்." இது திடாச்சே மேற்கோள்களில் உள்ளது. "இவ்வாறு நவீன கிரேக்கத்தில் ஞாயிறு அல்லது வாரத்தின் முதல் நாள் என்ற வார்த்தை குரியாகே ஆகும். இந்த பயன்பாடு ஆரம்ப காலத்திலேயே நன்கு நிறுவப்பட்டது, ஏனெனில் ஞாயிறுக்கான கிறிஸ்தவ லத்தீன் வார்த்தையான டொமினிகா, கிரேக்கத்தின் சரியான மொழிபெயர்ப்பு, 'லார்ட்ஸ்'. நவீன ரொமான்ஸ் மொழிகளில் ஞாயிறு என்ற வார்த்தை இந்த பயன்பாட்டிலிருந்து பெறப்பட்டது - டொமினிகா (இத்தாலியன்), டொமிங்கோ (ஸ்பானிஷ்) மற்றும் டிமான்ச் (பிரெஞ்சு)." (Everett Ferguson, Early Christians Speak, p.71.)

இக்னேஷியஸ்: "... இனி ஓய்வுநாளாகக் கடைப்பிடிக்காமல், கர்த்தருடைய நாளின்படி வாழ்கிறோம், அதில் அவர்

மூலமாக நம்முடைய வாழ்க்கையும் எழுந்தது..." (மக்னீசியர் 9) - கி.பி. 110

பர்னபாஸ்: "எனவே நாம் [கிறிஸ்தவர்கள்] எட்டாம் நாளை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுகிறோம், அன்றுதான் இயேசு மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தார், அவர் பரலோகத்திற்கு எழுந்தருளினார்" (15:8f) - சுமார் 130 கி.பி.

குறிப்பு: அப்போஸ்தலர் 1:3 இன் 40 நாட்கள் உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் விண்ணேற்றம் ஆகிய நாட்களை மட்டும் கொண்டதாக இருந்தால், அது சாத்தியமானது, அவரது உயிர்த்தெழுதல் வாரத்தின் அதே நாளில் தான் - "எட்டாவது" (= "முதல்"), பர்னபாஸின் மேற்கோளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

3. கிறிஸ்துவர் மற்றும் பெந்தெகொஸ்தே பிறகு சப்பாத்தி(இதன் மூலம் செயல்படுகிறது

கடிதங்கள்).

கிறிஸ்தவர்கள் வாரத்தின் முதல் நாளை தங்களுடைய தனித்துவமான வழிபாட்டிற்காக வழக்கமான கூட்ட நாளாகக் கடைப்பிடித்தாலும், யூதக் கிறிஸ்தவர்கள் வழக்கமாக இன்னும் யூதர்களாகவே வாழ்ந்தனர், எந்த விஷயத்திலும் {அது} கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளுடன் முரண்படவில்லை. மேலும், அப்போஸ்தலன் பவுல்; அவர் எந்த மக்களிடையே இருந்தாலும் - அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் அல்லது கலாச்சாரத்திற்கு இது போன்ற விஷயங்களில் இணங்கினார்

(அ) மோசேயின் சட்டத்தின்படி வாழ்ந்த யூதர்கள் அல்லது யூத மதம் மாறியவர்கள், அவர்களை

கிறிஸ்துவுக்காக
ஆதாயப்படுத்துவதற்காக;

(ஆ) யூதரல்லாதவர்கள், அந்தச் சட்டம் இல்லாதவர்கள் (கிறிஸ்துவுக்குச் சட்டம் இல்லாமல் இல்லையென்றாலும்), அவர் அவர்களையும் கிறிஸ்துவுக்காகப் பெறுவதற்காக.

(c) அவர் "பலவீனமானவர்கள்" என்று அழைத்தார், அவர் அவர்களைப் பெறுவதற்காக (1 கொரிந்தியர் 9:19-23).

எடுத்துக்காட்டாக, எண்ணாகமம் 6:1-21 இல் காணப்படும் நாசரேட் உறுதிமொழிகள் தொடர்பான மொசைக் சட்டத்தை பவுல் கவனித்தார் (அப்போஸ்தலர் 18:8; 21:17-26 ஐப் பார்க்கவும்). யூத மற்றும் புறஜாதி சமூகத்தில் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்ய, பாதி யூதரான தீமோத்தேயுவை விருத்தசேதனம் செய்தார் (அப்போஸ்தலர் 16:1-3). ஆனால், யூதப் பிரிவினர் புறஜாதியாருக்கு விருத்தசேதனம் செய்ய முற்பட்டபோது, சுவிசேஷத்தில் சமரசம் செய்துகொள்ளாமல் இருப்பதற்காக, யூதரல்லாத டைட்டஸை விருத்தசேதனம் செய்ய மறுத்துவிட்டார் (கலாத்தியர் 2:1-5; cf. அப்போஸ்தலர் 15:1-31). ஆயினும் கூட, யூத கிறிஸ்தவர்களுக்கு பழக்கத்தின்படி தங்கள் குழந்தைகளுக்கு விருத்தசேதனம் செய்ய வேண்டாம் என்று அவர் கற்பிக்கவில்லை (அப்போஸ்தலர் 21:17-26, ஏற்கனவே மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது) - ஆனால் "கிறிஸ்து இயேசுவில் விருத்தசேதனமோ விருத்தசேதனமோ எதுவும் பயனளிக்காது, ஆனால் விருத்தசேதனம் இல்லை; ஆனால் விசுவாசம்" என்று போதித்தார். [கிறிஸ்துவில்] அன்பின் மூலம் செயல்படுகிறார்" (கலாத்தியர் 5:6) - அவர் பரந்த அளவில் பயன்படுத்திய கொள்கை, "ஆகையால், இறைச்சி அல்லது பானத்தில் யாரும் உங்களை நியாயந்தீர்க்க வேண்டாம்.

சுவிசேஷம் முதலில் யூதர்களுக்கும், பின்னர் புறஜாதிகளுக்கும் பிரசங்கிக்கப்பட்டது (ரோமர் 1:16). யூதர்களுக்கு இது முதன்முதலில் எருசலேமில், ஆலயத்தில், அப்போஸ்தலர்களால் மட்டுமல்ல, மற்றவர்களால் நகரத்தின் ஜெப ஆலயங்களிலும் பிரசங்கிக்கப்பட்டது. பிந்தையவற்றின் குறிப்பிடத்தக்க உதாரணம் என்னவென்றால், "லிபர்டைன்கள், மற்றும் சிரேடியன்கள், மற்றும் அலெக்ஸாண்டிரியர்கள் மற்றும் சிலிசியா மற்றும் ஆசியாவின் ஜெப ஆலயத்தில்" (பாலஸ்தீனத்திற்கு வெளியே உள்ள யூதர்களின் ஜெப ஆலயம்) ஸ்டீபன், அவருடன் தகராறு செய்தார். ஆனால் "அவர் பேசிய ஞானத்தையும் ஆவியையும் தாங்க" முடியவில்லை. ஆயினும் கூட, அவர்கள் அவரை "சபைக்கு" (சன்ஹெட்ரின்) கொண்டு வந்து முதல் கிறிஸ்தவ தியாகியாக கல்லெறிந்து கொல்லப்படுவதில் வெற்றி பெற்றனர். பிற்காலத்தில் மதம் மாறி அப்போஸ்தலனாகிய பவுலாக மாறிய தர்சஸ் நகரைச் சேர்ந்த சவுல் அந்த ஜெப ஆலயத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம். ஏனென்றால், அவர் சிலிசியாவைச் சேர்ந்தவர் மற்றும் கல்லெறிந்தவர்களின் ஆடைகளை வைத்திருந்தார். (அப்போஸ்தலர் 6:8 - 8:1; 22:3-21 பார்க்கவும்).

பவுல் புறஜாதிகளுக்கு அப்போஸ்தலன் ஆன பிறகு, ஒரு யூத ஜெப ஆலயம் இருந்த ஒரு நகரத்தில், அவர் முதலில் அதற்குச் செல்வார் (கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியைக் கேட்கவும், கீழ்ப்படிவதற்கும் எல்லா யூதர்களும் எல்லாப் புறஜாதியாரும் வாய்ப்பு பெற வேண்டும் என்பது கடவுளின் விருப்பம். இதனால் கிறிஸ்தவர்களாக மாறுவார்கள், மேலும் யூத ஜெப ஆலய சேவைகளில் கலந்துகொள்ளும் கடவுள்-பயமுள்ளவர்கள் மூலம் புறஜாதிகள் பொதுவாக சென்றடைவார்கள் - பிசிட்யாவில் உள்ள அந்தியோக்கியில் (அப்போஸ்தலர் 13:13-51), இக்கோனியாவில் (14:1-7), தெசலோனிக்காவில் (17) :1-9), பெரேயாவில் (17:10-14), கொரிந்துவில் (18:1-17), எபேசஸில், அவர் திரும்பி வரும் வரை தனது

உதவியாளர்களான அக்குவில்லா மற்றும் பிரிஸ்கில்லாவை விட்டுச் சென்றார் (அப்போஸ்தலர் 18:18-19: 20) சில சமயங்களில், கிறிஸ்தவர்கள் ஜெப ஆலய ஆராதனைகளுக்கு அனுமதிக்கப்படும் வரை தொடர்ந்து கலந்துகொண்டனர், ஆனால் சில உறுப்பினர்களின் வீட்டில் தங்கள் சொந்த கர்த்தருடைய நாள் ஆராதனைகளுக்காக ஒன்றுகூடியிருக்கலாம் (cf. அப்போஸ்தலர் 18:7; ரோமர் 16:5; 1 கொரிந்தியர் 16:9 மற்றும் பிலேமோன் 1-2),

எனவே, குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கொள்கைகளின்படி, ஒரு யூத கிறிஸ்தவர்தனி நபராக வாரத்தின் முதல் நாளை "கர்த்தருடைய நாளாக" அனுசரிக்க விரும்பினால், அது ஓய்வுநாளாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. மோசேயும் அந்த அர்த்தத்தில் "ஒவ்வொரு நாளும்" "ஒவ்வொரு நாளும்" மதிக்கப்பட முடியும், ஆனால் "ஏழாம் நாளை ஓய்வு மற்றும் வழிபாட்டின் நாளாகக் கடைப்பிடிக்கக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக உணர்ந்தார், அவர் அவ்வாறு செய்வதைத் தடை செய்யக்கூடாது, ஆனால் அவர் முயற்சி செய்யக்கூடாது. பிறர்மீது கடைப்பிடிக்கப்படுவதைக் கட்டுப்படுத்துவது - மாமிசத்தைப் பொருத்தவரையில் அதே விஷயம் உண்மைதான், புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் மனசாட்சியின்றி உண்ணலாம், யூதக் கிறிஸ்தவர்கள் தனக்குத் தேவையில்லாத போதிலும் அதற்கு எதிராக இன்னும் முரட்டுத்தனம் இருக்கக்கூடும் (ரோமர் 14:1-23) - எந்தக் கொள்கை, எனினும், விருப்பமான விஷயங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் - அனுமதிக்கப்பட்டதற்கு மட்டுமே, ஆனால் கட்டளையிடவும் இல்லை, தடை செய்யவும் இல்லை.

மறுபுறம், யூதர்களைக் கூட கிறிஸ்து விடுவித்த ("ஓய்வு நாள்" அனுசரிப்பு, கொலோசெயர் 2:16) அதிலிருந்து புறஜாதி கிறிஸ்தவர்கள் தங்களை

அடிமைத்தனத்திற்குள் கொண்டு வர அனுமதித்தால் (அதாவது, கடைபிடிக்க வேண்டிய கட்டாயம்) அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் அவர்களின் இரட்சிப்பைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளக் காரணமாக இருந்தது - இது மிகவும் அற்பமான விசுவாசம் (கலாத்தியர் 4:8-10; 5:1-8 பார்க்கவும், மிகவும் முன்னதாகவே விவரிக்கப்பட்டது). கடைசி வரி: "சுதந்திரத்திற்காக கிறிஸ்து நம்மை விடுவித்தாரா [அப்படிப்பட்ட விஷயத்தில்]: எனவே வேகமாக நில், மேலும் அடிமைத்தனத்தின் நுகத்தடியில் மீண்டும் சிக்கிக் கொள்ளாதே" (கலாத்தியர் 5:1).

எனவே, கிறிஸ்தவர்கள் தினசரி தனிப்பட்ட வழிபாடுகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும், எந்த நேரத்திலும் அல்லது பல்வேறு நேரங்களிலும் அல்லது தினசரி நீண்ட காலத்திற்கு கூட வழிபாடு மற்றும் திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்றாலும், சாத்தியமான மற்றும் பொருத்தமானதாகத் தோன்றினாலும், வாரத்தின் முதல் நாள் மட்டுமே இடம்பெறும். அவர்களுக்காக புதிய ஏற்பாட்டு வேதங்களில் வழக்கமான மற்றும் பொதுக் கூட்டத்தின் நாளாக, "கர்த்தரின் நாள்" என்று அனுசரிக்கப்படுகிறது, அப்போது "ஆண்டவரின் இரவு உணவு" அவர்களின் வழிபாட்டின் சிறப்பு மற்றும் கூடுதல் அம்சமாகும்.

கடவுளின் ஓய்வுநாளில் இருந்து தழுவி, வேதவசனங்களைத் தேடுதல். சிசில் என். ரைட்

இறைவனின் தினம் வாரத்தின் முதல் நாள்

.... "ஆண்டவர் தினம் அல்லது வாரத்தின் முதல் நாள்" என்ற தொனிப்பொருளே இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கலந்துரையாடலுக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பழைய உடன்படிக்கை அகற்றப்பட்டபோது தெய்வீக அதிகாரத்தால் ஓய்வுநாள் நிறுத்தப்பட்டதால், மோசேயின் சட்டத்தின்

கீழ் ஒரு சிறப்பு வழிபாட்டு நாள் நிறுத்தப்பட்டதால், புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் நாம் வாழ்வதால், சிறந்த வாக்குறுதிகளின் அடிப்படையில் சிறப்பாக நிறுவப்பட்டது, கேள்வி எழுகிறது: "கிறிஸ்தவ வழிபாட்டிற்காக புதிய உடன்படிக்கையில் குறிப்பிட்ட வழிபாட்டு நாள் உள்ளதா?" இது கிறிஸ்தவ சப்பாத் அல்ல. புதிய உடன்படிக்கையில், ஓய்வுநாள் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒரு சிறப்பு வழிபாட்டு நாளாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது என்று போதிக்கும் எந்த வேதமும் இல்லை; கிறிஸ்தவர்கள் ஆராதனை செய்வதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட சிறப்பு நாளை கிறிஸ்தவ ஓய்வுநாள் என்று அழைக்க வேண்டும் என்று எந்த வேதமும் போதிக்கவில்லை. கர்த்தருடைய நாள், அல்லது வாரத்தின் முதல் நாள், தெய்வீக அதிகாரத்தால் ஒருபோதும் சப்பாத் நாள் அல்லது கிறிஸ்தவ சப்பாத் என்று அழைக்கப்படுவதில்லை. தனித்தனியாக அமைக்கப்பட்டு இறைவனின் நாள் என்று அழைக்கப்படும் சிறப்பு நாள் சட்டத்தின் கீழ் ஓய்வுநாளுக்கு மாற்றாக இல்லை. புதிய உடன்படிக்கை உண்மையான அர்த்தத்தில் பழைய உடன்படிக்கைக்கு மாற்றாக இல்லை; பழைய உடன்படிக்கை அதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றியது மற்றும் கிறிஸ்து அதை வழியிலிருந்து அகற்றினார். பின்னர் அவர் புதிய வாக்குறுதிகள், புதிய நோக்கங்கள், புதிய தேவைகள் மற்றும் வழிபாட்டிற்கான ஒரு புதிய நாளைக் கொண்ட புதிய உடன்படிக்கையை வழங்கினார். கர்த்தருடைய நாள் அல்லது வாரத்தின் முதல் நாள் மோசேயின் சட்டத்தின் கீழ் எதற்கும் அல்லது எந்த நாளுக்குமும் இடமளிக்காது என்பதை மனதில் தெளிவாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். [முக்கியத்துவம் சேர்க்கப்பட்டது] புதிய உடன்படிக்கை உண்மையான அர்த்தத்தில் பழைய உடன்படிக்கைக்கு மாற்றாக இல்லை; பழைய உடன்படிக்கை அதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றியது மற்றும் கிறிஸ்து அதை வழியிலிருந்து அகற்றினார். பின்னர் அவர் புதிய வாக்குறுதிகள், புதிய நோக்கங்கள், புதிய தேவைகள் மற்றும் வழிபாட்டிற்கான ஒரு புதிய நாளைக் கொண்ட புதிய உடன்படிக்கையை வழங்கினார். கர்த்தருடைய நாள் அல்லது

வாரத்தின் முதல் நாள் மோசேயின் சட்டத்தின் கீழ் எதற்கும் அல்லது எந்த நாளுக்கும் இடமளிக்காது என்பதை மனதில் தெளிவாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். [முக்கியத்துவம் சேர்க்கப்பட்டது] புதிய உடன்படிக்கை உண்மையான அர்த்தத்தில் பழைய உடன்படிக்கைக்கு மாற்றாக இல்லை; பழைய உடன்படிக்கை அதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றியது மற்றும் கிறிஸ்து அதை வழியிலிருந்து அகற்றினார். பின்னர் அவர் புதிய வாக்குறுதிகள், புதிய நோக்கங்கள், புதிய தேவைகள் மற்றும் வழிபாட்டிற்கான ஒரு புதிய நாளைக் கொண்ட புதிய உடன்படிக்கையை வழங்கினார். கர்த்தருடைய நாள் அல்லது வாரத்தின் முதல் நாள் மோசேயின் சட்டத்தின் கீழ் எதற்கும் அல்லது எந்த நாளுக்கும் இடமளிக்காது என்பதை மனதில் தெளிவாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். [முக்கியத்துவம் சேர்க்கப்பட்டது]

ஆண்டவரின் நாள் அல்லது வாரத்தின் முதல் நாள் ஓய்வு நாள் அல்ல.' ஓய்வுநாள் இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கு ஓய்வு நாளாக இருந்தது, ஆனால் யூத சப்பாத்தைப் போல கர்த்தருடைய நாள் எந்த விதத்திலும் ஓய்வு நாள் அல்ல. பழைய உடன்படிக்கையின் கீழ் சப்பாத் நாள் மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் ஓய்வு நாளாகக் குறிப்பிடப்பட்டது; அது எகிப்திய அடிமைத்தனம் மற்றும் எகிப்திய பணி அதிகாரிகளிடமிருந்து விடுதலை பெற்ற நினைவு நாள்; இஸ்ரவேல் புத்திரர் எகிப்தில் இருந்தபோது அவர்கள் அனுபவித்த இடைவிடாத உழைப்பிலிருந்து கடவுள் தம்முடைய நற்குணத்தின் மூலம் அவர்களை விடுவித்தார் என்பதற்கு இது யெகோவாவுக்கும் இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கும் இடையே ஒரு அடையாளமாக இருந்தது. அவர்கள் ஓய்வெடுத்து, தங்கள் பிள்ளைகளை எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவித்த கடவுளின் நற்குணத்தின் காரணமாக அவர்களுக்கு இந்த ஓய்வு நாள் என்று சொல்ல வேண்டும். புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் 'கர்த்தர்' மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் உடல் ஓய்வு கொடுப்பதை விட உயர்ந்த மற்றும் புனிதமான நோக்கத்தை கள் நாள் கொண்டுள்ளது. இந்த உரையில் இது மேலும்

கொண்டு வரப்படும் என்பதால், இந்தக் கருத்தை இந்த நேரத்தில் விட்டுவிடுகிறோம். சப்பாத் நாளை வாரத்தின் முதல் நாளாக மாற்றுவது பற்றி நீங்கள் கேட்கும் சலசலப்புகள் மற்றும் சலசலப்புகள் அனைத்தும் மக்களின் மனதைக் குழப்பி, உண்மைக்கு எதிராக அவர்களைத் தப்பெண்ணப்படுத்த மட்டுமே உதவுகின்றன.

புதிய உடன்படிக்கையில் புதிய விஷயங்கள்

புதிய உடன்படிக்கை அதன் பெயருக்கு உண்மையாக உள்ளது; அதன் அனைத்து பகுதிகளிலும் இது உண்மையிலேயே புதியது. புதிய உடன்படிக்கையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சில புதிய விஷயங்களை நாம் கவனிக்க வேண்டும். மாம்சத்தில் இருந்தபோது இயேசுவின் போதனைகள் "புதிய போதனை" என்று நியமிக்கப்பட்டன. (மாற்கு 1:27.) கிறிஸ்து மோசேயின் எந்த சட்டத்தையும் மக்கள் மீது திணிக்க மீண்டும் வலியுறுத்தவில்லை; மவுண்ட் பிரசங்கம் முழுவதும் அவர் தனது போதனைகளை ரபிகளின் மரபுகள் மற்றும் விளக்கங்களுடன் வேறுபடுத்துகிறார்; அவர் சட்டத்தை நிறைவேற்றினார், பின்னர் அதற்கு பதிலாக புதிய ஒன்றைக் கொடுத்தார். "அவர்களுடைய வேதபாரசராக அல்ல, அதிகாரமுள்ளவராக அவர்களுக்குப் போதித்தார்." (மத்தேயு 7:29.) இயேசு கொடுத்தது போன்ற போதனைகள் இருந்ததில்லை: கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் போதனைக்கு ஒப்பான எந்தப் புதிய போதனையும் இருந்ததில்லை. அவர் தந்தையின் சித்தத்தை வெளிப்படுத்த வந்தார். புதிய உடன்படிக்கையில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தந்தையின் விருப்பம். மீண்டும் எங்களிடம் "ஒரு புதிய கட்டளை" (யோவான் 13:34) உள்ளது, இது கர்த்தருடைய மக்கள் மத்தியில் இதுவரை கற்பிக்கப்படாத அன்பின் உயர்ந்த பட்டத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவில் புதிய உயிரினங்கள். (2 கொரிந்தியர் 5:17.) பழையவைகள் ஒழிந்துவிட்டன, எல்லாமே புதியதாகிவிட்டன. தேவாலயம் அனைத்து

நாடுகளிலிருந்தும் மதம் மாறியவர்களால் ஆனது; யூதர்களும் புறஜாதிகளும் சவிசேஷத்தால் மாற்றப்பட்டு "ஒரே புதிய மனிதனாக" அமைக்கப்பட்டனர். (எபேசியர் 2:15.) மீண்டும், "ஒரு புதிய மற்றும் வாழும் வழி" பற்றி வாசிக்கிறோம். (எபிரெயர் 10:20.) இளம் கிறிஸ்தவர்கள் "கிறிஸ்துவில் புதிய குழந்தைகள்" என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். (1 பேதுரு. 2:2.) நமக்கு "புதிய பஸ்கா" உள்ளது. (1 கொரிந்தியர் 5:7.) நாம் "புதிய பலிகளை" செலுத்துகிறோம் (1 பேதுரு 2:5) மற்றும் கடவுளுக்கு "புதிய துதி பலிகளை" கொடுக்கிறோம் (எபிரெயர் 13:15). கடவுளுடைய மக்களுக்கு "புதிய பெயர்" கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசி கூறினார். (ஏசாயா 62:2.) சீஷர்கள் "முதலில் அந்தியோகியாவில் கிறிஸ்தவர்கள்" என்று அழைக்கப்பட்டபோது இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறியது. (அப்போஸ்தலர் 11:26.) மேலும், புதிய உடன்படிக்கையில் நமக்கு ஒரு "புதிய வழிபாட்டு நாள்" உள்ளது (1 கொரிந்தியர் 16:1-2; வெளிப்படுத்துதல் 1:10), இது வாரத்தின் முதல் நாள் அல்லது கர்த்தருடைய நாள். புதிய உடன்படிக்கையில் உள்ள அனைத்தும் புதியவை என்பது தெரியவரும்.

கர்த்தருடைய விஷயங்கள்

புதிய உடன்படிக்கையில் கர்த்தருக்குச் சொந்தமானதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட பல விஷயங்கள் உள்ளன - "கர்த்தருடைய விஷயங்கள்." இவற்றில் சிலவற்றைப் பாராயணம் செய்வது, "ஆண்டவரின் நாளை" பாராட்ட நமக்கு உதவும். புதிய ஏற்பாட்டில் "கர்த்தருடைய சரீரம்" (1 கொரிந்தியர் 11:27-29), "கர்த்தரின் மரணம்" (1 கொரிந்தியர் 11:26), "கர்த்தருடைய மேஜை" (1 கொரிந்தியர் 10:21), "தி. கர்த்தருடைய இராப்போஜனம்" (1 கொரிந்தியர் 11:20), "கர்த்தருடைய சீஷர்கள்" (அப்போஸ்தலர் 9:1), "கர்த்தருடைய இரத்தம்" (1 கொரிந்தியர் 11:27), "கர்த்தருடைய வீடு" (1 தீமோத்தேயு 3:15), மற்றும் "கர்த்தருடைய நாள்." (வெளிப்படுத்துதல் 1:10.) மற்ற விஷயங்கள்

கர்த்தருக்கு சொந்தமானவை என்று குறிப்பிடப்படலாம், ஆனால் "கர்த்தருடைய நாள்" என்று நாம் பேசும்போது இவைகள் போதுமானவை. புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் கர்த்தருக்குச் சொந்தமான பல, பல முக்கியமான விஷயங்களின் வகுப்பில் அதை வைக்கிறோம். உண்மையில், புதிய உடன்படிக்கை கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாக வந்தது; அவர் ஒரு சிறந்த உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தர். மோசே பழைய உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தராக இருந்தார், ஆனால் கிறிஸ்து புதிய உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தராக இருக்கிறார். பழைய உடன்படிக்கை விலங்குகளின் இரத்தத்தால் முத்திரையிடப்பட்டு புனிதப்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் புதிய உடன்படிக்கை கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் முத்திரையிடப்பட்டு பரிசுத்தமாக்கப்பட்டது. இது இறைவனின் உடன்படிக்கை, மனிதனுக்கான அவரது கடைசி விருப்பம். புதிய உடன்படிக்கையில் ஒரு புதிய வழிபாட்டு நாள் நியமிக்கப்பட்டால் அது "கர்த்தருடைய நாள்" என்று அழைக்கப்படாவிட்டால் அது விசித்திரமாக இருக்கும். பைபிளில் "நாள்" என்பது வெவ்வேறு அர்த்தங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் அறிவோம், ஆனால் வாரத்தின் முதல் நாள் இறைவன் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. களின் நாள் மற்றும் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களால் வழிபாட்டு நாளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. உண்மையில், பெந்தெகொஸ்தே வாரத்தின் முதல் நாள் பயன்படுத்தப்பட்டதிலிருந்து, புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் சிறப்பு வழிபாட்டு நாள்.

வாரத்தின் முதல் நாள்

"வாரத்தின் முதல் நாள்" பரிசுத்த ஆவியால் "கர்த்தருடைய நாள்" என்று அழைக்கப்படுகிறது. "கர்த்தருடைய நாளில் நான் ஆவியில் இருந்தேன்." (வெளிப்படுத்துதல் 1:10) யோவான் ஒரு விசேஷ நாளில், "ஆண்டவரின் நாளில்" தான் "ஆவியில்" இருந்ததாக இங்கே

குறிப்பிடுகிறோம். இந்த நாளை "கர்த்தருடைய நாள்" என்று குறிப்பிடுவதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. முதலாவதாக, கர்த்தர் மரித்தோரிலிருந்து "வாரத்தின் முதல் நாளில்" உயிர்த்தெழுந்தார். (மத்தேயு 28:1; மாற்கு 16:2; லூக்கா 24:1 மற்றும் யோவான் 20:19) இங்கே சுவிசேஷத்தை எழுதிய நால்வரும் இயேசு மரித்தோரிலிருந்து வாரத்தின் முதல் நாளில் உயிர்த்தெழுந்தார் என்று கூறுகிறார்கள். வாரத்தின் முதல் நாளை கர்த்தருடைய நாளாகக் குறிப்பிடுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம். அவர் உயிர்த்தெழுந்த பிறகு, அவர் சுமார் நாற்பது நாட்கள் பூமியில் இருந்தார். (அப்போஸ்தலர் 1:3) இந்த நாற்பது நாட்களில் அவர் பல தோற்றங்களைச் செய்தார்; இயேசு தம் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகும், விண்ணேற்றத்திற்கு முன்பும் சுமார் பதின்மூன்று தோற்றங்களின் பதிவு நம்மிடம் உள்ளது. நேரம் குறிப்பிடப்பட்ட ஒவ்வொரு தோற்றமும் வாரத்தின் முதல் நாளில் இருந்தது. நேரம் குறிப்பிடப்படாத சில தோற்றங்கள் உள்ளன, ஆனால் நேரத்தைக் குறிப்பிடும்போது, அது வாரத்தின் முதல் நாளில் இருப்பதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அவர் தந்தையிடம் விண்ணேற்றம் செய்தார், பின்னர் வாரத்தின் முதல் நாளான பெந்தெகொஸ்தே நாளில், வாக்குறுதியின்படி பரிசுத்த ஆவியானவரை அனுப்பினார். (லேவியராகமம் 23:11, 15-21.) தேவாலயம் பெந்தெகொஸ்தே அன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது, மற்றும் அதன் முழுமையில் முதல் நற்செய்தி பிரசங்கம் இந்த பெந்தெகொஸ்தே அன்று பேதுருவால் பிரசங்கிக்கப்பட்டது. எனவே, பெந்தெகொஸ்தே வாரத்தின் முதல் நாளாக இருந்ததால், வாரத்தின் முதல் நாள் கர்த்தருடைய சபையின் பிறந்த நாளாகிறது. ஆரம்பகால சீடர்கள் வாரத்தின் முதல் நாளில் கர்த்தரைப் புசிப்பதற்காகக் கூடினர். கள் இரவு உணவு. "வாரத்தின் முதல் நாளில், நாங்கள் அப்பம் பிட்கக் கூடிவந்திருந்தபோது, பவுல் அவர்களுடன் உபதேசம் செய்து, நாளைப் புறப்பட எண்ணி, நள்ளிரவுவரை தன் பேச்சை நீட்டித்தான்." (அப்போஸ்தலர் 20:7) மேலும், ஆரம்பகால சீடர்கள் வாரத்தின் முதல் நாளில் விசேஷ நன்கொடை அளிக்கும்படி

கட்டளையிடப்பட்டனர். "இப்போது பரிசுத்தவான்களுக்கான வசூல் பற்றி, நான் கலாத்தியாவின் தேவாலயங்களுக்குக் கட்டளையிட்டது போல், நீங்களும் செய்யுங்கள்; வாரத்தின் முதல் நாளில், உங்களில் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் செழிப்பாக இருக்கட்டும், வசூலிக்கப்படக்கூடாது. நான் வரும்போது செய்து விடுங்கள்." (1 கொரிந்தியர் 16:1-2.) இங்கே பவுல் கலாத்தியாவில் உள்ள தேவாலயங்களுக்குக் கட்டளையிட்டபடியே கொரிந்து சபைக்கு அறிவுறுத்துகிறார்; வாரத்தின் முதல் நாளில் இந்தப் பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டும். பவுல் வந்ததும் நன்கொடை வசூலிப்பதில் தாமதம் ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காக இது செய்யப்பட வேண்டும். ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் வாரத்தின் முதல் நாளில் கூடிவந்ததை இது காட்டுகிறது. "அன்புக்கும் நற்கிரியைகளுக்கும் தூண்டுவதற்கு ஒருவரையொருவர் சிந்திப்போம்; சிலருடைய வழக்கப்படி ஒன்றுகூடுவதை விட்டுவிடாமல், ஒருவரையொருவர் புத்திசொல்லுங்கள்; மேலும், நாள் நெருங்கி வருவதை நீங்கள் பார்க்கும்போது இன்னும் அதிகமாக." (எபிரெயர் 10:24-25.) வாரத்தின் முதல் நாளை கர்த்தருடைய நாள் என்று அழைப்பதற்கு ஒதுக்கப்படும் சில காரணங்கள் இவை.

சங்கீதம் 2:7ல் பின்வருவனவற்றைக் கொண்டுள்ளோம்: "நீ என் மகன், இன்று நான் உன்னைப் பெற்றெடுத்தேன்." இங்கே குறிப்பிட்டுள்ளபடி "இந்த நாளை" கவனமாகக் கவனியுங்கள். அப்போஸ்தலர் 13:32-33ல் இது கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலில் நிறைவேறியதை நாம் அறிந்துகொள்கிறோம். "இயேசுவை உயிர்த்தெழுப்பியதன் மூலம் கடவுள் நம் பிள்ளைகளுக்கு அதை நிறைவேற்றினார் என்று பிதாக்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதியின் நற்செய்தியை நாங்கள் உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம்; இரண்டாவது சங்கீதத்தில், நீ என் குமாரன், இன்று நான் உன்னைப் பெற்றெடுத்தேன்." எனவே, இயேசு வாரத்தின் முதல் நாளில் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டதன் மூலம் கடவுளுடைய குமாரனாக

அங்கீகரிக்கப்பட்டார். ஜோயலின் தீர்க்கதரிசனம் (யோவேல் 2:28; அப்போஸ்தலர் 2:1-4, 16, 17) வாரத்தின் முதல் நாளான பெந்தெகொஸ்தே நாளில் நிறைவேறியது. அன்று கிறிஸ்து அரசராக முடிசூட்டப்பட்டார். (சகரியா 6:13; அப்போஸ்தலர் 2:29-36.) அந்த நாளில் எருசலேமிலிருந்து கர்த்தருடைய வார்த்தை பிரசங்கித்ததால் புதிய சட்டம் அமலுக்கு வந்தது. (ஏசாயா 2:3; லூக்கா 24:47, 49 மற்றும் அப்போஸ்தலர் 2.) இந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும், பல பெரிய காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான நாளாக வாரத்தின் முதல் நாளைக் கடவுள் கனப்படுத்தினார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. வாரத்தின் முதல் நாள் "கர்த்தருடைய நாள்" என்று அழைக்கப்பட்டதில் யாரும் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. பேதுரு, "நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக, அவர் தம்முடைய மகத்தான இரக்கத்தின்படி, மரித்தோரிலிருந்து இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலினால் உயிருள்ள நம்பிக்கைக்கு நம்மை மீண்டும் பெற்றெடுத்தார்." (1 பேதுரு 1:3.) இதன் அர்த்தம் என்ன? அது வெறுமனே இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் அப்போஸ்தலர்கள் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் உயிருள்ள நம்பிக்கைக்கு மீண்டும் பிறந்தார்கள் என்று அர்த்தம்; அதாவது, அவரது உயிர்த்தெழுதல் அவர்களின் மறுபிறப்பின் செயலை நிறைவு செய்தது. கிறிஸ்துவின் சிலுவையில் அறையப்பட்ட பின்னர் அவர்கள் தங்கள் முந்தைய அழைப்பிற்கு திரும்பிச் சென்றனர், ஆனால் இப்போது அவர்கள் சிலுவையில் அறையப்பட்ட இறைவன் மனிதனின் உயிர்த்தெழுப்பப்பட்ட மீட்பர் என்ற நம்பிக்கையில் புத்துயிர் பெற்றுள்ளனர். அப்போஸ்தலர்களின் ஆரம்பகால பிரசங்கத்தில் உயிர்த்தெழுதலுக்கு முக்கிய இடம் உள்ளது என்பதைக் குறிப்பிடுவது சுவாரஸ்யமானது; உண்மையில், பேதுரு இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலைக் குறிப்பிடாமல் சிலுவையில் அறையப்பட்டதைக் குறிப்பிடவில்லை. சங்கீதம் 118:22-24க்கு இங்கு கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. "கட்டுவோர் புறக்கணித்த கல்லே

முலைக்குத் தலையாயிருக்கிறது. இது கர்த்தருடைய செயல்; இது நம்முடைய கண்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இது கர்த்தர் உண்டாக்கின நாள்; அதிலே களிகூர்ந்து மகிழ்வோம்." என்ன நாள்? இது உயிர்த்தெழுதல் நாள், மனித மீட்பின் திட்டத்தில் மிக முக்கியமான நாள். எந்த தெய்வீக அதிகாரமும் இல்லாமல் அவருடைய பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுபவர்களும் உண்டு. வாரத்தின் முதல் நாளை கடவுள் நிர்ணயித்துள்ளார். புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் அவருடைய மக்களுக்கான சிறப்பு வழிபாட்டு நாளாக, நம்முடைய கர்த்தரின் உயிர்த்தெழுதல் நாள். எனவே, வாரத்தின் முதல் நாளை கர்த்தருடைய நாள் என்று அழைப்பதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன.

அட்வென்டிஸ்ட்கள் என்ன கற்பிக்கிறார்கள்

அட்வென்டிஸ்டுகள் வாரத்தின் முதல் நாளில் முதலில் சந்தித்தனர். ஜோசப் பேட்ஸ் செவன்த் டே பாப்டிஸ்ட் சர்ச்சின் உறுப்பினர்களாக இருந்த சில உறவினர்களை சந்தித்தார். ஓய்வுநாளில் சந்திப்பதற்காக அவர்களிடமிருந்து சில வாதங்களைக் கற்றுக்கொண்டார்; அவர் இந்த வாதங்களை மீண்டும் கொண்டு வந்து அட்வென்ட் சர்ச்சில் அறிமுகப்படுத்தினார். ஜோசப் பேட்ஸ் முன்வைத்த வாதங்களுக்கு அவர் பதிலளிக்க முடியாத வரை, ஓய்வுநாளில் சந்திப்பதற்கு எதிராக திருமதி வைட் வாதிட்டார். அவள் பின்னர் ஒரு தரிசனத்தைக் கண்டாள், அதில் ஓய்வு நாள் தக்கவைக்கப்படுவதையும் இன்று கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கட்டுப்படுவதையும் அவள் கண்டாள். ஏழாவது நாள் அட்வென்ட் தேவாலயம் பின்னர் 1845 இல் நிறுவப்பட்டது. வாரத்தின் முதல் நாளை வைத்திருப்பது "மிருகத்தின் குறி" என்றால், அட்வென்ட் தேவாலயம் மிருகத்தின் அடையாளத்தைக் கொண்டிருந்தது; திருமதி. எலன் ஜி. வைட் மிருகத்தின் அடையாளத்தைக் கொண்டிருந்தார். "எல்லன் ஜி. ஓயிட்டின் வாழ்க்கை ஓவியங்களில்" திருமதி ஓயிட்டின் கண்ட பார்வையைப் பற்றிய பதிவு எங்களிடம் உள்ளது. " எல்டர் பேட்ஸ்

வாரத்தின் ஏழாவது நாளான சனிக்கிழமையன்று ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார், மேலும் அவர் அதை உண்மையான சப்பாத் என்று நம் கவனத்திற்கு வலியுறுத்தினார். அதன் முக்கியத்துவத்தை நான் உணரவில்லை, மற்ற ஒன்பது கட்டளைகளை விட நான்காவது கட்டளையில் அவர் தவறிழைத்தார் என்று நினைத்தேன். ஆனால் ஆண்டவர் எனக்கு சொர்க்க சன்னிதியில் காட்சி தந்தார். பரலோகத்தில் கடவுளின் ஆலயம் திறக்கப்பட்டது, கருணை இருக்கையால் மூடப்பட்ட கடவுளின் பேழை எனக்குக் காட்டப்பட்டது. இரண்டு தேவதூதர்கள் பேழையின் இரு முனைகளிலும் தங்கள் சிறகுகளை கருணை இருக்கையின் மேல் விரித்து, முகங்கள் அதை நோக்கித் திரும்பினர். இது, கடவுளின் விரலால் எழுதப்பட்ட கடவுளின் சட்டத்தை பயபக்தியுடன் பார்க்கும் அனைத்து பரலோக புரவலர்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என்று என் துணை தேவதை எனக்குத் தெரிவித்தார். இயேசு பேழையின் அட்டையை உயர்த்தினார், 1 பத்துக் கட்டளைகள் எழுதப்பட்டிருந்த கல் பலகைகளைப் பார்த்தார். பத்து விதிகளின் மையத்தில் நான்காவது கட்டளையை ஒரு மென்மையான ஒளிவட்டத்துடன் சுற்றி வருவதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். வானத்தையும் பூமியையும் அதிலுள்ள அனைத்தையும் படைத்த உயிருள்ள கடவுளை வரையறுக்கும் பத்து பேரில் இது ஒன்றே” என்று தேவதூதன் சொன்னான். மிஸஸ் ஓயிட், சப்பாத் நாளில் வழிபடும் ஏழாவது நாள் அட்வென்டிஸ்ட்டுகளுக்கு அதிகாரம் அளித்தார், பத்துக் கட்டளைகள் எழுதப்பட்ட இரண்டு கல் மேசைகளைப் பார்த்தாள், பின்னர் நான்காவது கட்டளையைச் சுற்றி ஒரு ஒளிவட்டத்தைக் கண்டாள். இந்த கட்டளையை மற்ற அனைவருக்கும் மேலாக வைத்த ஓய்வு நாள், யூத மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நான்காவது கட்டளையை அவள் எனக்கு முன் வேறு கடவுள் இல்லை என்ற கட்டளைக்கு மேல் வைக்கிறாள். செவன்த்-டே அட்வென்டிஸ்ட்டுகளுக்கு, சப்பாத் நாள் மட்டுமே அட்வென்டிஸ்ட்டை மற்ற எல்லாப் பிரிவுகளிலிருந்தும் வேறுபடுத்துகிறது. ஆறு

வகையான அட்வென்டிஸ்டுகள் உள்ளனர், மேலும் திருமதி ஓயிட் நிறுவிய செவன்த்-டே அட்வென்டிஸ்ட், தைரியம் கொண்ட ஒரு பிரதிநிதி இல்லை. கடவுளின் தீர்க்கதரிசியாக அவளைப் பாதுகாக்கவும்; அவள் கடவுளால் ஈர்க்கப்பட்டாள் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள், மேலும் அவள் கடவுளால் ஈர்க்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறாள், ஆனால் அவர்களின் காரணம் ஒரு பாதுகாவலருக்காக அழுகிறது, அவர்களில் ஒருவர் கூட அவளைப் பாதுகாக்க தயாராக இல்லை. ஏன்? ஏனென்றால் அவர்களால் அவளைப் பாதுகாக்க முடியாது. மேலும் அவள் கடவுளால் ஈர்க்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறாள், ஆனால் அவர்களின் காரணம் ஒரு பாதுகாவலருக்காக அழுகிறது, அவர்களில் ஒருவர் கூட அவளைப் பாதுகாக்கத் தயாராக இல்லை. ஏன்? ஏனென்றால் அவர்களால் அவளைப் பாதுகாக்க முடியாது. மேலும் அவள் கடவுளால் ஈர்க்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறாள், ஆனால் அவர்களின் காரணம் ஒரு பாதுகாவலருக்காக அழுகிறது, அவர்களில் ஒருவர் கூட அவளைப் பாதுகாக்கத் தயாராக இல்லை. ஏன்? ஏனென்றால் அவர்களால் அவளைப் பாதுகாக்க முடியாது.

ரோமின் போப் ஓய்வுநாளை மாற்றினாரா?

ரோமின் போப் ஓய்வு நாளை வாரத்தின் முதல் நாளாக மாற்றினார் என்ற கூற்று முதலில் திருமதி எலன் ஜி. வைட் என்பவரால் செய்யப்பட்டது. திருமதி ஓயிட் கூறுகிறார், "பேழையில் மன்னாவின் பொன் பானையும், துளிர்விட்ட ஆரோனின் தடியும், ஒரு புத்தகம் போல் ஒன்றாக மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கற்களால் செய்யப்பட்ட மேசைகளும் இருந்தன. இயேசு அவற்றைத் திறந்தார், பத்துக் கட்டளைகள் விரலால் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். கடவுளின், ஒரு மேஜையில் நான்கு மற்றும் மற்ற ஆறு. முதல் மேசையில் நான்கு மற்ற ஆறு விட பிரகாசமாக பிரகாசித்தது, ஆனால் நான்காவது, சப்பாத்தின் கட்டளை, அவர்கள் அனைத்தையும் விட பிரகாசித்தது, ஏனெனில் சப்பாத்தை கடைப்பிடிக்க ஒதுக்கப்பட்டது. தேவனுடைய பரிசுத்த

நாமத்தின் மரியாதை, பரிசுத்த சப்பாத்
 மகிமையுடன் காணப்பட்டது - அதைச் சுற்றி
 ஒரு மகிமையின் ஒளிவட்டம் இருந்தது,
 சப்பாத்தின் கட்டளை சிலுவையில்
 அறையப்படவில்லை என்பதை நான்
 கண்டேன், அது இருந்தால், மற்ற ஒன்பது
 கட்டளைகள்; நாங்கள் சுதந்திரமாக
 இருக்கிறோம். நான்காவது உடைப்பது
 போல் அனைத்தையும் உடைக்கவும். கடவுள்
 ஓய்வுநாளை மாற்றவில்லை என்று நான்
 பார்த்தேன், ஏனென்றால் அவர் ஒருபோதும்
 மாறமாட்டார். ஆனால் போப் அதை ஏழாவது
 நாளிலிருந்து வாரத்தின் முதல் நாளாக
 மாற்றியிருந்தார்; ஏனெனில் அவர்
 காலங்களையும் சட்டங்களையும்
 மாற்றியமைக்க வேண்டும்." ("எல்லன் ஜி.
 ஓயிட்டின் ஆரம்பகால எழுத்துகள்," பக்கம்
 33.) மீண்டும் அதே புத்தகத்தின் 65வது
 பக்கத்தில் திருமதி. வைட்கூறுகிறார், "போப்
 ஏழாவது நாளிலிருந்து ஓய்வு நாளை
 மாற்றியுள்ளார். முதல் நாளுக்கு" வெவ்வேறு
 தரிசனங்களில் திருமதி. ஓயிட், ஓய்வுநாளை
 வாரத்தின் முதல் நாளாக போப்
 மாற்றியதாகக் கூறினார். அவருடைய
 குற்றச்சாட்டை ஆராய்ந்து அதில் எவ்வளவு
 உண்மை இருக்கிறது என்பதைப்
 பார்ப்போம். கர்த்தர் அவளுக்குக்
 காட்டினார் என்பதை நினைவில்
 வையுங்கள். போப் ஓய்வுநாளை வாரத்தின்
 முதல் நாளாக மாற்றிய தரிசனம், இறைவன்
 ஏன் திருமதிக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும்.
 புதிய ஏற்பாட்டால் மாற்றப்பட்டதை
 அவர்கள் நிரூபிக்க முடிந்தால், போப்
 ஓய்வுநாளை ஏழாவது நாளிலிருந்து
 வாரத்தின் முதல் நாளாக மாற்றினார் என்று
 ஒரு பார்வையில் வெள்ளை? ஏன் செவன்த்-
 டே அட்வென்டிஸ்டுகள் புதிய ஏற்பாட்டின்
 மூலம் சப்பாத் நாள் வாரத்தின் முதல்
 நாளாக மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பதை
 நிரூபிக்க முயற்சிக்கவில்லை? நான்காம்
 நூற்றாண்டு வரை கத்தோலிக்க திருச்சபை
 நிறுவப்படவில்லை என்று ஏழாவது நாள்
 அட்வென்டிஸ்டுகள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்;
 சுமார் கி.பி 304 வரை கத்தோலிக்க
 திருச்சபை முழுமையாக
 வளர்ச்சியடையவில்லை என்பதை அவர்கள்
 ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அட்வென்டிஸ்டுகள்
 கூட வாரத்தின் முதல் நாளாக சப்பாத்தை
 மாற்றியதாகக் கூறுவதற்கு முன் மூன்று

நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே கிறிஸ்தவர்கள் வாரத்தின் முதல் நாளில் கூடினர். கிறிஸ்தவர்கள் வாரத்தின் முதல் நாளில் இவ்வளவு நேரம் கூடிவருவதற்கு அவர்கள் எப்படி எந்த காரணத்தையும் கூற முடியும்? கத்தோலிக்க போப் இந்த மாற்றத்தை செய்தார் என்பதற்கு சில ஆதாரங்களைத் தர முடியும் என்று அவர்கள் இப்போதும் கூறுகின்றனர். எந்த போப் மாற்றத்தை செய்தார் என்று அவர்களால் சொல்ல முடியாது; போப் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினார் என்ற உண்மையைப் பதிவு செய்யும் புனிதமான அல்லது அவதூறான வரலாறு எதுவும் இல்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். கத்தோலிக்கர்கள் அத்தகைய கூற்றைக் கூறினாலும், அந்தக் கூற்றை எவ்வாறு நிரூபிக்க முடியும்? போப் அத்தகைய மாற்றத்தை செய்ததாக எந்த ஆதாரமும் இல்லை, மேலும் செவன்த்-டே அட்வென்டிஸ்டுகள் குற்றச்சாட்டை முன்வைக்கும்போது அவர்கள் எந்த ஆதாரமும் இல்லாமல் செய்கிறார்கள். திருத்தந்தை மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய திருமதி ஓயிட்டின் பார்வையை மட்டுமே அவர்களால் சுட்டிக்காட்ட முடியும். கான்ஸ்டன்டைன் ரோமின் பேரரசராக இருந்தார், ஆனால் அவர் ஒரு போப் அல்ல; அவர் கி.பி 306-337 வரை பேரரசராக இருந்தார். வாரத்தின் முதல் நாளில் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டங்களை அவர் இயற்றினார், ஆனால் ரோமானிய வரலாற்றில் எந்த சட்டமும் இல்லை, அங்கு அவர் ஓய்வு நாளை வாரத்தின் முதல் நாளாக மாற்றினார். வாரத்தின் முதல் நாளில் குடிமக்களின் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டங்களை உருவாக்குவது ஒரு விஷயம், வாரத்தின் முதல் நாளை வழிபாட்டு நாளாக நியமிப்பது மற்றொரு விஷயம். மீண்டும், கி.பி 363 இல் கூடிய லவோதிசியா கவுன்சில், வாரத்தின் முதல் நாளை கர்த்தருடைய நாளாக உறுதிப்படுத்தியதாக அவர்கள் கூறுகிறார்கள். நம்முடைய கர்த்தருடைய தேவாலயத்தின் ஆரம்ப நாட்களிலிருந்து அதுவரை எல்லா கிறிஸ்தவர்களாலும் வாரத்தின் முதல் நாள் ஏற்கனவே அனுசரிக்கப்பட்டது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

கத்தோலிக்க திருச்சபையின் போப் ஓய்வுநாளை ஏழாவது நாளிலிருந்து வாரத்தின் முதல் நாளாக மாற்றினார் என்று இந்த மேடையில் இருந்து பிரசங்கிக்கப்பட்டதை பேச்சாளர் அறிந்தார்; எனவே, இந்த விஷயத்தில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் போதனைகளை வழங்குமாறு டென்னசி, நாஷ்வில்லில் உள்ள கத்தோலிக்க திருச்சபையின் மிக உயர்ந்த அதிகாரத்தை அவர் அழைத்தார். அவர் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார்: "ரோம் போப் ஏழாம் நாள் சப்பாத்தை வாரத்தின் முதல் நாளாக மாற்றினார் என்று கத்தோலிக்கர்கள் கற்பிக்கிறார்களா?" "இல்லை" என்ற அழுத்தத்துடன் பதில் வந்தது! "அவர்கள் அத்தகைய கோரிக்கையை முன்வைக்கவில்லை; அவர்கள் ஒருபோதும் அத்தகைய கோரிக்கையை முன்வைக்கவில்லை." பின்னர் பாதுரியாரிடம் கேட்கப்பட்டது: "நீங்கள் அந்த அறிக்கையை எழுத்துப்பூர்வமாக வழங்குவீர்களா?" பின்னர் அவர் டிசம்பர் 14, 1944 தேதியிட்ட பின்வரும் கடிதத்தை எழுதினார்.

"டாக்டர் ஹெச். லியோ போல்ஸ்

அன்புள்ள ஐயா:

"ஓய்வுநாளை ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு மாற்றியது யார்? உங்கள் கேள்விக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, சிறந்த சான்றுகளின்படி, கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை நினைவுகூரும் வகையில் அப்போஸ்தலர்கள் தான் என்று நான் கூற விரும்புகிறேன். முதல் நாளில் ஒன்றாக கூடும் பழக்கம். கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தைக் கொண்டாடுவதற்கான வாரம் மற்றும் அந்த நாளை கர்த்தருடைய நாளாகக் குறிப்பிடுவது புனித பவுல், அப்போஸ்தலர் 20: 7 மற்றும் 1 கொரிந்தியர் 16: 2, மற்றும் செயின்ட் ஜான், ரெவ். 1: 10 ஆகியவற்றால் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

"கி.பி 100 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வரும் 'டிடாச்சே அல்லது பன்னிரண்டு அப்போஸ்தலர்களின் போதனையில்' (யோவான் இறந்து சில வருடங்கள் கழித்து, சில, சில வருடங்கள் கழித்து) கட்டளை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது: 'ஆண்டவரின் நாளில் ஒன்று சேருங்கள். உங்கள் பாவங்களை ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, உங்கள் தியாகம் தூய்மையானதாக இருக்க, அப்பத்தைப் பிட்டு நன்றி செலுத்துங்கள். (அத்தியாயம் 14.)

"செயின்ட். இக்னேஷியஸ், தியாகி (ஆண்டு 107), கிறிஸ்தவர்கள் 'இனி ஓய்வுநாளைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை, ஆனால் கர்த்தருடைய

நாளைக் கடைப்பிடிப்பதில் வாழ்கிறார்கள், அன்றே நமது வாழ்க்கை மீண்டும் உயர்ந்தது." (ஆட் மேக்னஸ் IX.) பர்னபாஸுக்கு எழுதிய நிருபத்தில், அத்தியாயம் XV இல், அவர் கூறுகிறார்: "ஆகையால், இயேசு மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்த எட்டாம் நாளையும் (அதாவது வாரத்தின் முதல் நாளை) மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுகிறோம். "

"செயின்ட் ஜஸ்டின் (ஆண்டு 165) ஞாயிறு என்று அழைக்கப்படும் முதல் கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர் ஆவார், அதில் அவர் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் கடவுளுக்கு அர்ப்பணித்த வழிபாட்டை விரிவாக விவரிக்கிறார். கிறிஸ்துவின் இரத்தம் அதனுடன் ஜெபங்கள், பிரசங்கம் மற்றும் பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளை வாசிப்பது. (அப்போல். 65.)

"ஆகவே, ஞாயிற்றுக்கிழமை இறைவனின் இராப்போஜனத்தைக் கொண்டாடும் பழக்கம் அப்போஸ்தலர்களிடமிருந்தே உருவானது என்பதும் நமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழமையானதும், உண்மையுமான சாட்சியங்களில் இருந்து, அது கிறிஸ்துவின் விருப்பத்திற்கு இணங்க அவர்களுக்குச் செய்ய வல்லமை அளித்தது என்பது தெளிவாகிறது. இத்தகைய தற்செயலான நேர மாற்றங்கள் மற்றும் மத அனுசரிப்பு முறைகள், நிச்சயமாக, இயற்கை விதியை மாற்றுவதற்கு அவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை, நிச்சயமாக, மூன்றாம் கட்டளையின் மூலம் கட்டளையிடப்பட்ட இன்றியமையாத கடமையான கடவுள் வழிபாட்டிற்கு பிரத்தியேகமாக ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தை ஒதுக்க வேண்டும். அதைக் கடைப்பிடிக்கும் நேரம் மற்றும் விவரங்கள் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டவை. நிச்சயமாக இந்த நடைமுறை அப்போஸ்தலரிடமிருந்து தோன்றி கிறிஸ்தவ உலகம் முழுவதும் பரவியிருக்காது, நம் இறைவன் அதை விரும்பவில்லை என்றால், கிறிஸ்தவர்களின் ஒரு சிறிய குழு (அட்வென்டிஸ்ட்களைப் பற்றி பேசுகிறது), அப்போஸ்தலர்களுக்குப் பிறகு ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு உருவானது, ஏழாவது நாளில் வழிபடுவதைத் தேர்ந்தெடுப்பது ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு ஆதரவான உலகளாவிய நடைமுறை மற்றும் பண்டைய மரபுகளுடன் ஒப்பிடும்போது அற்பமானது." இது உங்கள் கேள்விக்கு திருப்திகரமான பதில் என்று நம்புகிறேன்.

மிகவும் உண்மையுள்ள உங்கள்,

"RT. Rev. MSGR. AA SIFNER, VG"

ரோம் போப் ஓய்வுநாளை வாரத்தின் முதல் நாளாக மாற்றினார் என்று அவர்கள் கூறவில்லை என்று கத்தோலிக்கர்கள் சொல்வது நியாயமானது. செவன்த்-டே அட்வென்டிஸ்டுகள், போப் ஓய்வுநாளை மாற்றினார் என்ற குற்றச்சாட்டைச் செய்யும் எந்தவொரு இலக்கியமும் தவறானது; உங்களில் யாரிடமாவது அத்தகைய

இலக்கியம் இருந்தால், "இது உண்மையல்ல" என்று எழுதலாம்.

இறைவனின் இரவு உணவு

இயேசு தம் சீடர்களுக்கு ஆண்டவரின் இராப்போஜனத்தை உண்ணும்படி கட்டளையிட்டார். (மத்தேயு 26:26; லூக்கா 22:19; 1 கொரிந்தியர் 11:24-25.) கர்த்தர் தம்முடைய மக்களை ஒன்றுகூடும்படி கட்டளையிட்டார். "சிலரது முறைப்படி, நீங்கள் கூடிவருவதைக் கைவிடாதீர்கள்." (எபிரெயர் 10:25.) இந்த வசனத்தின் மற்ற பகுதி எதைக் குறிக்கிறது என்பதைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம், கிறிஸ்தவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஒன்றுசேர்ப்பதை விட்டுவிடக் கூடாது என்ற எளிய மற்றும் தெளிவான போதனை நம்மிடம் உள்ளது. கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை உண்ணும்படியும் அவர்கள் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறார்கள்; இரவு உணவை ஒன்றாகச் சாப்பிடுவதற்கு அவர்கள் ஒன்றுகூட வேண்டும். அவர்கள் கூடியதும் இரவு உணவை சாப்பிட்டார்கள். (1 கொரிந்தியர் 11:20-33.) பவுல் இங்கே கூறுகிறார்: "ஆகையால் நீங்கள் ஒன்று கூடினால், கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் சாப்பிடுவது சாத்தியமில்லை." எனவே, அவர்கள் கூடியதும் இரவு உணவை சாப்பிட்டார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் அதை உண்ணும்படி கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறார்கள், அவர்கள் ஒன்றுகூடும்படி கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் கூடும் போது அவர்கள் இரவு உணவை சாப்பிட்டதை நாங்கள் காண்கிறோம். அதை ஏன் சாப்பிடுகிறார்கள்? இறைவனின் மரணம் மற்றும் அவர் வரும் வரை துன்பத்தை நினைவுகூரும் வகையில். எனவே, அவரது உயிர்த்தெழுதல் இங்கே மறைமுகமாக உள்ளது; அவர் உயிருடன் இல்லாவிட்டால், மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்படாவிட்டால், அவர் இரண்டாவது முறையாக மீண்டும் வர முடியாது. எனவே, இறைவனின் இராப்போஜனம் அதன் உட்பொருளின் மூலம் வாரத்தின் முதல் நாளில் இறைவனின் மரணம் மற்றும் இரண்டாவது வருகையின் நினைவு

நிறுவனமாக உண்ணப்படுகிறது. இது போதுமான அளவு தெளிவாக உள்ளது. இருப்பினும், கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை உண்ணும் நோக்கத்திற்காக கிறிஸ்தவர்கள் ஒன்று கூடினர். (1 கொரிந்தியர் 11:33.) ஆனால் வாரத்தின் முதல் நாளில் அப்பம் பிட்கவோ அல்லது கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் சாப்பிடவோ அவர்கள் கூடினார்கள். வாரத்தின் முதல் நாளில் கர்த்தருடைய உயிர்த்தெழுதல், வாரத்தின் முதல் நாளில் பரிசுத்த ஆவியின் இறங்குதல், மற்றும் கர்த்தரைப் 'புசித்தல்' முதல் நாள் இரவு உணவு - இது இறைவனின் நாள் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. வாரத்தின் முதல் நாளில் பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்தார் என்றும், தேவாலயம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது அல்லது வாரத்தின் முதல் நாளில் அதன் செயல்பாட்டைத் தொடங்கியது என்றும், வாரத்தின் முதல் நாளில் கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் சாப்பிட கிறிஸ்தவர்கள் கூடினர் என்றும் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். கர்த்தருடைய நாளில் யோவான் ஆவியில் இருந்தார், இவை அனைத்தும் வாரத்தின் முதல் நாள் கர்த்தருடைய நாள் என்று நமக்குக் கற்பிக்கின்றன.

இன்று தேவனுடைய மக்கள் வாரத்தின் முதல் நாளில் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை உண்பதற்காக கூடுகிறார்கள். நியாயப்பிரமாணத்தின் ஓய்வுநாள் முற்றிலும் வித்தியாசமான நாளாகவும், முற்றிலும் வேறுபட்ட நோக்கத்திற்காகவும் வைக்கப்பட்டது. கர்த்தருடைய நாளில் கிறிஸ்தவர்கள் கூடிவருவதற்கும், ஓய்வுநாளில் யூதர்கள் ஓய்வெடுப்பதற்கும் பகல் மற்றும் இரவு, கிறிஸ்துவுக்கும் சாத்தானுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறதோ அதே அளவு வித்தியாசம் உள்ளது. கர்த்தருடைய நாள் யூத ஓய்வுநாளின் இடத்தைப் பெறுவதில்லை; பழைய உடன்படிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டபோது சப்பாத் வழியிலிருந்து அகற்றப்பட்டது; ஒரு புதிய நாள், வாரத்தின் முதல் நாள், புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் கிறிஸ்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. வாரத்தின் முதல் நாளில் இறைவனின் திருவுருவம் உண்பது மட்டுமே வாரத்தின் முதல் நாளை மற்ற எந்த

நாளிலிருந்தும் வேறுபடுத்துகிறது. வாரத்தின் முதல் நாளில் நாம் கடவுளின் துதிகளைப் பாடலாம், ஆனால் எந்த நாளிலும் ஒவ்வொரு நாளும் அவருடைய துதிகளைப் பாடலாம். வாரத்தின் முதல் நாளில் நாம் பைபிளைப் படிக்கிறோம், ஆனால் நாம் ஒவ்வொரு நாளும் பைபிளைப் படிக்கலாம் மற்றும் படிக்க வேண்டும். வாரத்தின் முதல் நாளில் நாம் ஜெபிக்கிறோம், ஆனால் நாம் ஜெபிக்கலாம், ஒவ்வொரு நாளும் ஜெபிக்க வேண்டும். வாரத்தின் முதல் நாளில் நாம் நமது வழியைக் கொடுக்கலாம், ஆனால் எந்த நாளிலும் நமக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போதும், தேவைப்படும்போதும் கொடுக்கலாம். எனவே, வாரத்தின் முதல் நாளில் திருவிருந்து உண்பது மட்டுமே இந்த நாளை மற்ற நாட்களில் இருந்து வேறுபடுத்துகிறது. இந்த நாளில் மற்றும் இந்த நாளில் மட்டுமே நாம் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை உண்ணலாம். வாரத்தின் முதல் நாள் இரவு உணவு மட்டுமே இந்த நாளை வேறு எந்த நாளிலிருந்தும் வேறுபடுத்துகிறது. இந்த நாளில் மற்றும் இந்த நாளில் மட்டுமே நாம் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை உண்ணலாம். வாரத்தின் முதல் நாள் இரவு உணவு மட்டுமே இந்த நாளை வேறு எந்த நாளிலிருந்தும் வேறுபடுத்துகிறது. இந்த நாளில் மற்றும் இந்த நாளில் மட்டுமே நாம் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை உண்ணலாம்.

வாரத்தின் முதல் நாளைப் பொறுத்தவரை இன்னும் ஒரு விஷயம் இருக்கிறது. வாரத்தின் முதல் நாளில் தம்முடைய மக்கள் சந்திக்கும்படி கடவுள் அதை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். மனிதன் காலண்டரை மாற்றலாம்; வாரத்திற்கு ஆறு நாட்கள் மட்டுமே உள்ள காலண்டரை அவர் உருவாக்கலாம்; ரஷ்யா இதைச் செய்து ஆறு நாள் வார அட்டவணையில் கால் நூற்றாண்டு வாழ்ந்தது. மற்ற நாடுகளும் அவ்வாறே செய்தன. வாரத்தில் ஆறு நாட்கள் மட்டுமே இருக்கும் ஒரு செவன்த் டே அட்வென்டிஸ்ட் வாரத்தின் ஏழாவது நாளில் எப்படி வழிபடுவார்? மனிதன் வாரத்தில் நாட்களின் நாட்காட்டியை உருவாக்க முடியாது, ஆனால் "வாரத்தின் முதல் நாள்" இருக்கும்படி கடவுள் அதை சரிசெய்தார்.

எனவே, அவர் அதை சரிசெய்தார், அதனால் அவருடைய மக்கள்-எத்தனை மாற்றங்கள் நடக்கலாம் என்பது முக்கியமல்ல-வாரத்தின் முதல் நாளில் சந்திக்கலாம். மனிதன் வாரத்தில் ஐந்து நாட்கள் மட்டுமே அட்டவணையை உருவாக்க வேண்டும் என்றால், வாரத்தின் முதல் நாளில் கிறிஸ்தவர்கள் கூடி வழிபடுவார்கள். வாரத்தில் ஏழு நாட்கள் இல்லாததால், செவன்த் டே அட்வென்டிஸ்டுகள் வழிபாட்டிற்காக சந்திக்க முடியவில்லை. வாரத்தின் முதல் நாளான இறைவனின் திருநாளை ஆராதனைக்கான சிறப்பு நாளாக ஏற்பாடு செய்திருப்பது கடவுளின் ஞானத்தைக் காட்டுகிறது.(எச். லியோ போல்ஸ், டிசம்பர் 21, 1944, நாஷ்வில்லி, டென்னசியில் உள்ள போர் நினைவு கட்டிடத்தில் ஆற்றிய உரை)